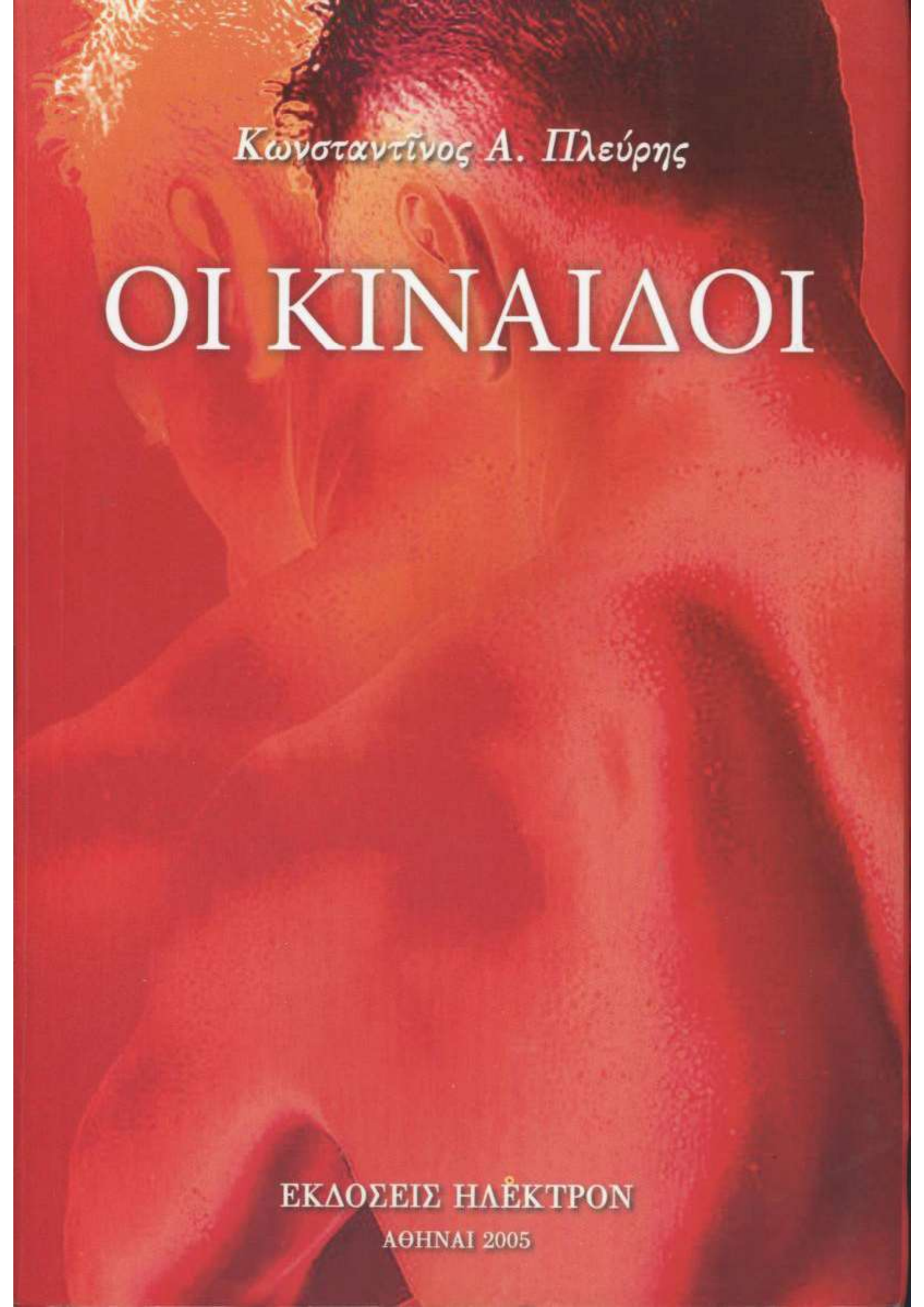

Κωνσταντῖνος Α. Πλεύρης

ΟΙ ΚΙΝΑΙΔΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 2005

Στήν μονογραφία αὐτήν ἀναλύεται ὁ κιναιδισμός, ὡς πρᾶξις ἐκφυλισμοῦ, διότι ἀντίκειται, πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἑλξεως τῶν δύο φύλων καί καταγγέλλεται ἡ τηλεοπτική καί πολιτική ἀλητεία, πού ἰδιοτελῶς προβάλλει τοὺς ὁμοφυλοφίλους.

Εὐτυχῶς ἡ Ἑλληνική κοινωνία, πού εἶναι ὑγιὲς ὁργανισμός θεωρεῖ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν ψυχосωματικήν ἀνωμαλίαν καί τοποθετεῖ τοὺς κιναίδους, στὸν σκοτεινὸ χῶρο τῶν διεστραμμένων.

Κ.Α.Π.

ΟΙ ΚΙΝΑΙΔΟΙ

© Copyright Κωνσταντίνος Α. Πλεύρης
Έκδόσεις ΗΛΕΚΤΡΟΝ Αθήνα 2006

Επιτρέπεται πᾶσα ἀναδημοσίευσις κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας
τοῦ συγγραφέως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ
Ἱπποκράτους 85, 106 80, Ἀθήναι
Τηλ. 210.360.53.05

ISBN: 960-8358-13-2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ἀντί προλόγου	9
2. Σχετικῶς πρὸς τὴν ὁρολογίαν	13
3. Ἡ διαστροφή, ὡς παρέκκλισις ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ	17
4. Ὁμοφυλόφιλοι καὶ πόρναι στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα	25
5. Τὰ «δικαιώματα» τῶν κιναιδῶν «γάμος» καὶ «διακρίσεις»	47
6. Ἡ τηλεοπτικὴ προβολὴ τοῦ κιναιδισμού	81
7. Προσδευτικὴ «ἐπιστήμη» καὶ κίναδοι	97
8. Ὁ ἀντικοινωνισμὸς τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ κίνδυνοι ἐξ αὐτῆς	117
9. Ἐκδηλώσεις ὁλοκληρωτικῆς διαφθορᾶς	131
10. Ἐπιλόγος	157
11. Βιβλιογραφία	163
12. Συγγραφικόν ἔργον Κων/νου Πλεύρη ..	165

Στούς ανθρώπους, πού
σέβονται τό φύλον τους.

1. Ἀντί προλόγου.

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΤΟΝΟΝ τό φαινόμενον τῆς προβολῆς τῶν ὁμοφυλοφίλων, στήν δημοσία ζωή, ιδίως στά ΜΜΕ. Τοῦτο βεβαίως δέν ὀφείλεται, στόν ἐκφυλισμόν τῆς κοινωνίας, ἀλλά στήν δυνατότητα, πού αἱ τηλεοράσεις καί τά πολιτικά κόμματα παρέχουν, στούς ὁμοφυλοφίλους νά ἐπιβάλουν τήν παρουσίαν των.

Χρειάζεται λοιπόν νά δώσωμεν μίαν ἀπάντησιν, στούς γενετησίως διεστραμμένους καί στούς ἀφανεῖς ἤ ἐμφανεῖς ὑποστηρικτάς των, ὥστε νά ἀποκατασταθῇ ἡ ἀλήθεια, γύρω ἀπό τό παρακμιακόν φαινόμενον τοῦ

κιναιδισμού, διότι αρκετά προκλητικά ψεύδη διέδωσαν αί τηλεοράσεις καί οί κοινοβουλευτικοί πολιτικάντηδες.

Ἡ μονογραφία πού ἀκολουθεῖ ἀποσκοπεῖ, στό νά δώσῃ μία συνοπτικήν εἰκόνα τοῦ ζητήματος τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Ἡ γενική παρακμή τῶν ἀξιών, πού ἐπεβλήθη στήν κοινωνία μας, ἔδωσε στούς ὁμοφυλόφιλους τό δικαίωμα νά ἀπαιτοῦν αὐθαδῶς τήν ἀναγνώρισίν των, ὡς προοδευτικῶν ἀτόμων, ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι πρόκειται περι ψυχανωμάτων διεστραμμένων, ὅπως θά ἀποδείξω παρακάτω.

Πολύς θόρυβος, διά τό τίποτε. Τί εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, διά νά ἀπασχολοῦν τήν κοινωνίαν; Μήπως εἶναι οἰκονομική τάξις; ὄχι. Μήπως εἶναι πνευματικοί παράγοντες; ὄχι. Μήπως ἐκφράζουν λαϊκά στρώματα; ὄχι. Μήπως εἶναι φορεῖς ἰδεολογιῶν; ὄχι. Μήπως ἀντιπροσωπεύουν κοινωνικάς τάσεις; ὄχι. Ἀπλῶς πρόκειται περί ἐλαχίστων προσώπων, πού διακατέχονται, ἀπό μίαν γενετήσιον διαστροφήν.

Παρ' ὅλα αὐτά ἀσχολοῦμαι μέ τούς ὁμοφυλόφιλους, διά τέσσαρας λόγους. Πρῶτον, διότι

αἱ τηλεοράσεις, οἱ πολιτικάντηδες καί οἱ ψευτοπροοδευτικοί τούς προβάλλουν συνεχῶς, ὡς κοινωνικήν ὁμάδα. Δεύτερον, διότι ἐξ αἰτίας τῆς συνεχοῦς προβολῆς οἱ ἀνῶρμοι νέοι σχηματίζουν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν εἶναι κάτι φοβερόν, ἀλλά κάτι ἀποδεκτόν, δηλαδή γίνεται ἐκμαυλισμός τῶν ἡθῶν, πρᾶγμα πού πρέπει νά ἀποφευχθῇ. Τρίτον, διότι οἱ ὁμοφυλόφιλοι καί οἱ ὑποστηρικταί των, κυρίως οἱ τελευταῖοι, εἰσάγουν στόν δημόσιον βίον τήν γενετήσιον διαστροφήν, θέλουν νά τήν δικαιολογήσουν κι' ἀκόμη περισσότερον νά τήν ἐπαινέσουν καί νά τήν συνδέσουν, μέ τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, πράγματα ἐξωφρενικά, παράλογα κι' ὅπωςδῆποτε μή φυσιολογικά. Τέταρτον, διότι οἱ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, οἱ πνευματικοί παράγοντες, οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες κ.τ.λ. ἀποφεύγουν νά δημοσιεύσουν μίαν κριτικήν τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἀπό φόβον μήπως τούς κακοχαρκτηρίσουν! μήπως τούς ἀποκαλέσουν ὀπισθοδρομικούς καί ἄλλα τέτοια, πού συνηθίζουν οἱ ἐκφυλισμένοι.

Ἔτσι λοιπόν δίδω στή δημοσιότητα αὐτήν τήν μονογραφίαν, μέ τήν βεβαιότητα, ὅτι οὐδεῖς ὁμοφυλόφιλος θά μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐπειδή

ἔχω πέρα γιά πέρα δίκαιον. Ταυτοχρόνως καταγγέλω τούς παρακμίας τῶν τηλεοράσεων, πού κυριαρχοῦνται, ἀπό τούς κάθε λογῆς ψυχανωμάλους.

2. Σχετικῶς πρὸς τήν ὁρολογία.

«ὁμοφυλοφιλία (n) νεώτ. γενετήσιος διαστροφή, καθ' ἣν ἐπιδιώκει τις τήν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ ἐνστίκτου ἐπὶ προσώπου τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἐρωτική σχέσις πρὸς ἄτομον τοῦ αὐτοῦ φύλου, πρβλ. ἀρσενικοιτία, λεσβιασμός».

(Δ. Δημητράκος: «Λεξικόν Ἑλληνικῆς Γλώσσης» τόμος 10ος σελ. 5144)

Η ΓΕΝΕΤΗΣΙΟΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ-
τυποῦται μέ νέα ὀνόματα. Ἔτσι τήν ὀνομάζουν
«ἀδιατερότητα», «διαταραχή σεξουαλικῆς ταν-

τότητας», «σεξουαλική επιλογή». Ἀλλάζουν αἱ λέξεις, πρὸς λεκτικὴν ὠραιοποίησιν μιᾶς διαστροφῆς, τῆς ὁποίας μεταβάλλουν τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὄχι τὴν οὐσίαν. Τὰ σκατά καὶ ἂν τὰ εἰπῆτε κόπρανα ἢ περιττώματα παραμένουν σκατά κι' ὅταν λέγετε περιττώματα ὁ κόσμος ὅλος ἐννοεῖ τὰ σκατά, διότι αὐτὴ ἡ λέξις κοινῶς τὰ ἐκφράζει. Ἔτσι, ὅταν λέγετε ὁμοφυλόφιλος τὸ μυαλό ὅλων ἐννοεῖ τὸν πούστην, διότι αὐτὴ ἡ λέξις κοινῶς τὸν ἐκφράζει καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῇ, διότι εἶναι καθιερωμένη καὶ τὴν ἀναφέρει τὸ «Ἀντιλεξικόν» τοῦ Θ. Βοστταντζόγλου (6' ἐκδ. Ἀθ. 1962, σελ. 282).

Ἡ «σεξουαλικότης» στὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά ἐκαλεῖτο «ἀφροδισία» ἐνῶ οἱ ὅροι «ὁμοφυλόφιλος» καὶ «ἐτεροφυλόφιλος» δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο στὴν ἀρχαιότητα. Πρῶτος τοὺς μετεχειρίσθη ὁ Γερμανὸς Μπένκερτ τὸ 1868, μέ τὴν σύνθεσιν Ἑλληνικῶν λέξεων (ὁμοιος+φύλο+φίλος) καὶ ἀπὸ τότε καθιερώθησαν. Κατὰ τὸν θεμελιωτὴ τοῦ ὅρου «ὁμοφυλοφιλία» αὐτὴ ὀφείλεται εἰς «ὁρμὴν» ἢ ὁποία ἀπωθεῖ, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον φύλον καὶ στό «θῆμα αὐτοῦ τοῦ πάθους» ἐπιδάλλονται τὰ συναισθήματα, πού τοῦ ἀσκοῦν ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου.

Ὁ παθητικὸς ὁμοφυλόφιλος (ἀνὴρ, πού προ-σποιεῖται τὴν γυναῖκα) στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐκαλεῖτο καταπύγων (ἐκ τοῦ κατὰ+πυγή, πού σημαίνει πρωκτός) ἢ κατάπρωκτος, ἐνῶ ὁ ἐνεργητικὸς ὁμοφυλόφιλος (ἀνὴρ, πού συνευρίσκεται μέ ἄνδρα) ἐκαλεῖτο ἀρσενοκοίτης. Ἡ λέξις ἐπίσης σημαίνει: «τόν ἀκόλαστον ἄνθρωπον» (J. Hofman: «Ἑτιμολογικὸν Λεξικὸν Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς» Ἑλλ. ἐκδ. Ἀθ. 1974, σελ. 166). Ὁ ὅρος στὰ λατινικά ἦτο «cinaedus». Ἐνεργητικὸς ὁμοφυλόφιλος, στοὺς Ἀρχαίους, ἦτο ἐκεῖνος, πού ἐπραττε καὶ παθητικὸς ἐκεῖνος, πού ἐπασχε: «ἐκεῖνος μὲν πράττειν, οὗτος δὲ πάσχειν» (Αἰσχίνης: «κατὰ Τιμάρχου» 41). Συνηθέστερος ὅμως χαρακτηρισμὸς τῶν παθητικῶν ὁμοφυλοφίλων ἦτο κίναϊδος, (Βοιωτ. «κίνηδος») ἐκ τοῦ κινῶ+αἰδῶ ἢ αἰδοῖα (X. Μπαλτᾶς: «Λεξικὸ Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας» ἐκδ. «Παπαδήμα» σελ. 324).

Κίναϊδος ὀνομάζεται ὁ ἐρχόμενος, εἰς παρά φύσιν σαρκικὴν ἔνωσιν, μέ παθητικὸν ρόλον (Ἑγκ. «ΗΛΙΟΣ» τόμ. 10ος, σελ. 746, Ἑγκ. «Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια» τόμος 14ος, σελ. 417). Ἡ κίναϊδιὰ καὶ κίναϊδεία ἐκ τοῦ κίναϊδεύομαι, πού σημαίνει «πάσχω τὰ τοῦ κίναϊδου» (Δ.

Δημητράκος: ἔνθ. ἄνωτ. τόμος 8ος, σελ. 3905) ἐσήμεναι ἐπίσης κατὰ συνεκδοχὴν τὴν «διαφορὰν τῶν ἡθῶν». Ἀπαντᾶται καὶ τὸ ρῆμα «κιναιδολογῶ» δι' ὅσους ὠμίλουν ἢ ἔγραφον «περὶ αἰσχροῶν πραγμάτων» (ἔνθ. ἄνωτ.) καὶ τὴν «ἀναίσχυντίαν» («Λεξικόν Σουῖδα» τόμ. 4ος, σελ. 601).

Ὁ χαρακτηρισμός «κιναιδός» περιεῖχε βαρυντάτην προσβολὴν καὶ μείωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Σωκράτης μάλιστα ἐπίστευεν, ὅτι ὁ βίος τῶν κιναιδῶν εἶναι φρικτός καὶ αἰσχρός καὶ ἄθλιος! (Πλάτων: «Γοργίας» 494 Ε) καὶ συνέχισε λέγων στὸν Καλλικλῆ, ὅτι δέν εἶναι εὐδαίμων ὁ δεχόμενος, ὅποιαδήποτε ἡδονὴν καὶ δέν διακρίνει στάς ἡδονάς, ποῖαι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀγαθαὶ καὶ ποῖαι κακαί: «καὶ μὴ διορίζεται τῶν ἡδονῶν ὅποια ἀγαθαὶ καὶ κακαί;» (ἔνθ. ἄνωτ. 495 Α). Ὑπάρχουν διαφορετικοὶ τρόποι διασκέδασεως. Τὰ θαλασσοπούλια διασκεδάζουν φτερουγίζοντας, στὸν ἀφρό τοῦ κύματος. Τὰ γούρνια διασκεδάζουν κυλιόμενα στὴ λάσπη.

Κατὰ τοὺς Ἀρχαίους ὁ κιναιδισμός ἀπετέλει «αἰσχίστην ἡδονήν» (Αἰσχίνης ἔνθ. ἄνωτ. 42). Ἐπίσης ὁ Αἰσχίνης («Περὶ τῆς παραπρεσβείας» 99) ὁμιλεῖ καταφρονητικῶς, διὰ τὴν κιναιδίαν.

3. Διαστροφή, ὡς παρέκκλισις, ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ, ΟΙ ΚΙΝΑΙΔΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΟ, ὅτι διέπραξαν ἁμάρτημα εἰς βάρος τοῦ σώματος των: «τὰ σώματα ἡμαρτηκότητας» (Αἰσχίνης: «Κατὰ Τιμάρχου» 195) τὸ ὅποῖον ἀπῆλυσαν οἱ ἀκόλαστοι. Τὸ ἁμάρτημά των ἔγκειται, στό ὅτι παρέδωσαν τὸ ἀνδρικόν τους σῶμα («ἄρρενα τὸ σῶμα») εἰς γυναικεῖα ἁμαρτήματα («γυναικεῖα ἁμαρτήματα ἡμαρτηκότητας») μέ τὴν διαφορὰν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἁμαρτάνουν, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως («κατὰ φύσιν ἁμαρτάνουσιν») ἐνῶ οἱ κιναιδοὶ ἐξευτελίζουν τὸ σῶμα των, παρὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως

(«παρά φύσιν εαυτὸν ὑδρίσαντι»). Ὁ κιναιδισμός ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἀνῆκε εἰς πράξεις πού ἐχαρακτηρίζοντο «φύσει μὴ καλῶν» (ἐνθ. ἄνωτ. 37).

Καθίσταται λοιπὸν ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ γενετήσιος σχέσις, μεταξύ ἀνδρῶν ἢ μεταξύ γυναικῶν, δηλαδή μεταξύ ὁμοφύλων ἀποτελεῖ παρέκκλισιν ἐκ τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία ἐκεῖνων τῶν ὀργάνων τελεῖται, στήν γενετήσιον σχέσιν μεταξύ ἀνδρός καὶ γυναικός, δηλαδή μεταξύ ἐτεροφύλων, διότι αὐτοὶ ἐκ φύσεως εἶναι πλασμένοι δι' ἀλληλοσυμπλήρωσιν μέ σκοπὸν τὴν γονιμοποίησιν τῆς γυναικός.

Στόν ὀρισμὸ τῆς ὁμοφυλοφιλίας συμφωνοῦν ὅλοι. Ὁμοφυλοφιλία εἶναι: «ἐρωτικὴ σχέσις, σωματικὴ συνάφεια μεταξύ ὁμοφύλων» (Ἐγκ. ΗΛΙΟΣ τόμ. 14, σελ. 895) καὶ περαιτέρω ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι: «ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ: ἡ γενετήσιος διαστροφή καθ' ἣν ἀνὴρ ἐλκύεται ἀπὸ ἀνδρα καὶ γυνή ἀπὸ γυναῖκα» (ἐνθ. ἄνωτ.). Οἱ κίναιδοι ἀρνοῦνται, ὅτι εἶναι διεστραμμένοι καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ ψυχοσωματικὴ τους ἀνωμαλία δέν εἶναι διαστροφή, ἀλλ' ἐκδήλωσις τῆς σεξουαλικῆς των ἐλευθε-

ρίας, πού κάθε ἄνθρωπος δικαιούται νά ἔχη. Ἔτσι ἰσχυρίζονται, ἀλλά δέν εἶναι ἔτσι, ὅπως στήν συνέχεια θά ἀποδείξωμεν.

Κατ' ἀρχήν, ἄς δώσωμεν τὴν ἔννοιαν τῆς διαστροφῆς. Τό περιεχόμενόν της τό ὀρίζει ἡ ψυχοπαθολογία, κατὰ τὴν ὁποίαν διαστροφή καλεῖται ἡ «παρέκκλισις ψυχικῶν λειτουργιῶν ἢ ὁρμεμφύτων ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας των π.χ. «γενετήσιος διαστροφή»» (ἐνθ. ἄνωτ. τόμ. 5, σελ. 1037).

Ὅπως εἶναι γνωστόν κάθε ὄργανον τοῦ σώματος ἐπιτελεῖ ὀρισμένον σκοπόν, μέ συγκεκριμένην λειτουργίαν π.χ. οἱ ὀφθαλμοί, διὰ νά βλέπωμεν, τὰ ὦτα διὰ νά ἀκούωμεν, ὁ στόμαχος διὰ νά χωνεύωμεν κ.τ.λ. Ὅποιαδήποτε παρέκκλισις ἐκ τοῦ σκοποῦ ἢ τῆς λειτουργίας τῶν σωματικῶν ὀργάνων συνιστᾷ ἀνωμαλίαν, μέ δυσμενεῖς συνεπεῖας.

Στὴν προκειμένην περίπτωσιν τῶν ὁμοφυλοφύλων παρατηρεῖται διπλὴ ἀνωμαλία. Πρῶτον, εἰς βάρος τοῦ ἀπευθυσμένου, πού εἶναι τό τελευταῖον τμήμα τοῦ παχέος ἐντέρου καὶ δεύτερον, εἰς βάρος τοῦ πέους, πού εἶναι τό ἀνδρικόν ὄργανον. Εἰδικώτερον τό ἀπευθυσμένον ἐξυπηρετεῖ τόν σκοπὸν τῆς συγκεντρώσεως

τῶν κοπράνων (περιττώματα τῆς πέψεως) καί διά τοῦ πρωκτοῦ τῆς ἀφοδεύσεως αὐτῶν. Ἄλλον φυσιολογικόν σκοπόν δέν ἔχει τό ἀπευθυσμένον, οὔτε ὁ πρωκτός. Ἐκ παραλλήλου τό πέος ἐξυπηρετεῖ τόν σκοπόν τῆς γονιμοποιήσεως τῆς γυναικός, διά τῆς εἰσόδου στόν κόλπον αὐτῆς καί τῆς ἐξαπολύσεως τῶν σπερματοζωαρίων, πού γονιμοποιοῦν τό ὠάριον. Ἄλλος φυσιολογικός σκοπός τοῦ πέους δέν ὑπάρχει.

Ἐκ φύσεως ἐδημιουργήθη ἡ ἀνατομία, ὥστε τό πέος νά προσαρμόζεται στόν γυναικεῖον κόλπον καί μέ σειράν διαδικασιῶν π.χ. διέγερσις, στῦσις, ἐκσπερμάτωσις κ.τ.λ. νά συντελεῖται ἡ γονιμοποίησις τοῦ θήλεος, πού καί αὐτό διαθέτει ἀνάλογα ὄργανα, πού ἀποβλέπουν στήν γονιμοποίησιν. Καί αὐτά συμβαίνουν μέ θαυμαστήν ἀκρίβειαν, στό ἀνώτερον ζωϊκόν βασίλειον.

Προορισμός τοῦ πέους εἶναι ὁ γυναικεῖος κόλπος κι' ὄχι τό ἀπευθυσμένον. Τό πέος δέν ἔχει φυσιολογικόν σκοπόν νά εἰσέρχεται, ἐντός τῶν κοπράνων, πού συσσωρεύονται στό ἀπευθυσμένον. Ὅποιος λοιπόν τοποθετεῖ, μέσῳ τοῦ πρωκτοῦ τό πέος του, στά κόπρανα δέν τό χρησιμοποιεῖ, στήν φυσιολογικήν του λειτουρ-

γίαν, ἀλλά τό παρεκκλίνει ἐξ αὐτῆς, μέ *χυδαῖον* καί *ἀνθυγιεινόν* τρόπον.

Ἡ ἱκανοποίησις φυσικῶν ἀναγκῶν συνδέεται μέ ἡδονήν. Μεγίστη φυσική ἀνάγκη εἶναι ἡ διαιώνισις τοῦ εἶδους, δι' αὐτό ἡ φύσις συνέδεσε τήν γονιμοποίησιν, μέ τήν *ἀφροδισιακήν ἡδονήν* (ἔλξις φύλων). Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν αἰσθάνονται ἡδονήν ἐκ φύσεως, πρὸς ἱκανοποίησιν μιᾶς φυσικῆς ἀνάγκης, ἀλλ' αἰσθάνονται ἡδονήν ἐκτός φύσεως. μὴ φυσιολογικήν, πού δέν ἱκανοποιεῖ κάποιαν φυσικήν ἀνάγκην. Συνεπῶς ὁ τρόπος εὐχαριστήσεώς των ἀποτελεῖ *διαστροφήν*, ὡς παρέκκλισις ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ.

Τό φαινόμενον τῆς ὁμοφυλοφιλίας εἶναι *ἀντιφυσικόν*, ἀκόμη καί *ἀντικοινωνικόν*, διότι ἐξαπλούμενον καί ἐπιβαλλόμενον θά διέλυε τάς κοινωνίας τῶν ὁποίων κύτταρο εἶναι ἡ *οἰκογένεια* (ἄρρεν+θῆλυ+παιδιά). Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀδυνατοῦν νά δημιουργήσουν οἰκογένεια, ἐπομένως ἡ ἐπικράτησις τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἀντιλήψεως θά ἐξηφάνιζε τάς κοινωνίας. Αὐτά βεβαίως θεωρητικῶς, διότι πρακτικῶς οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος θά ἀρνηθῇ τήν φύσιν του, ἄρα οὐδέποτε θά κυριαρχήσῃ ἡ ὁμοφυλοφιλία, πού

θά ύφάρπει ως *έκφυλιστικόν φαινόμενον*, ὅπως πάντοτε ἦτο.

Ἀπό ἠθικῆς καί θρησκευτικῆς πλευρᾶς δέν μπορεῖ νά γίνη κάποια συζήτησις, διά τήν ὁμοφυλοφιλίαν, πού στήν συνείδησι τοῦ κόσμου εἶναι καταδικασμένη, ἀλλ' ἐπιζη, ὅπως ἐπιζοῦν τόσαι καί τόσαι ἀντικοινωνικαί πράξεις.

Δέν πιστεύω, ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ὁμοφυλοφίλων πρέπει νά γίνη μέ ποινικά μέσα, οὔτε νά καταδιωθοῦν οἱ ὁμοφυλόφιλοι. Ἀπλῶς χρειάζεται νά ληφθοῦν μερικά διοικητικά μέτρα, τά ὅποια συνοψίζονται, στά ἑξῆς ὁκτώ:

1. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπαιτεῖται νά ἐξετάζωνται ἱατρικῶς, μήπως πάσχουν, ἀπό ἀφροδίσια νοσήματα, πού εἶναι μεταδοτικά.
2. Εἰδικοί ἐπιστήμονες νά ἐνημερώσουν τό κοινόν τηλεοπτικῶς, στά σχολεῖα κ.τ.λ. περί τῆς ὁμοφυλοφιλίας.
3. Ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀντίκειται στό προσῆκον ἦθος, πού ὀφείλουν νά διαθέτουν οἱ προσλαμβανόμενοι στό Δημόσιον.
4. Τά σωματεῖα τῶν ὁμοφυλοφίλων διαλύονται, ὡς ἀντίθετα πρός τά χρηστά ἦθη, πού ἀποτελοῦν νόμον τοῦ κράτους.

5. Ἡ πολιτεία θά συμπαρασταθῇ στούς ὁμοφυλοφίλους, πού ἔχουν ἀνάγκη ψυχολογικῆς ὑποστηρίξεως.
6. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποκοποῦν, ἀπό τό κοινωνικόν σύνολον, ἀπειναντίας πρέπει νά συμβάλουν στήν γενικήν πρόοδον, πού θά πραγματοποιηθῇ, διά τῆς ἐργασίας των, στήν ὁδοποιίαν.
7. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπαγορεύεται νά στρατεύωνται.
8. Οἱ περιφερόμενοι κίναϊδοι διαπράττουν ποινικόν ἀδίκημα.

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΡΜΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

1. ἱερὸν ὄστον· 2. ἀπενθυσμένον· 3. σπερμοδόχος κύστις· 4. σφιγκτήρ τοῦ δακτυλίου· 5. πρωκτός· 6. οὐροδόχος κύστις.

Ἡ ἀνατομία τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἀνδρός φυσιολογικῶς προβλέπει ἔξοδον κοπράνων καί ὄχι εἴσοδον πέους ἢ ἄλλων ἀντικειμένων. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δίδουν στόν πρωκτόν, στό ἀπευθυμένον καί στόν σφιγκτήρα τοῦ δακτυλίου, ἄλλον προορισμόν ἀπό ἐκεῖνον, πού ἐκ φύσεως ἔχουν. Δι' αὐτό ἡ πρᾶξις των εἶναι *διαστροφή* καί ἡ ὅλη συμπεριφορά των *ἀνωμαλία*. Ὅποιος ἢ ὅποια χρησιμοποιεῖ τό σῶμα του ἀφυσίκως διαπράττει ψυχοσωματικήν ἀνωμαλίαν, τήν ὁποίαν ἀδυνατεῖ νά ἀντιμετωπίσῃ ἡ νομική ἐπιστήμη, παρά μόνον ἡ ψυχοπαθολογία. Ἐπ' αὐτῶν οἱ πολιτικάντηδες ὑποστηρίζεται τῶν ὁμοφυλοφίλων σκοπίμως σιωποῦν καί ὁμιλοῦν περί δικαιωμάτων τῶν μειονοτήτων καί ἰδιαιτερότητας!

4. Ὅμοφυλόφιλοι καί Ἀρχαία Ἑλλάς.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΠΙΜΑ ΨΕΥΔΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ εἶναι, ὅτι τάχα ἡ ὁμοφυλοφιλία ἦτο διαδεδομένη στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα κι' ὅτι ἦτο ἀνεκτὴ στήν Ἀρχαιοελληνική κοινωνία. Ἀντιθέτως τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ *ἐννομος τάξις τῶν Ἀρχαιοελλήνων*, μέ σειράν νόμων περιώριζε τά δικαιώματα τῶν κιναιδῶν, τοὺς ὁποίους ὅλαι αἱ Ἀρχαιοελληνικαὶ πόλεις-κράτη ἐστηλίτευαν καί ἀπηγόρευαν τήν ὁμοφυλοφιλίαν, ὡς παράνομον, ἀφύσικον καί ἀνήθικον φαινόμενον.

Ὁ Ἀδωνις Γεωργιάδης ἐκυκλοφόρησε (ἔκδ. «Γεωργιάδης» Ἀθ. 2002) τό θαυμάσιον βιβλίον του, μέ τίτλον «Ὅμοφυλοφιλία στήν

Ἀρχαίαν Ἑλλάδα» ὅπου ἀποδεικνύει μέ ἀδιάσειστα νομικά, ἱστορικά καί ἠθικά στοιχεῖα, ὅτι οἱ Ἀρχαιοέλληνες ἐθεώρουν τήν ὁμοφυλοφιλίαν αἰσχράν πράξιν καί ἡ ἔννομος τάξις των, τήν ἀπέρριπτε, μέ αὐστηράς ποινάς, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς θανατικῆς.

Ἐπιστημονικῶς καί μέ σαφέστατον τρόπον ὁ Ἀδωνις Γεωργιάδης δίδει πλήρη ἀπάντησιν στό ἐρώτημα: περί ὁμοφυλοφιλίας στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὥστε δέν ἀπομένει ἡ παραμικρά ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἦσαν ἐκτός νόμου καί ἐκτός ἠθικῆς, καθὼς ἦσαν, κατ' ἐπιλογὴν των καί ἐκτός φύσεως.

Ἀσφαλῶς στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν κίμαιδοι, ὅπως ὑπῆρχαν δολοφόνοι, κλέπται κ.λ.π. διότι κάθε κοινωνία μοιραίως διαθέτει κάποια ἀντικοινωνικά ἄτομα. Τό γεγονός ὅμως εἶναι καί δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν, ὅτι ρητῶς ἡ κεκμένη, ἄλλως ἡ γραπτὴ νομοθεσία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων προέβλεπε ποινάς, κατά τῶν ὁμοφυλοφίλων καί πλῆθος περιορισμῶν.

Οἱ σχετικοί νόμοι ἀναφέρονται λεπτομερῶς, ὑπό τοῦ ρήτορος Αἰσχίνου (381-314 π.Χ.) στόν περίφημον λόγον του «Κατά Τιμάρχου» ὅπου πληροφορούμεθα, ὅτι π.χ. ἂν κάποιος ἐκ

τῶν Ἀθηναίων ἀτιμάσῃ (ἀσελγήσῃ) παῖδα καταδικάζεται, ὑπό τοῦ δικαστηρίου καί παραδίδεται στούς ἑνδεκα, πρὸς θανάτωσιν αὐθημερόν! Αὐτοί οἱ ἑνδεκα ἦσαν ἐπιφορτισμένοι, διά τήν ἐκτέλεσιν τῶν θανατικῶν ποινῶν, πού ἐπέβαλαν τά δικαστήρια καί ἦσαν δοῦλοι τοῦ δήμου, δηλαδή δήμοι δοῦλοι, ἐξ οὗ καί ἡ λέξις δήμιος σημαίνει τόν ἐκτελεστήν: «τό δικαστήριον καταψηφίσθηται, παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα τεθνάτω αὐθημερόν» (ἐνθ. ἀνωτ. 16). Μάλιστα κατεδικάζοντο εἰς θάνατον καί ὅσοι ἔπρατταν τήν ἰδίαν αἰσχράν πράξιν καί εἰς σώματα δούλων ἀκόμη («οἰκετικά σώματα» οἰκέτης ἐκαλεῖτο ὁ δοῦλος τοῦ οἴκου).

Ἐπίσης ὁ Αἰσχίνης (ἐνθ. ἀνωτ. 21) μνημονεύει τόν νόμον, πού προέβλεπε, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν εἶχαν δικαίωμα νά ἐκλεγῶνται ἢ νά ἀναλαμβάνουν δημόσια ἀξιώματα, νά παρίστανται ὡς δικηγόροι ἢ μάρτυρες εἰς δίκας, νά εἰσέρχωνται εἰς ἱερούς χώρους ἢ νά λαμβάνουν μέρος εἰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ὅποιος κίμαιδος παρέβαινε αὐτούς τοὺς νομικοὺς περιορισμούς ἐτιμωρεῖτο, μέ θάνατο «θανάτω ζημιούσθω»!

Πλὴν τοῦ Αἰσχίνου, ὁ Δημοσθένης διασώζει

στόν λόγον του «Κατά Μειδίου» νόμον τοῦ Σόλωνος, κατὰ τόν ὅποιον, ὅποιος παρακινήσει εἰς ἀκολασίαν παῖδα ἢ ἄνδρα ὁδηγεῖται, ἐντός τριάκοντα ἡμερῶν εἰς δίκην καί ἂν κριθῇ ἔνοχος, ἀναλόγως μέ τό μέγεθος τῆς ἐνοχῆς καταδικάζεται εἰς θάνατον, χρηματικήν ποινήν κ.τ.λ. Ἐπί πλέον ὁ Δημοσθένης («Κατά Ἀνδροτίωνος» 21,30) ἀναφέρει Σολῶνειον νόμον, συμφώνως πρός τόν ὅποιον, οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος νά ὁμιλοῦν στήν ἀγορά («μήτε λέγειν»). Τό «τίς ἀγορεύειν βούλεται» δέν ἴσχυε, διά τούς κιναιδούς, στούς ὁποίους ἀπηγορεύετο νά ἀγορεύουν: «τούτοις οὐκ ἔᾱ δημηγορεῖν» (Αἰσχίνης, ἐνθ. ἄνωτ. 27-32) ἐπί ποινῇ θανάτου.

Ἐν ἀντιθέσει πρός τήν Ἀρχαίαν δημοκρατίαν ἡ σημερινή ἀποδέχεται τούς ὁμοφυλοφίλους, τούς ὁποίους ἐγκαθιστᾷ στάς τηλεοράσεις, τούς ἐπιχορηγεῖ τό κράτος! (Γραμματεῖα Νέας Γενεᾶς!!) τούς ἀναγνωρίζουν σωματεῖα («ὁμοφυλοφιλική κοινότητα Ἑλλάδας») τά πολιτικά κόμματα τούς ἔχουν συνομιλητάς κι' ὄχι μόνον π.χ. τό ΠΑΣΟΚ τούς ἔδωσε καί περίπτερο, στό συνέδριόν του! Ὅποιος τολμήσῃ νά ὁμιλήσῃ ἐναντίον τῶν πούστηδων (ἐκ

τοῦ ποῦ στῇ, δηλαδή, ποῦ ἵσταται, πρός ἀλίευσιν ἐπιβητόρων) ἀμέσως ὅλα τά ΜΜΕ ξεσπαθώνουν ἐναντίον του, τόν ἀποκαλοῦν φασίστα, ὁπισθοδρομικόν, συντηρητικόν καί ἄλλα τέτοια προσφιλῇ, στούς σωματοψυχανωμάλους συγχρόνους δημοκράτας μας.

Στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα θεώρουν ἀπαραίτητον τόν σεβασμόν τῶν νόμων τῆς φύσεως καί ἐπεζήτουν νά ζοῦν συμφώνως πρός αὐτούς («ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν»). Ὡς ἐνδεικτικόν ἀναφέρω τήν μητέρα τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, πού τόν παρεκάλει νά πιέσῃ ἕναν νέον νά τήν νυμφευθῇ. Ὁ Διονύσιος τῆς ἀπήντησε, ὅτι ὡς τύραννος κατέλυσε τούς νόμους τῆς πόλεως, ἀλλά δέν μπορεῖ νά καταλύσῃ τούς νόμους τῆς φύσεως: «τοις μέν τῆς πόλεως νόμους λελυκέναι τυραννῶν τοὺς δέ τῆς φύσεως οὐκ εἶναι δυνατός διάζεσθαι» (Πλούταρχος: «Σόλων» 20).

Ὁ Διονύσιος λοιπόν θεώρει παραβίασι τῶν νόμων τῆς φύσεως μία ἡλικιωμένη νά νυμφευθῇ ἕναν νεαρόν, πολύ δέ περισσότερο ἔχον παραβίασιν τῶν φυσικῶν νόμων, ὅταν τό ἄρρεν συνουσιάζεται μέ ἄρρεν καί τό θῆλυ, μέ θῆλυ. Ἡ συνουσία ἐτεροφύλων ἔχει ἀποτελέ-

σμα τήν γέννησι. Ἡ συνουσία ὁμοφύλων στερεῖται ἀποτελέσματος, διότι ἡ φύσις δέν προδίδει τέτοια συνουσία, ἡ ὁποία διά τήν ἀκρίβειαν δέν εἶναι συνουσία, μέ τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὄρου. Ἐάν θέλωμεν νά ἀκριβολογήσωμεν θά τήν ὀνομάσωμεν *πρωκτοδασίαν*.

Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως ἡ πραγματική συνουσία, πού τελεῖται μόνον μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός οὐδένα πρόβλημα ὑγείας δημιουργεῖ, ἐνῶ ἡ πρωκτοδασία τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐγκυμονεῖ πλήθος μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, πού ἐκδηλοῦνται ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀφυσίκου πράξεως. Ὅσας φορές καί νά κάνη ἔρωτα ὁ ἀνὴρ μέ τήν γυναῖκα, οὐδέν νοσηρόν θά παρατηρηθῇ εἰς αὐτούς. Ἀντιθέτως οἱ ὁμοφυλόφιλοι ὑποφέρουν, ἀπό δυσλειτουργίαν τοῦ ἀπευθυμένου, τοῦ σφιγκτήρος κ.τ.λ. διότι χρησιμοποιοῦν ἐκεῖνα τά σωματικά ὄργανα, πρὸς διαφορετικόν σκοπὸν ἐκείνου, διά τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν καί τὸν ὁποῖον ἐξυπηρετοῦν.

Ἐν προκειμένῳ οἱ ἱατροὶ θά θεβαιώσουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Τέλος πάντων δέν ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις, διά νά καταλάβῃ κάποιος, ὅτι ὅταν τὸ πέος εἰσέρχεται ἐντός κοπράνων κινδυνεύει ἀπὸ μολύνσεις.

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐκτραχηλίζονται, ὅπως εἶναι ἐπόμενον νά συμβαίη, ἀπὸ ἀνθρώπους, δίχως αἰδῶ. Ἔτσι αὐθαδέστατα ἐώρτασαν ἡμέρα «ὁμοφυλοφιλικῆς περηφάνιας» ἀποδείξαντες, ὅτι ἐκτός ἀπὸ τήν φύσιν παραβιάζουν καί τήν ὀρθογραφίαν. Ὑπερφηανεύονται, ἐπειδὴ κάποιος τοὺς βάζει, κάτι ἀπὸ πίσω. Σπουδαῖος λόγος ὑπερφηανείας, ἰδίως διά τοὺς γονεῖς τους, πού μέ καμάρι θά λέγουν: «ὁ υἱός μου εἶναι ὁμοφυλόφιλος» καί ὅλοι θά τοὺς ζηλεύουν, διά τὸ κατόρθωμα τοῦ παιδιοῦ των.

Ὀλιγώτερον ἀηδιαστικά, ἀπὸ τοὺς ἄρρενας ὁμοφυλοφίλους εἶναι αἱ λεσβιάζουσαι, διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐταὶ δέν τοποθετοῦν μέρος τοῦ σώματός των, μέσα στὰ κόπρανα. Ὅσον περισσότερο ἀναλύομεν τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς διαστροφῆς τόσοον περισσότερο ἐκπωματίζομεν βόθρον. Ἄς σταματήσωμεν λοιπόν.

Στὸ Ἀρχαιοελληνικὸ (Ἀττικόν) δίκαιον προεβλέπετο, διά τοὺς κιναίδους «γραφὴ ἑταιρήσεως». Συγκεκριμένως ὁ Κ. Ἀραπόπουλος (ὑποσ. 2 εἰς Αἰσχίνη: «Κατὰ Τιμάρχου» ἐκδ. «Πάπυρος» Ἀθ. 1972, σελ. 42) γράφει:

«Ἡ γραφὴ ἑταιρήσεως ὑφίστατο κατὰ τοῦ ὑπηρετήσαντος Ἀθηναίου πολίτου τὴν παρά

φύσιν ἀκολασίαν ἐτέρου κατηγορεῖτο δέ μόνον, ἐάν μόνον τοιοῦτον ἐξευτελισμόν ἀπετόλμα νά ἐνεργῇ τὰ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν δικαιώματα καί προσεπάθει νά λάβη ἀρχήν τινα ἐν τῇ πόλει».

Οἱ καταδικαζόμενοι δι' ἐταίρησιν ἐκηρύσσοντο ἄτιμοι καί ἐστεροῦντο «τῶν ἀστικῶν καί ποινικῶν τοις δικαιωμάτων» (Arnaldo Biscardi: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δίκαιο» Ἑλλ. ἐκδ. «Παπαδόγμῳ» Ἀθ. 1996, σελ. 57). Ὁμοίως καί ἡ ἀνδρική ἐκπόρνευσι «ἀποτελοῦσε στό Ἑλληνικό δίκαιο λόγο κηρύξεως κάποιου σέ ἀτίμια» (ἐνθ. ἄνωτ.).

Ὁ Ἀγγλος καθηγητής Douglas Mac Dowell στό βιβλίον του: «Τό δίκαιο στήν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων» (Ἑλλ. ἐκδ. «Παπαδόγμῳ» Ἀθ. 1996, σελ. 194 κ.ἑ.) περιγράφει πώς τό κράτος ἀπέτρεπε τήν ὁμοφυλοφιλίαν:

«Ἐξάλλου ἡ ὀργάνωσις τῶν σχολείων ἀρρέων καί τῶν χορωδιῶν, πού ἀποτελοῦνταν ἀπό ἀγόρια στίς γιορτές, ἐλέγχονταν ἀπό τήν νομοθεσίαν γιά νά ἀποθαρρύνονται οἱ ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις: τὰ σχολεῖα μπορούσαν νά εἶναι ἀνοιχτά μόνο κατά τή διάρκεια τῆς

ἡμέρας, ὁ χορηγός μιᾶς χορωδίας ἀγοριῶν ἔπρεπε νά εἶναι πάνω ἀπό 40 χρόνων κ.ο.κ.» καί πώς ἡ ἀνδρική πορνεία «ἦταν ἀσυμβίβαστη μέ τήν ιδιότητα τοῦ Ἀθηναίου πολίτη» καί προσθέτει:

«Ἔτσι ἕνας Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἢ εἶχε ποτέ διατελέσει πόρνος, ὑποχρεωνόταν νά τηρεῖ τοὺς περιορισμούς τῆς στέρψεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (δές σελ. 118)· ἂν τοὺς παραβίαζε, μόνο τότε ὅμως, ὑπέκειτο σέ μίνυση γιά πορνεία «γραφὴ ἐταιρήσεως σπίν ὁποία ἡ ποινή ἦταν θάνατος».

Ἐγχώριοι καί ἀλλοδαποὶ ὁμοφυλόφιλοι ἐδυσφήμησαν τόν Μ. Ἀλέξανδρον, ὅτι τάχα ἦτο καί ἐκεῖνος ὁμοφυλόφιλος. Ἐνῶ τό ἀληθές καί ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον εἶναι, ὅτι ὁ Κοσμοκράτωρ περιεφρόνει βαθύτατα τοὺς ὁμοφυλοφίλους. Σχετικῶς ὁ Πλούταρχος («Ἀλέξανδρος» 22) ἀναφέρει, ὅτι ὅταν ὁ στρατηγός τῶν παραλίων Φιλόξενος τοῦ ἔγραψε, ὅτι ὑπάρχει πλησίον του κάποιος Θεόδωρος Ταραντῖνος, πού ἔχει πρὸς πώλησιν δύο ἀγόρια πολὺ ὁμορφα καί τόν ἡρώτα, ἂν τὰ ἀγοράζῃ; ὁ Ἀλέξανδρος ἡγανάκτησε καί πολλὰς φορές ἐφώ-

ναζε, στους φίλους του: τί αίσχρόν ἔμαθε ποτέ δι' αὐτόν ὁ Φιλόξενος, ὥστε νά τοῦ προτείνει τέτοια ἐπονείδιστα. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐλοιδώρησε τήν ἐπιστολήν τοῦ Φιλοξένου καί αὐτόν, τοῦ παρήγγειλε νά στείλῃ στόν ὄλεθρον τόν Θεόδωρον μέ τό φορτίον του. Ἐπίσης διά κάτι ἀνάλογον ἐπέπληξε τόν Ἄγωννα:

«Ἐπεὶ δέ Φιλόξενος ὁ τῶν ἐπὶ θαλάττῃ στρατηγός ἔγραψεν εἶναι παρ' αὐτῷ Θεόδωρόν τινα Ταραντίνον ἔχοντα παῖδας ὠνίους δύο πῖν ὄψιν ὑπερφυεῖς, καί πυνθανόμενος εἰ πρίπται, **καλεπῶς ἐνεγκῶν ἐβόα πολλάκις πρὸς τοὺς φίλους**, ἐρωτῶν τί πώποτε Φιλόξενος αἰσχρόν αὐτῷ συνεγνωκῶς τοιαῦτα ὀνειδῇ προσενῶν κάθηται. Τόν δέ Φιλόξενον αὐτόν ἐν ἐπιστολῇ πολλά λοιδορήσας ἐκέλευσεν αὐτοῖς φορτίοις τόν Θεόδωρον εἰς τόν ὄλεθρον ἀποσιτέλλειν. Ἐπέπληξε δέ καί Ἄγωννι».

Ἄλλως τε ὁ Ἀλέξανδρος ἀποδεδειγμένως ἐσχετίσθη ἐρωτικῶς μέ πολλές γυναῖκας πάντοτε ὅμως χωρίς πίεσιν καί μέ ἀξιοπρέπειαν. Νά τονίσωμεν ἐπίσης, ὅτι ἐσέβετο τάς γυναῖκας, ὥστε ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ

Δάμων κι' ὁ Τιμόθεος διέφθειραν γυναῖκας μισθοφόρων διέταξε τόν Στρατηγὸ Παρμενίωνα νά κάνῃ ἀνακρίσεις κι ἂν ἀποδειχθῇ τό ἔγκλημα νά τοὺς τιμωρήσῃ, σάν θηρία καί νά τοὺς σκοτώσῃ: «ὥς θηρία... τιμωρησόμενον ἀποκτεῖναι» (ἐνθ. ἀνωτ.). Ὁ ἴδιος μάλιστα ἐκαυχᾶτο, ὅτι δέν εἶδε τήν σύζυγον τοῦ Δαρείου, οὔτε ἠθέλησε νά τήν ἰδῇ, οὔτε ποτέ ἐπέτρεψε νά ὁμιλοῦν ἐνώπιόν του, διά τήν ὠραιότητά της. Ἀντιθέτως οἱ βάρβαροι συνήθιζαν νά ἀτιμάζουν τάς συζύγους τῶν ἡττημένων ἐχθρῶν των, νά ἀρπάζουν τάς συζύγους τῶν ἡττημένων ἀντιπάλων των.

Δυστυχῶς οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπειθυνόμενοι, πρὸς ἀμαθεῖς παραποιοῦν τήν ἱστορικήν ἀλήθειαν καί τοὺς παρασύρουν νά πιστεύουν στάς συκοφαντίας, πού διαδίδουν.

Ἐνῶ οἱ κίναδοι στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐτύγχανον τῆς κοινωνικῆς περιφρονήσεως καί τῆς ποινικῆς διώξεώς των δέν συνέβαινε τό ἴδιο, μέ τάς πόρνας, αἱ ὁποῖαι, ἀνεγνωρίζοντο ἐπισήμως, ἀπό τήν πόλιν καί ἐφορολογοῦντο. Αἱ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πόρναι ὠνομάζοντο «έταιῖραι» καί ἐφημίζοντο, διά τήν μόρφωσιν, εὐφυΐαν καί πρωτίστως τήν ἐμφάνισίν των, μέ

τά ὁμορφα σώματα, τά ἀνθοστόλιστα φορέματα καί συνήθως τά θαμμένα ξανθά μαλλιά.

Ὡστόσο ἐστεροῦντο πολιτικῶν δικαιωμάτων καί δέν τοὺς ἐπετρέπετο νά εἰσέλθουν εἰς Ναοὺς, παρά μόνον στὸν Ναόν τῆς Πανδῆμου Ἀφροδίτης.

Ἡ πόρνη (ἐκ τοῦ *πέρνημι*=*πώλω*) ἀναλόγως, πρὸς τὴν ὁρᾶσιν τῆς ὠνομάζετο: «γεφυρίς» (ἐκεῖνη, πού ἐπερπάτει πλησίον γεφυρῶν, πρὸς ἄγραν πελατῶν), «κατάκλειστος» (ἐκεῖνη, πού ἦτο ἐγκατεστημένη εἰς οἶκον ἀνοχῆς, ἄλλως «πορνοστάσιον», «δημία» (ἐκεῖνη, πού διέθετε τά κάλλη τῆς, πρὸς πάντας). Ὑπεράνω ὅλων εὐρίσκετο ἡ «ἐταίρα» (σύντροφος) ἡ ὁποία «ἐντυπωσίαζε τόσο μέ τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά τῆς καί τὴν σαγηνευτικὴ γοητεία, ὅσο καί μέ τὴ μόρφωση καί τὴν ὀξύνοιά τῆς» (Carola Reinsberg: «Γάμος, ἐταῖρες καί παιδευαστία στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1999, σελ. 124).

Ὁ Πλάτων συνδέεται μέ τὴν Ἀρχιάνασσαν. Ὁ Ἐπίκουρος λέγεται, ὅτι ἐπηρέασθη στὴν διδασκαλίαν του περί ἡδονῆς, ἀπὸ τὴν Δανάη καί τὸ Λεόντιον (διὰ τὰς ἐταῖρας ἐχρησιμοποιεῖτο ἐνίοτε τὸ οὐδέτερον, ὅπως συνηθίζεται

μέχρι σήμερα π.χ. τὸ Κατινάκι, τὸ Ἐλενάκι κ.τ.λ.). Ἡ Ἀρχίππη καί ἡ Θεωρίς χαρίζουν τά κάλλη των στὸν Σοφοκλῆ. Παροικιῶδης ὑπῆρξεν ἡ σχέσις τοῦ Περικλέους, μέ τὴν Ἀσπασίαν, πού διὰ νά τὴν σώσῃ ἔχυσε πολλὰ δάκρυα στὸ δικαστήριον: «πολλὰ πάνυ παρά τὴν δίκην...ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα» (Πλούταρχος: «Περικλῆς» 32) καί τοῦ Ἀλκιβιάδου μέ τὴν Τιμάνδρα, πού ἦτο ἡ μητέρα τῆς Κορινθίας Λαΐδος, ἡ ὁποία ἐφημολογεῖτο ὡς ἡ ὠραιότερα τῆς ἐποχῆς.

Ὁ μέγιστος γλύπτης τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μύρων, γέρος πλέον, ζητεῖ ἀπὸ τὴν Λαΐδα νά τῆς κάνῃ τὸ γλυπτόν. Μόλις τὴν βλέπει γυμνὴν, τὰ χάνει, λησμονεῖ τὸ γῆρας καί τῆς προσφέρει ὅλην τὴν περιουσίαν του, μόνον διὰ μία νύκτα μαζί τῆς. Ἐκεῖνη ἀρνεῖται καί φεύγει.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Μύρων ξυρίζει τὴν λευκὴν γενειάδα του, βάφει μαῦρα τά μαλλιά του, ἐνδύεται μέ πορφυροῦν χιτῶνα μέ χρυσῇ ζώνῃ καί χρυσοῦν περιδέραιον, μυρώνεται, καλωπιεῖ μέ κόνιν τὰς παρειάς του (*compact*) ἐπισκέπτεται τὴν Λαΐδα καί τῆς λέγει, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζί τῆς. Ἐκεῖνη τοῦ

άπαντά: «Καλέ μου φίλε, μοῦ ζητεῖς ἐκεῖνο, πού χθές ἀρνήθηκα στόν πατέρα σου»!

Ἡ Λαῖς συνέζη μέ τόν φιλόσοφον Ἀρίστιππον, πού ἔλεγε, ὅτι ἔχω τήν Λαῖδα καί δέν μέ ἔχει ἡ Λαῖς («ἔχω οὐκ ἔχομαι»). Διά μίαν νύκτα μέ τόν Δημοσθένη τοῦ ζητεῖ τό ὑπέρογκο ποσόν τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν, ἐνῶ κάνει ἔρωτα μέ τόν Διογένην, δίχως χρήματα.

Ὁ Πραξιτέλης χρησιμοποιεῖ τήν πανέμορφον Φρύνην, ὡς ὑπόδειγμα τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως ὁ Ἀπελλῆς (Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη). Ὅταν δικάζεται δι' ἀσέβειαν τήν ὑπερασπίζεται ὁ διάσημος ρήτωρ Ὑπερείδης, ὁ ὅποιος εἰς μίαν στιγμὴν ἀνοίγει τήν ἐσθῆτα της καί δεικνύει τό στήθος της στούς δικαστάς, οἱ ὅποιοι ἀμέσως τήν ἀθωώνουν.

Καταπληκτική προσωπικότης ὑπῆρξε ἡ ἐταῖρα Θαῖς, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Μένανδρος ἔγραψε κωμωδίαν. Συνεδέθη μέ τόν Μέγα Ἀλέξανδρον, τόν ὅποιον ἠκολούθησε στήν ἐκστρατεῖαν καί πρώτη κατά τήν ἐορτήν τῶν ἐπινικίων ἐπυρπόλησε τά ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως, εἰς ἐκδίκησιν τῆς πυρπολήσεως τῶν Ἀθηναίων, ὑπό τοῦ Ξέρξου. Μετά τόν θάνατον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἔγινε σύζυγος

τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου.

Πολυμαθεστάτη ἦτο ἡ ἐταῖρα Γνάθαινα, ἡ ὁποία συνέζη μέ τόν ποιητήν Δίφιλον, πού ἐπαρουσίασε στό θέατρο τοὺς ἔρωτάς των. Ἐπωνομάζετο «ἀνδροφόνος» δι' εὐνόητον καί εὐχάριστον λόγον.

Ἰδιαιτέρως μορφωμένη καί ἐξαιρετικῆς καλλονῆς ὑπῆρξε ἡ ἐταῖρα Θαρρηλία, πού συνέζη μέ τόν ἡγεμόνα τῶν Θεσσαλῶν Ἀντίοχον. Κατηγορήθη καί ἀπεδείχθη ἀληθές, ὅτι ὑπῆρξε κατάσκοπος τῶν Περσῶν.

Ὁ Σωκράτης ἐθαύμαζε τήν ἐταῖραν Θεοδότην. Κάποτε πού συνηντήθησαν ἐκεῖνη τοῦ εἶπε: «Σωκράτη, ἐγώ μπορῶ νά πάρω τήν συντροφιά, πού σέ ἀκολουθεῖ, ἀλλά σύ δέν μπορεῖς νά πάρης τήν δικιά μου», «Ναί ἔτσι εἶναι» ἀπήντησε ὁ φιλόσοφος, «διότι σύ τοὺς ὀδηγεῖς στόν κατήφορο, ἐνῶ ἐγώ στόν ἀνήφορον».

Ἡ Γαλλίς καθηγήτρια Πανεπιστημίου Claude Mossi στήν ἐργασίαν της: «Ἡ γυναίκα στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα» (Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1993, σελ. 83) ἀναγνωρίζει τήν προσωπικότητα τῆς ἐταῖρας

«που συμμετέχει στά συμπόσια, διαχειρίζεται χρήματα, μιλάει στους ἄνδρες ὡς ὅμοια προς

όμοιο, δεν αποτελεί μόνο ένα πρόσωπο στο περιθώριο της κοινωνίας της πόλης. Σ' αυτή τη «λέσχη ανδρών» που είναι η πόλη, όπου η γυναίκα παραμένει σ' όλη τη ζωή της ανήλικη, η εταίρα ενσαρκώνει την αντιστροφή των αξιών της πόλης, την ελεύθερη και ανεξάρτητη γυναίκα στα λόγια και στη συμπεριφορά της, έχοντας αποκτήσει αυτή την ελευθερία κι αυτή την ανεξαρτησία με τον πλειστηριασμό του κορμιού της έναν πλειστηριασμό όμως όπου παραμένει ως ένα σημείο η κυρίαρχη κι αυτό συμβαίνει τόσο πιο πολύ όσο διαθέτει πλούτη, θεμέλιο σε τελευταία ανάλυση της ελευθερίας της.

Δέν χρειάζονται περισσότερα διά νά αποδειχθῇ, ὅτι ἡ γυναικεία πορνεία, παρά τούς νομικούς καί ἠθικούς περιορισμούς ἐγένετο ἀποδεκτή στήν Ἀρχαιοελληνική κοινωνία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τούς κιναιδούς, πού ἀπετέλουν αἰσχρὰν ἐκδήλωσιν ἀπολύτως καταδικαστέα.

Πιστεύω, ὅτι ταιριάζει ἐδῶ νά ἀναφέρω τήν διάσημον ποιήτριαν Σαπφώ (612- π.Χ.) ἀπό τήν Μυτιλήνην, τήν ὁποίαν ἐθαύμαζε ὅλος ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τόσον πολύ, ὥστε ὁ Σόλων

πρὶν ἀποθάνῃ ἠθέλησε νά ἀποστηθίσῃ ἓνα ποίημα της (Στοβαῖος: «Ἀνθολόγιον» 29, 58).

Ἐπειδὴ ἡ ποιήτρια ἀνεμίχθη στήν πολιτικήν καί συμμετεῖχε, μαζί μέ τόν Ἀλκαῖον, εἰς ἐπαναστάσεις κατὰ τῶν δημοκρατικῶν αὐτοί τήν ἐξώρισαν στήν Σικελίαν («Πάριον μάριμαρον» Α,50). Τότε οἱ Ἀθηναῖοι δημοκράται ἀνέθεσαν εἰς ποιητάς κωμωδιῶν (Ἀμφίας, Ἐφιππος) νά συκοφαντοῦν, μέ τά ἔργα των -«ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐποχῆς»- τήν Σαπφώ, ὅτι τάχα ἦτο ὁμοφυλόφιλος καί ἐπειδὴ κατήγετο ἀπό τήν Λέσβον διέδωσαν μετὰ τόν ὄρο «λεσβία» πού σημαίνει τήν ὁμοφυλόφιλον γυναῖκα.

Ἡ ἱστορική ἀλήθεια διαπιστώνει τά ἀντίθετα. Ἦδη στό Λεξικό «Σουῖδα» (λ. «Σαπφώ») διαβάζομεν, ὅτι ἡ ποιήτρια ἐσυκοφαντήθη ὡς ὁμοφυλόφιλος «καί διαβολήν ἔσχεν αἰσχράς φιλίας». Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ὁ Τύριος κατέδειξε τήν ἠθικήν καί ὄχι σαρκικήν σχέση τῆς Σαπφούς, μετὰ τῶν φίλων της. Ἐνῶ στήν νεωτέρα ἐποχήν εἰδικοί ἐπιστήμονες καί ὄχι κιναιδοὶ ἀποκατέστησαν τήν ποιήτριαν. Ἀναφέρω δύο κορυφαίους Ἑλληνιστάς, τόν Γερμανό καθηγητή τῶν Πανεπιστημίων τῆς Γοτtingης καί Βόννης Φρειδερίκον Βέλκε (1794-1868)

καί τόν Γερμανόν Ἀκαδημαϊκόν καθηγητήν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου Οὐλριχ φόν Βίλα-μόβιτς (1848-1931) οἱ ὅποιοι συνέγραψαν βιβλία, διά νά ἀποδείξουν, ὅτι τήν Σαπφώ καί τάς φίλας τῆς συνέδεε ἀγνή φιλία. Δυστυχῶς ὅμως ἡ συκοφαντία ἐπεκράτησε στούς ἀμαθεῖς βεβαίως, οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ Σαπφώ ἦτο σύζυγος ἐνός πλουσίου, ἀπό τήν Ἄνδρον, πού ἐλέγετο Κέρκυλος καί μέ τόν ὅποιον ἀπέκτησε μίαν κόρην, τήν Κλειτῖδα καί δέν γνωρίζουν, ὅτι αἱ γυναῖκες στούς Αἰολεῖς καί στούς Δωριεῖς εἶχαν πολιτικά δικαιώματα. Ἐπί πλέον ἐλειτούργουν κλειστοί σύλλογοι, μέ μέλη γυναῖκας, πού ἡσχολοῦντο μέ τήν καλλιτεχνικήν, πολιτικήν καί γενικωτέραν πνευματικήν δημιουργίαν. Εἰς αὐτούς τοὺς κλειστούς συλλόγους, πού ἐθεωροῦντο «κλωβοί» εἰσέρχοντο μόνον τά μέλη. Τό γράμμα «ὠμέγα» στά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά προφέρεται καί ὡς «ου». Ὁ κλωβός (κλουβί) μεταφερθεῖς στά λατινικά προφέρεται «clubo» ἐξελίχθη στά ἰταλικά εἰς «clubo», στά ἀγγλικά «club» κ.τ.λ. πού ἐννοεῖ τόν κλειστόν σύλλογον, ἄλλως «κλάμπ» τῶν ξενομανῶν.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰώνων ἐζήτουν καί αὐταί νά πάρουν τά δικαιώματα πού οἱ Αἰολεῖς καί

οἱ Δωριεῖς εἶχαν δώσει στάς γυναῖκας των. Οἱ Ἴωνες, μέ ἐπί κεφαλῆς τοὺς Ἀθηναίους ἡρνήθησαν καί διέδιδαν τό ψεῦδος, ὅτι στούς «κλωβούς» αἱ γυναῖκες τῆς Αἰολίας καί τῶν Δωριέων ἐπεδίδοντο εἰς ὁμοφυλοφιλικούς ἔρωτας. Ἔτσι λοιπόν ἡ ἀντιδημοκρατικότητα τῆς Σαπφοῦς καί ἡ ἐλευθερία πού ἐπεκράτει στόν κύκλον τῆς, ὡς πρός τά δικαιώματα τῶν γυναικῶν ὑπῆρξαν αἱ αἰτίαι τῆς διαδόσεως τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς συκοφαντίας ἐναντίον τῆς, πού ἀκόμη διατηρεῖται, ἀπό διεστραμμένα γύναια.

Ὅσον ἀφορᾷ στήν λεγομένη «παιδευαστία» παρεποίησαν τήν *πνευματική καί ἠθική ἐννοια*, πού εἶχε στούς Ἀρχαιοέλληνας καί τήν ὑπεβίβασαν εἰς σαρκικήν σχέσιν ἀνδρός πρός παῖδα, ὥστε σήμερα ὁ ὅρος «παιδευαστής» νά εἶναι ὑποτιμητικός καί ποινικῶς κολάσιμος.

Ἀπετέλει στήν Ἀρχαιότητα κοινωνικόν ἔθιμον ἢ διά τήν ἀκρίβειαν θεσμός ἡ φιλία μεταξύ ἐνός ὠρίμου ἀνδρός καί ἐνός παιδιοῦ ἡλικίας 12-18 ἐτῶν, μέ σκοπό τήν ἠθική διαπαιδαγώγησι, τήν ἄσκησι καί τήν ἀνατροφή τοῦ νέου, ὥστε νά γίνη «καλός κ' ἀγαθός». Ὁ ἀνὴρ ὀνομάζετο «ἐραστής» καί τό παιδί «ἐρωμέ-νος» πού τότε δέν εἶχαν τήν τωρινή σημασία.

Ὁ Robert Flaceliere («Ὁ δημόσιος καὶ ἰδιω-
τικός δῖος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων» Ἑλλ. ἔκδ.
«Παπαδήμα» Ἀθ. 1995, σελ. 140) γράφει:

«Συχνά αὐτὴ ἡ φιλία ἦταν γεμάτη ἐνθουσια-
σμό καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο πού τὸν ἐμψύκω-
νε ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία νὰ προστατέψῃ καὶ
νὰ διαμορφώσῃ τὸν ἐρωμένο του, καὶ γιὰ τὸ
νεώτερο, πού ἦταν γεμάτος εὐγνωμοσύνη καὶ
ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν ἐραστή του. Αὐτό του-
λάχιστον ἦταν τὸ ἰδανικὸ τῆς παιδευτικῆς,
ὅπως τὴν ὄριζαν οἱ ἀρχαῖοι «ὁ ἔρως πού θερ-
μαίνει μιά νέα καὶ προικισμένη ψυχὴ πού μὲ
μέσον τῆς φιλίας καταλήγει σὴν ἀρετή».

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ κράτος ἐνθάρρυνε
αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς ἐνώσεις; Ἀσφαλῶς
ὄχι, ἂν ἦταν σαρκικές. Ἀκόμη καὶ στὴ Σπάρ-
τη καὶ στὴν Κρήτη ὅπου ὥστόσο ἡ παιδευ-
τικὴ γινόταν φανερά, οἱ σαρκικές σχέσεις κι'
ἀκόμη περισσότερο ὁ βιασμός τοῦ ἐφήβου
ἀπαγορεύονταν καὶ κανονικά ὁ νόμος τὰ
τιμωροῦσε.»

Κατ' ἐξοχὴν ἔχουν δυσφημησθῇ, ἀπὸ τοὺς
κιναιδούς οἱ κατ' ἐξοχὴν ἄνδρες, πού ἦσαν οἱ
Σπαρτιαῖται.

Ὁ νομοθέτης Λυκούργος, μὲ σειράν νόμων
κατεπολέμησε ἀκόμη καὶ τῶν γυναικῶν τὴν
θηλυπρέπεια: «Θηλυκότητα πᾶσαν» (Πλού-
ταρχος: «Λυκούργος» 14) καὶ ὑπεχρέωσε τὰς
νεανίδας νὰ γυμνάζωνται, νὰ τρέχουν, νὰ
παλεύουν, νὰ ρίχνουν δίσκον, ὥστε νὰ καθί-
στανται ρωμαλέαι.

Οἱ σύγχρονοι πρόστυχοι παραποιῶν τοὺς
ὅρους εἰσπνήλας (ἐραστής) καὶ αἵτας (ἐρωμέ-
νος) πού ὁ μὲν πρῶτος ἦτο διαπαιδαγωγὸς
παιδός, ὁ δὲ δεύτερος ὑπάκουος, στάς νοθε-
σίας τοῦ πρώτου. Ἡ σχέσις των ἦτο «ἀγνή
καὶ ἄμεμπτος, τὴν δὲ διαφθοράν ἐνόμιζαν
αἰσχίστην καὶ τὴν ἐτιμῶρουν αὐστηρῶς» (Λ.
Πουρνάρας: «Λυκούργος» Πλουτάρχου, ἔκδ.
«Διάπυρος» σελ. 258 ὑποσ. 7).

Ὅρθως λοιπὸν ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς
Ἀρχαίας Ἱστορίας στὸ ἐλεύθερον Πανεπιστή-
μιον τοῦ Βερολίνου Ernest Baltrusch παρατηρεῖ
(«Σπάρτη» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ.
2003, σελ. 74): «Οἱ νέοι Σπαρτιάτες συνανα-
στρέφονται μαζί τοὺς ὡς ἐραστές, οἱ ἀριστοὶ
τῶν νέων. Τότε μάλιστα τοὺς ἐπέδλεπαν οἱ πρε-
σβύτεροι, παρευρισκόμενοι στὰ γυμνάσιά τοὺς
καὶ ἦταν παρόντες, ὅταν ἀγωνίζονταν μεταξὺ

τους καὶ ὅταν περιπαίζονταν ἀστειευόμενοι. Ὡς μέσο ἀριστερῆς ἀνατροφῆς ἀναγνωρίζονταν ἡ συναναστροφή τοῦ νέου μὲ τὸν παιδονόμο· ἂν ὁμως παρουσιαζόταν κανεὶς ἐπιθυμητῆς τοῦ παιδικοῦ σώματος, σχετικὸς νόμος ὀριζε νὰ ἀπέχουν οἱ ἐραστές ἀπὸ τὰ ἀγαπώμενα παιδιά, ὅσον ἀπέχουν ἀπὸ ἀφροδισιακὰς σχέσεις οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ παιδιά τους καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τους».

Ἰπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἡ παιδεραστία δὲν ἀποτελεῖ ἔκλυσιν ἡθῶν, οὔτε εἶχε σαρκικὸν χαρακτήρα. Ἐὰν ὑπῆρξε πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἀποκλείεται «παιδεραστία» ὡς σεξουαλικὴ πρᾶξις αὐτὴ κατεδικάζετο καὶ φυσικὰ δὲν εἶχε σχέσιν, μὲ τὸν ἀποδεκτὸν θεσμὸν τῆς παιδεραστίας, κατὰ τὸν ὅποιον εἰς ἀνὴρ ἢ νέος ἐμερίμνα, διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν ἐνὸς παιδός, πέραν τῆς πολιτείας.

Νομίζω ὅτι τό ζήτημα εἶναι σαφές, μολονότι σκοπίμως τό ἔχουν παραποιήσει.

5. Τὰ δικαιώματα τῶν κιναίδων, γάμος καὶ «διακρίσεις».

ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ (ΚΡΥΦΟΙ ἢ ΕΜΦΑΝΕΙΣ) ΚΑΙ ΟΙ ὑποστηρικταὶ των προβάλλουν τό δῆθεν νομικόν μέρος τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀερολογοῦν, περί δικαιωμάτων μειονοτήτων ἢ περί σεξουαλικῆς ἐλευθερίας. Ἀποφεύγουν συστηματικῶς νὰ ἀναφερθοῦν στό φυσιολογικόν μέρος, δηλαδή στόν φυσικόν νόμον τῆς ἐνώσεως ἐτεροφύλων καὶ ὄχι ὁμοφύλων.

Ἀλλά καί ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν μειονοτήτων σφάλλουν. Διότι: Πρῶτον, οὐδεὶς τοὺς στερεῖ τό δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν πρωκτόν τους, ὅπως θέλουν, κατὰ τρόπον ἀφύ-

σικον. Δεύτερον, οὐδείς τούς ἀπαγορεύει τήν σεξουαλικήν ἐλευθερίαν. Εἶναι ἐλεύθεροι νά ἔχουν τήν σεξουαλικήν των ἐπιλογήν, ὅπως τήν ἔχουν οἱ ἀντανιζόμενοι, οἱ κτηνοβάται, οἱ κοπρολάγνοι καί κάθε σεξουαλικῶς διεστραμμένος.

Στήν διαστροφή τους δέν ὑπάρχει νομικόν ἐμπόδιον. Ὑπάρχει *φυσικόν*, διότι ἡ κατὰ φύσιν σεξουαλική πράξις εἶναι ἄλλη, ἀπό τήν ἰδικήν τους. Ὑπάρχει *κοινωνικόν*, διότι ἡ κοινωνία τούς ἀπορρίπτει ὡς διεστραμμένους. Ὑπάρχει *ἠθικόν*, διότι διαβιοῦν παρά φύσιν, μέ παρά φύσιν ἐξάρτησιν. Ὑπάρχει *ἀνατομικόν*, διότι τό ἄρρεν ἀδυνατεῖ σωματικῶς νά συμπεριφέρεται, ὡς θῆλυ καί ἀντιστρόφως, ἐλλείψει τῶν σωματικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ φύλου.

Ἐξ ἄλλου αἱ μειονότητες προστατεύονται, ὑπό τῆς ἐννόμου τάξεως, ἐάν εἶναι σύμφωνοι, πρὸς τόν νόμον καί τά χρηστά ἥθη. Δέν προστατεύονται γενικῶς καί ἀορίστως αἱ μειονότητες, ἐπειδή τότε θά πρέπει νά προστατεύεται ἡ μειονότης τῶν ἀντανιζομένων, ἡ μειονότης τῶν κτηνοβάτῶν κ.τ.λ. "Ὅσον ἀφορᾷ στήν σεξουαλική ἐλευθερίαν καί διά νά ἐκφραζώμεθα Ἑλληνικῶς, στήν ἀφροδισιακήν ἐλευθερίαν αὕτη πρέπει νά ὑπάρχῃ, ἀλλά πρέπει

νά ἔχῃ καί ὅρια, ὅπως κάθε ἐλευθερία, διότι ἡ ἄνευ ὁρίων ἐλευθερία ἰσοδυναμεῖ μέ ἀναρχίαν καί ἀσυδοσίαν. Στήν προκειμένην περίπτωσιν τό ὅριο τῆς *ἀφροδισιακῆς ἐλευθερίας* τό ἔθεσε ἡ ἰδία ἡ φύσις καί εἶναι ἡ ἀποκλειστική σωματική ἔνωσις ἐτεροφύλων.

Στήν «Ἐλευθεροτυπία» (30-7-2005) ἐδημοσιεύθη ἔρευνα μέ θέμα τόν «γάμον» τῶν ὁμοφυλοφίλων, πού διεξήγαγε ἡ κα' Εὐλιζαμπέττα Καζαλόττι (γνωστή διά τήν προσδευτικότητά της) καί ὁ κ. Γ. Κιούσης. Πρῶτον, οὐδείς ἀντίθετος πρὸς τοὺς ὁμοφυλοφίλους ἠρωτήθη, ἄρα ἡ ἔρευνα (:) ὑπῆρξε μονομερής καί δεύτερον, παρεποiehth ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκεκριμένως διαβάζομεν:

«Ὅς ο δῆμαρχος συνέζευξεν... ἄνθρωπος μη χωριζέτω". Σάλο και πληθώρα αντιδράσεων δημιούργησαν οι πρόσφατες δηλώσεις τού προέδρου τού ΣΥΝ, Αλέκου Αλαβάνου, ο οποίος τάχθηκε ανοικτά υπέρ του γάμου των ομοφυλοφίλων. Η Εκκλησία αντέδρασε δια στόματος του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἀνθίμου, ο οποίος ἀπό τον ἀμβώνα της Αγίας Μαρίας ἔκανε λόγο για «Σόδομα και Γόμορρα», «αναισχυντία και ντροπή» και «θεσμοθέ-

τηση της αμαρτίας». «Όσοι υποστηρίζουν τη νομιμοποίηση των σχέσεων των ομοφυλοφίλων είναι δήθεν προοδευτικοί. Οι ομοφυλόφιλοι διαστρέφουν την ανθρώπινη φύση με ανομολόγητες πράξεις παρά την ανθρώπινη φύση», υποστήριξε.

Ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης παρεμύνηυσε τις δηλώσεις τού Αλέκου Αλαβάνου, αφού ούτε ο ίδιος ούτε και η Ομοφυλοφιλικής Λεσβιακή Κοινότητα Ελλάδος (ΟΛΚΕ) έκαναν λόγο ποτέ για θέσπιση θρησκευτικού γάμου».

Ό Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης δέν ανέφερθη στόν θρησκευτικό γάμο, όπως γράφουν, αλλά στήν *διαστροφή τής ανθρωπίνης φύσεως και είς πράξεις παρά τήν ανθρωπίνη φύση*, όπως είναι ή όμοφυλοφιλία, διά τό αντιφυσικόν τής οποίας ούδέν λέγει ή έρευνα. Οί έρωτηθέντες μεταξύ τών οποίων καί ό γνωστός όμοφυλόφιλος Βαλλιανᾶτος, απέφυγαν νά δηλώσουν, αν ή πράξις των είναι φυσική ή άνωμαλία.

Ό έρευνα περιγράφει τήν παρακάτω άερολογίαν έκφερομένην, διά τής ξυλίνης γλώσσης:

«Σε αντίθεση με την έμπρακτη αμφισβήτηση του νομικώς διασφαλισμένου και επαναστατικώς κεκτημένου διεθνούς δικαιώματος αυτοδιάθεσης των λαών, θεωρείται -και είναι- πλέον προφανές το αντίστοιχο δικαίωμα του πολίτη, στο όνομα της παγκοσμιοποιημένης εκδοχής του ατομικισμού, να αποφασίζει ελευθέρως και αυτοβούλως τα της ιδιωτικής του ζωής. Η γενική και μη διαφεύσιμη αυτή αρχή φαίνεται να επεκτείνεται τα τελευταία χρόνια -στο πλαίσιο της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των μειονοτήτων- και σε ατομικές επιλογές που εγκαλούν έμμεσα την κοινωνική ευαισθησία και παραβιάζουν άμεσα παραδοσιακές ρυθμίσεις του κοινωνικού και οικονομικού γίνεσθαι.

Η εκφορά «ορθού πολιτικού λόγου» και, ταυτόχρονα, η αυτονόητη προσήλωση σε συμβατικές συμπεριφορές οδηγούν το κοινωνικό υποκείμενο σε ιδεολογικές συγκρούσεις και αξιακές αντιπαραθέσεις αυξομειούμενης οξύτητας (ανάλογα με την κεντρικότητα -και σημασία- του τελικού διακυβεύματος). Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατα αναζωπυρωμένη διαμάχη γύρω

από το δικαίωμα γάμου μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου.

Πέρα από το γεγονός ότι στις ημέρες μας, όταν δηλαδή το αυτονόητο δικαίωμα στη ζωή κάθε σκεπτόμενου (ή μη) πολίτη καταργείται για να διασφαλιστεί η προ πολλού και πανταχόθεν υπό απειλή διατελούσα συλλογική ασφάλεια, το συγκεκριμένο αίτημα μπορεί ευλόγως να φαντάζει μειωμένης κοινωνικής και πολιτικής σπουδαιότητας, δεν στερείται ωστόσο ενδιαφέροντος, δεδομένης της συμμετρίας στο όλο θέμα εννοιών και πρακτικών διαφορετικής προέλευσης και στόχευσης. Από τη μια μεριά, ουδείς θα έπρεπε να έχει το δικαίωμα να στερήσει σε οποιοδήποτε ενήλικο άτομο τη δυνατότητα να επιλέξει τον σύντροφο με τον οποίο θα ζήσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του και, ενδεχομένως, να ρυθμίσει νομικά τις λεπτομέρειες των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων μαζί του. Από την άλλη, η οικειοποίηση κοινωνικών συμβάσεων με έκδηλες συνδέσεις (ή, έστω και κατάλοιπα) θρησκευτικής υφής, εκτός του ότι παραμένει αδόκιμη, προκαλεί αναίτια σύγχυση χωρίς να προσφέρει στους αιτού-

ντες την -προφανώς επιθυμητή- κοινωνική επιδοκιμασία, αναγνώριση ή ανοχή.

Όταν, σε διεθνές επίπεδο, καθομολογείται η γενικευμένη κρίση του θεσμού του γάμου μεταξύ ατόμων διαφορετικού φύλου, η θεσμοθέτηση ανάλογης σύμβασης -είτε σε θρησκευτικό, είτε σε πολιτικό επίπεδο- μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου φαντάζει οξύμωρο σχήμα μιας εποχής και μιας κοινωνίας που, στο όνομα του πλουραλισμού, είτε διακατέχεται από υπερβολική αισιοδοξία, είτε βρίσκεται σε φάση αναζήτησης κριτηρίων διάκρισης μεταξύ σημαντικού και ασήμαντου».

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης:
«Οι όμοφυλόφιλοι διαστρέφουν την ανθρώπινη φύση με άνομολόγητες πράξεις παρά την ανθρώπινη φύση».

(«ΕΛΕΓΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 21-7-2005)

‘Ο συντηρητικός ‘Ορθόδοξος ‘Ιεράρχης διέ-
τύπωσε γνώμην απόλυτως λογικήν.

Ὁ προοδευτικός δημοκρατικός κοιμματάρχης κ. Ἀλαβάνος διετύπωσε γνώμην ἀντιφυσιολογικὴν καὶ συνεπῶς διεστραμμένην.

«ΑΛΑΒΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΓΑΜΟΥ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Ο Αλαβάνος με τους εκπροσώπους των λεσβιῶν και ομοφυλοφίλων

Υπὲρ του γάμου ομοφυλοφίλων τάχθηκε ο Αλέκος Αλαβάνος, προσκαλώντας -πρώτη φορά- στη Βουλή εκπροσώπους της Ομοφυλοφιλικῆς και Λεσβιακῆς Κοινότητος Ελλάδας (ΟΛΚΕ).

«Ξέρουμε ὅτι υπάρχουν ἀντιδράσεις ἀπὸ ορισμένες πλευρές, δυστυχῶς ἀπὸ την Εκκλησία» δήλωσε ο πρόεδρος του ΣΥΝ. Θυμήθηκε μάλιστα και δηλώσεις του Αρχιεπισκόπου για «κουσούρι». Τους πρότεινε λοιπὸν να διαβάσουν «τη δεύτερη ἐπιστολή Παύλου πρὸς Κορινθίους, που λέει ὅτι η ἀγάπη στεγάζει τους πάντες χωρὶς ἐξαιρέσεις».

Ο κ. Αλαβάνος ἐξέφρασε την «υποστήριξή μας να ἀντιμετωπιστῇ κάθε εἶδος διακρίσεων, να κατοχυρωθῇ η ἐλευθερία του σεξουαλικού προσανατολισμοῦ και να υπάρξουν και θεσμικὲς λύσεις σε πολλὰ ζητήματα, ὅπως για παράδειγμα το θέμα του πολιτικού γάμου μεταξύ ομοφυλοφίλων. Πρέπει η ἐλληνικὴ κυβέρνηση και τα κόμματα να διδαχθὸν ἀπὸ τα μέτρα που πήρε η ισπανικὴ κυβέρνηση, ὅπως να θεωρεῖται ρατσιστικὴ ἐνέργεια η διάκριση ἐνάντια στους ομοφυλόφιλους».

Οι ἐκπρόσωποι της ΟΛΚΕ διευκρίνισαν ὅτι «προσπαθούμε να συναντηθούμε και με τη Ν.Δ. και με το ΚΚΕ, πράγμα που μέχρι στιγμῆς δεν ἐγίνε ἐφικτό. Γιατί παρόλο που ο νόμος 3304/2005 συνέπτυξε τις ευρωπαϊκὲς οδηγίες 43 και 78/2002, υπάρχουν ἀκόμα ἐλλείψεις. Γίνονται διακρίσεις στους χώρους

εργασίας. Δημόσια πρόσωπα εκφράζονται απαξιωτικά. Δυστυχώς, μπορεί κάποιος να εκφράζεται υβριστικά απέναντί μας χωρίς να φοβάται συνέπειες. Η βία επίσης είναι ένα ζήτημα που πρέπει ν' αντιμετωπιστεί, γι' αυτό ζητήσαμε συναντήσεις με τα υπουργεία Δικαιοσύνης, Δημόσιας Τάξης και Υγείας». Ρωτώντας πόσα είναι τα μέλη του συλλόγου, μας απάντησαν ότι αυτά αυξάνονται συνεχώς, ενώ σε διεθνές επίπεδο εκπροσωπούν το 10% της κοινωνίας».

Γ. ΔΑΜΑ

(«ΕΛΕΓΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 14-7-05)

Ὁ κ. Ἀλαβάνος ἐπεκαλέσθη τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἀγνοῶν προφανῶς, ὅτι ὁ Παῦλος, στήν ἐπιστολήν του «Πρός Ῥωμαίους» (Α, 26, 27) ἀναφέρεται ρητῶς στήν ὁμοφυλοφιλία, τήν ὁποίαν καταδικάζει καί τήν χαρακτηρίζει: «ἐπαίσχυντον πάθος», «ἀφύσικον σχέσιν» καί «ἀσχημίαν». Παραθέτω σχετικόν κείμενον, στήν δημοτικήν, διά νά τό καταλάβῃ ὁ κ. Ἀλαβάνος:

«Γι' αὐτό το λόγο, λοιπόν, τους παρέδωσε ὁ Θεός σε ἐπαίσχυντα πάθη: Οἱ γυναῖκες ἀντικατέ-

στησαν τίς φυσικές σχέσεις με ἀφύσικες²⁷ το ἴδιο καί οἱ ἄντρες ἄφησαν τή φυσική σχέση με τή γυναῖκα καί φλογίστηκαν με σφοδρό πάθος ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, διαπράττοντας ἀσχήμιες ἀρσενικοί μ' ἀρσενικούς, καί πληρώνοντας ἔτσι με το ἴδιο τους τό σῶμα τό τίμημα που ταίριαζε στήν πλάνη τους²⁸».

Ὁ μελετητής ἐνός μόνον ἐδαφίου ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου κ. Ἀλαβάνος, φαίνεται δέν ἐπρόσεξε τήν θέσιν τοῦ Ἀποστόλου, ἔναντι τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Στήν πρώτην ἐπιστολήν του «πρός Κορινθίους» (Ζ,2) ὁ Παῦλος ὀρίζει ἐπίσης ὅτι: «κάθε ἄντρας πρέπει νά ἔχει τήν δική του γυναῖκα καί κάθε γυναῖκα πρέπει νά ἔχει τό δικό της ἄντρα» καί δέν ὀρίζει, ὅτι ὁ ἄντρας νά ἔχη ἄντρα καί ἡ γυναῖκα νά ἔχη γυναῖκα, ὅπως δέχεται ὁ κ. Ἀλαβάνος.

Κάτι ἀνάλογον διαβάζομεν καί στόν ἱατρόν Ν. Ζακόπουλο («Ὁ γιατρός τῆς οἰκογενείας» σελ. 423,618) πού περιγράφει «τό σεξουαλικό ἔνστικτο ἢ τό ἔνστικτο τῆς ἀμοιβαίας ἐλξεως τῶν δύο φύλων» καί ὅχι τό ἔνστικτο τῆς ἀμοιβαίας ἐλξεως ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, πού

είναι άνωμαλία, καθόσον «τό ένστικτο φυσιο-
λογικά κατωμένο» προσανατολίζει τό άτομο
«στό αντίθετο φύλο».

Κύριε Άλαβάνε κατηγορήσατε τόν Άρχιε-
πίσκοπον, διότι όλως έπεικώς είπεν, ότι οί
όμοφυλόφιλοι έχουν «κουσούρι». Μήπως κα-
τηγορεΐτε καί τόν Άπόστολον Παύλον (πού
έπικαλεΐσθε) ό όποϊος έχαρακτήρισε τήν όμο-
φυλοφιλίαν, όπως πράγματι είναι δηλαδή:
«*άφύσικος σχέσις*», «*επαΐσχυντον πάθος*» καί
«*άσχήμια*»;

Παρά τήν σαφεστάτην τοποθέτησιν του
Άποστόλου Παύλου, έναντι των όμοφυλοφίλων
υπάρχουν ένας-δύο δέν πιστεύω παραπάνω
ιερείς της Όρθοδόξου Έκκλησίας, πού διά νά
παραστήσουν τόν προοδευτικόν ή διότι είναι
φιλαδελφαί μπερδεύουν τήν θρησκευτικήν
ήθικήν μέ τά νομικά. Ένας τέτοιος είναι ό
μητροπολίτης Αγίου Φραγκίσκου ΗΠΑ Γερά-
σιμος Μιχαλάς, ό όποϊος έδήλωσεν ότι:

«Οι όμοφυλόφιλοι θα πρέπει να έχουν το
δικαίωμα του πολιτικού γάμου, στα πλαίσια
της ισοπμίας όλων των πολιτών απέναντι
στο κράτος».

καί προσέθεσεν ότι:

«η θέση της Εκκλησίας είναι δεδομένη και
δεν μπορεί να ευλογήσει τους γάμους των
όμοφυλοφίλων».

(«NEA» 7-4-2005)

Ό παπās αυτός, πού δέν σέβεται τά ράσα
του, πρέπει νά γνωρίζη, ότι ή Έκκλησία δέν
είναι μόνον κατά του γάμου μεταξύ όμοφυλο-
φίλων, αλλά καί κατά του πολιτικού γάμου, ό
όποϊος -άπό θρησκευτικής πλευράς- μετατρέ-
πει ένα μυστήριο εις γραφειοκρατικήν πράξιν.
Άς αφήση λοιπόν τά παραμύθια, περί ίσοτι-
μίας πολιτών καί άς κυττάξη τά θρησκευτικά
του. Ό παπās αυτός είναι ανάξιος ιερωμένος,
έπειδή δέχεται τήν όμοφυλοφιλίαν, ως σχέσιν
ικανήν νά τελέση γάμον. Τί γάμον; μεταξύ
όμοφυλοφίλων εκ φύσεως δέν υπάρχει γάμος.
Συμβίωσις ναί. Όπως μπορεί νά συμβιώση
κάποιος, μέ κατσίκια.

Όπωσδήποτε οί ιερείς έχουν αποκλειστικήν
άποστολήν εκ του λειτουργήματός των νά
άσχολούνται, μέ τήν διδασκαλίαν του Χρι-
στιανισμού κι' όχι νά μās παριστάνουν τόν
«νομικόν». Η θρησκεία -όλαι αί γνωσταί θρη-

σκεΐται- απαγορεύουν την όμοφυλοφιλία. Αυτή είναι η θέση της 'Εκκλησίας κι' όλα τ' άλλα είναι εκ του πονηρού. 'Ο προαναφερθείς παπᾶς δέν ετόλμησε νά εἴπη, ἂν ἡ όμοφυλοφιλία εἶναι φυσιολογική πράξις ἤ ὄχι, ὅπως εύθαρσῶς ετοποθετήθη ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης 'Ανθίμος.

Ἡ κ. Θεοδώρα Τζακρή, βουλευτής Πέλλης τάσσεται υπέρ τοῦ «γάμου» όμοφυλοφίλων. 'Αδιαντρόπως ἐδήλωσε:

«Και γιατί όχι: Ο γάμος αποτελεί μια σύμβαση δυο προσώπων και, εφόσον αυτά το επιθυμούν, μπορούν να το πράξουν. Βασική προϋπόθεση είναι τα άτομα αυτά να τηρούν την αξιοπρέπειά τους. Δεν είμαι θεπική όμως στο ζήτημα της υιοθεσίας παιδιών, διότι τα παιδιά χρειάζονται την παράσταση των δύο φύλων».

Ναί, ὁ γάμος εἶναι σύμβασι δύο προσώπων, πού ἐκ φύσεως ὅμως πρέπει νά εἶναι ἐτερόφυλα, ἀφοῦ γάμος μεταξύ όμοφύλων δέν γίνεται, ἀφοῦ ἀδυνατοῦν νά πραγματοποιήσουν συνουσία, μέ φυσική σωματική ἔνωση. Ἡ κα Τζακρή ἄς δοκιμάση μέ μία λεσβία, διά νά διαπιστώσῃ, ὅτι φυσιολογικῶς δέν θά ἔνωθῃ

σωματικῶς μαζί της. Κι' ὅταν ἡ βουλευτής μας ἀλληλοαυνανίζεται (διότι αὐτό συμβαίνει) μέ μίαν λεσβίαν νά διατηρή τήν αξιοπρέπειάν της (!) ὅπως εἶπεν.

Ἄς βουλευτής τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Νάσος 'Αλευράς εἰς συνέντευξίν του σχετικῶς μέ τόν «γάμον» τῶν όμοφυλοφίλων ἐδήλωσεν ὅτι: «δέν δλέπει λόγο ἀρνήσεως τῶν σχετικῶν δικαιομάτων»!

(«ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» 1-5-2005)

Ἄς διορισθεῖς, ὑπό τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου βουλευτής κ. Στέφανος Μάνος «ὑπῆρξε χορηγός μέ τό κόμμα τῶν Φιλελευθέρων τῆς ἡμέρας τῆς όμοφυλόφιλης περηφάνιας, πού εἶχε ὀργανωθεῖ στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου Ἀθηναίων» («Πρῶτο Θέμα» 1-5-2005) τό 2000. Συγχαρητήρια στήν Δήμαρχο κ. Μπακογιάννη πού διέθεσε τό Πνευματικό Κέντρο (!) τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, στοῦς

όμοφυλοφίλους. Αύριο νά τό διαθέση στους κτηνοβάτας, αίνανιζομένους κ.ἄ.

Ὁ ὁμοφυλόφιλος Γρηγόρης Βαλλιανῆτος ἔλαβε 99 ψήφους! καί δέν ἐξελέγη στό Ἐθνικό Συμβούλιο τοῦ ΠΑΣΟΚ. Φαίνεται ὅτι στό ΠΑΣΟΚ ἐπικρατοῦν οἱ φυσιολογικοί. Ἄλλως τε οἱ ὅπαδοί τοῦ ΠΑΣΟΚ, πλὴν τῶν ὀλίγων διεστραμμένων ἀρνοῦνται νά λάβουν μέρος εἰς ἐκδηλώσεις ὁμοφυλοφίλων. Στό «Πρῶτο Θέμα» (1-5-2005) διαβάζομεν:

«ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ παράγοντες ἀλλά καὶ μεσαία στελέχη τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀντιμετωπίζουν με ἐλαφρύ πανικό τὸ ἀνοιγμα τέτοιων θεμάτων καὶ προσεύχονται ὁ κ. **Γιώργος Παπανδρέου** νὰ μὴν τα θέσει στὴν τρέχουσα πολιτικὴ αἰτζέντα, γεγονός μάλλον αναμενόμενο γιὰ τὴν κρίσιμη πολιτικὴ περίοδο που διανύουμε...

Πιο χαμηλά στὴν κομματικὴ ἱεραρχία, μάλιστα, τὸ κλίμα εἶναι ἀκόμα χειρότερο. Ἡ συμμετοχή στις σχετικὲς ἐκδηλώσεις εἶναι ἀπὸ μικρὴ ἕως ἀπογοητευτικὴ.

Στὴν Τρίπολη, π.χ., ἓνα παλαιό κομματικὸ στέλεχος πλησίασε τὸν κ. **Νίκο Παπανδρέου** (ἦταν κεντρικὸς ομιλητής) καὶ τοῦ εἶπε ὅτι «μ' αὐτά καὶ μ' αὐτά σύντροφε, τὸ ΠΑΣΟΚ θα καθεῖ». Τα πράγματα ἦταν ἀκόμα χειρότερα στὴν ἐκδήλωση που ἐγίνε στὸν Πειραιά, στὸ κτίριο «Ἰθακήσιων καὶ Κεφαλλοντιῶν».

Εκεῖ, μέλη τῆς Νομαρχιακῆς Επιτροπῆς καὶ Κεφαλλονίτες ψηφοφόροι τοῦ ΠΑΣΟΚ σχεδὸν ἐπιτέθηκαν στὸν κ. Γρηγόρη Βαλλιανῆτο. Βέβαια, εἶχαν καὶ προηγούμενα μαζί του, ἀφοῦ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Αντώνη Τρίτση εἶχε δηλώσει ὅτι «έφυγε ἓνας δικός μας».

Στὴ Χαλκίδα, ἐπίσης, τα περισσότερα γνωστά στελέχη τῆς περιοχῆς, ἀκόμη καὶ βουλευτές, ἀπουσίαζαν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση, καθὼς θεωροῦσαν ὅτι ἡ Εὐβοία ἔχει σημαντικότερα προβλήματα νὰ ἀσχοληθεῖ.

Αποδέκτης παραπόνων ἐγίνε στὴν Τρίπολη ὁ κ. Νίκος Παπανδρέου κατὰ τὴ διάρκεια ἐκδήλωσης στὴν ὁποία ἡ συμμετοχή ἦταν ἀπογοητευτικὴ».

«ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το ΠΑΣΟΚ υπέρ των γκέι γάμων
Ακολουθώντας την πολιτική για τις μειονότητες του Ισπανού ηγέτη Θαπατέρο και των άλλων ευρωπαϊκών σοσιαλιστικών κομμάτων, το ΠΑΣΟΚ ανοίγει τον διάλογο για τη νομιμοποίηση των γάμων μεταξύ ομοφυλόφιλων».

(«ΘΕΜΑ» 2-7-05)

Έν τάξει. Όμιλουν περί γάμου μεταξύ ομοφυλόφιλων. Μία συζήτησις, επί του θέματος υποχρεωτικώς όφειλει νά αρχίση, από τήν διευκρίνισι τής σημασίας τής λέξεως γάμος. Τί σημαίνει γάμος; Τί είναι ο γάμος; καί άφοϋ άπαντηθῇ τό έρώτημα προχωροϋμεν παρακάτω.

Κατά τό «Μέγα Λεξικόν τής Έλληνικής Γλώσσης» τοϋ Δ. Δημητράκου (έκδ. «Δομή» τόμ. Γ, σελ. 1551) γάμος είναι: «ή σύζευξις άνδρός καί γυναικός» ή άλλως: «ή φυσική ένωσις άνδρός καί γυναικός».

Κατά τήν «Μεγάλην Έλληνικήν Έγκυκλοπαίδειαν» (έκδ. «Φοΐνιξ» τόμ. Η, σελ. 126) γάμος είναι: «σύζευξις άνδρός καί γυναικός πρός σύμπτυξιν οίκογενείας καί άπόκτησιν τέκνων».

Κατά τό Γαλλικό Λεξικό LAROUSSE (ed. «Larousse» p. 614) γάμος είναι: «ένωσις άνδρός καί γυναικός»: «union de l'homme et de la femme». Άς επικαλεσθώμεν καί τούς μαρξιστάς. Στήν «Παγκόσμια Σοβιετική Έγκυκλοπαίδεια» (Έλλ. έκδ. «Κυψέλη» τόμ. Β, σελ. 685) γάμος είναι: «ένωσις άντρα καί γυναίκας...

«Η σοβιετική νομοθεσία γιά τό Γ. έχει σκοπό της πρίν άπ' όλα τήν εξασφάλισιν τής σταθερής οίκογενείας καί τήν εξασφάλισιν τών δικαιωμάτων τών παιδιών».

Συμφώνως πρός τούς προαναφερθέντας όρισμούς γάμος μεταξύ άνδρών ή μεταξύ γυναικών δέν νοεΐται, διότι ο γάμος είναι φυσική ένωσις άνδρός καί γυναικός, μέ σκοπό τήν δημιουργία οίκογενείας, διά τής γεννήσεως τέκνων. Συνεπώς χάριν τής λογικής τών πραγμάτων δέν δυνάμεθα νά όμιλώμεν περί γάμου, μεταξύ ομοφυλόφιλων, έπειδή: α) ή ομοφυλοφιλική ένωσις δέν είναι φυσική σχέσις β) εκ τής ομοφυλοφιλίας δέν σχηματίζεται οίκογένεια, πού είναι ο ούσιαστικός σκοπός καί τό περιεχόμενον τοϋ γάμου, καθόσον ή ομοφυλοφιλική έρωτική έπαφή δέν τεκνοποιεί.

Ἀποκλείεται λοιπόν ἡ συζήτηση περί γάμου, μεταξύ ὁμοφυλοφίλων. Μεταξύ των μπορεῖ νά ἀναγνωρισθῇ συμβίωσις, πού εἶναι τό ἀληθῶς συμβαῖνον κι' ὄχι γάμος, πού προϋποθέτει στοιχεῖα (ἄρρεν-θῆλυ) καί σκοπόν (τεκνοποιΐα-οἰκογένεια) τά ὁποῖα δέν συντρέχουν στούς ὁμοφυλοφίλους. Συμβίωσις ναί. Γάμος ὄχι. Ἡ συμβίωσις τοῦ ὁποιουδήποτε, μέ ὁποιοδήποτε εἶναι νομικῶς δυνατή καί σχετίζεται μέ τήν ἐλευθερίαν ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος πού προστατεύεται ἀπό τό Σύνταγμα (ἄρθ. 5). Θέλει κάποιος νά συζῇ μέ ἄνδρα; οὐδεὶς τοῦ τό ἀπαγορεύει. Μπορεῖ καί δικαιούται νά συζῇ μέ κατσίκια, νά βγαίνει μαζί της, νά πηγαίνουν περίπατο, νά κοιμούνται ἀγκαλιά κ.τ.λ. Οὐδεὶς τό ἀπαγορεύει. Ἐκεῖνο πού ζητοῦμεν εἶναι νά μή μᾶς λέγουν, ὅτι τέτοιαι συμβιώσεις εἶναι φυσιολογικά. Ἔλεος.

Αἱ προαναφερθεῖσαι ἀνώμαλοι σχέσεις μποροῦν νά ρυθμισθοῦν, μέ συμφωνητικά, διαθήκας κ.τ.λ. πού προβλέπονται ἀπό τόν νόμο. Ὅχι ὅμως μέ τήν νόμιμον διαδικασίαν τοῦ γάμου, διότι δέν *ὑπάρχουν αἱ οὐσιαστικά προϋποθέσεις*, πού προανέφερα.

Κατά συνέπεια αἱ ἀνακοινώσεις τῶν κ.κ.

Γ. Παπανδρέου, Ἀ. Ἀλαβάνου καί ἄλλων πολιτικάντηδων περί γάμου, μεταξύ ὁμοφυλοφίλων στεροῦνται περιεχομένου καί σοβαρότητας, ἀλλ' ὄχι σκοπιμότητος, διότι γίνονται εἰς ἐκτέλεσιν σχεδίων παρακμῆς καί ἐκφυλισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Κοινωνίας καί τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Στάς ἐκπορνευομένας τηλεοράσεις οἱ κρυφοί καί ἐμφανεῖς ὁμοφυλόφιλοι τηλεπαρουσιασταί ἰσχυρίζονται τό ἐξῆς ἀναικόν: Ἡ κοινωνία δέν ἔφθασε ἀκόμη, στό σημεῖο ὠριμότητος νά δεχθῇ γάμον μεταξύ ὁμοφυλοφίλων! Ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ κοινωνία μας δέν ἐσάπισε ἀκόμη τόσο, ὥστε στά ἤθη τοῦ λαοῦ νά ἐπιβληθῇ ἡ πουστία.

Στήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» (21-7-2005) ἐδημοσιεύθη τό ἀκόλουθον ἄρθρον τοῦ ἀπολογητοῦ τῆς ὁμοφυλοφιλίας κ. Διονύση Τσακνή.

«ΕΝ-ΣΤΑΣΕΙΣ

Ετερόφυλοι και ομόφυλοι γάμοι
«Όλα αλλάζουν ή μπορούν ν' αλλάξουν,
εκτός από τη γέννηση, τον έρωτα και το
θάνατο»

Θα ήταν έλλειψη ειλικρίνειας
απ' όλους μας αν δεν δεχόμα-
σαν περίπου αβίαστα πως η
πράξη του γάμου δεν είναι
παρά μια απλή σύμβαση μεταξύ
δύο ατόμων, που αποφασίζουν να συμβιώ-
σουν και να αντιμετωπίσουν μαζί όλα όσα
συνεπάγονται και απορρέουν απ' αυτή την
κοινή τους απόφαση. Μια σύμβαση απλή μόνον
όσον αφορά τη διαδικασία, αλλά πολύ ισχυ-
ρή νομικά, έτσι που μια ολόκληρη κατηγορία
δικαίου (το οικογενειακό αλλά και όχι μόνον)
έχει ως περιεχόμενό της τους κανόνες που
αφορούν στο γάμο αυτόν καθ' αυτόν, τις σχέ-
σεις των συζύγων, των γονέων με τα παιδιά,
των παιδιών μεταξύ τους (συγγένειες κ.λπ.),
αλλά και τις ρυθμίσεις, οικονομικές και άλλες
(διαζύγια, διατροφές, επιμέλειες τέκνων) σε
περίπτωση που ο γάμος διαλυθεί.

Θέτω εξ αρχής την οικονομική παράμετρο,
για να πω πως αν υπήρχε ένας αυτόματος
τρόπος ρύθμισης αυτής της ισχυρότατης πλευ-
ράς, το δε επίπεδο των κοινωνιών ήταν από
πάσης απόψεως υψηλό, τότε λίγοι άνθρωποι
θα έμπαιναν σε μια διαδικασία περίπου
αρχαίας τελετής, προκειμένου να ζήσουν τον
έρωτά τους ή να τεκνοποιήσουν. Εκτός και αν
τους άρεσε το φολκλόρ της υποθέσεως ή αν
το έκαναν για να μη δυσαρεστήσουν τους
λιγότερο προοδευτικούς της οικογένειας.
Αν λοιπόν ο αρραβώνας μεταφραζόταν, και
μεταφράζεται, ως σεξ με την ανοχή των
γονέων, ο γάμος ήταν και είναι τεκνοποιία
με την ευλογία της Εκκλησίας, υπό τον υπο-
κριτικό (τις περισσότερες φορές) έλεγχο της
νομοθετικής, εκτελεστικής και εν τέλει της
δικαστικής εξουσίας. Πίστεψέ με, έχω
γνώση του θέματος και έχω υποστεί τις
συνέπειες των ελεύθερων επιλογών και πρά-
ξεών μου, αλλά αν είναι κάτι για το οποίο
σεμνύνομαι (και θα το κάνω διά βίου) είναι
τα τέσσερα παιδιά μου.
Τα τελευταία χρόνια, ο δυτικός κόσμος προ-
χώρησε σε μια κατάκτηση που για άλλες,

σημερινές κοινωνίες ή και για άλλες ιστορικές περιόδους αυτής της ίδιας της Δύσης, ήταν περίπου αδιανόητη: η απόφαση για τη συμβίωση να ανήκει κατά κύριο λόγο στους ίδιους τους ενδιαφερόμενους και όχι στους γονείς, στους αρχηγούς οίκων, στους προύχοντες ή τους βασιλείς. Τώρα, αν βρεθεί κάποιος να ισχυριστεί πως η απόφαση άλλων για το γάμο τρίτων έχει πλέον των οικονομικών ή και πολιτικών διαστάσεων και άλλες πέραν αυτών, απλώς δεν θα ξέρει τι του γίνεται ή θα είναι ένας άλλος υποκριτής ανάμεσά μας. Ακόμα και όταν κάποιοι γονείς «προξενεύουν» δήθεν αθώα την κορούλα τους από νωρίς νωρίς, σίγουρα κάποια οικονομική διάσταση υπάρχει στο βάθος της σκέψης τους, που κρύβεται εύστοχα αλλά και πονηρά πίσω απ' το όνειρο για ευτυχία και εξασφάλιση του παιδιού τους. Εύκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν οι απόψεις μου μονόπλευρες, ως έχουσες στο επίκεντρό τους την ισχυρότατη (επιμένω) οικονομική διάσταση της σύμβασης του γάμου. Υπάρχει όμως ένα «αλλά» που νομίζω πως στο βάθος δικαιώνει αυτές τις απόψεις.

Όλα τα πράγματα αλλάζουν ή μπορούν να αλλάξουν στον ιστορικό χρόνο, εκτός από τη γέννηση, τον έρωτα και το θάνατο. Ο έρωτας, λοιπόν, ως συνώνυμο της ίδιας της ζωής, μπορεί στο απώτερο ή απώτατο μέλλον να υπάρξει ή πιο σωστά να απαλλαγεί απ' τα δεσμά του χρήματος, μια και το χρήμα μπορεί να πάψει -σύμφωνα πάντα με την ίδια πολιτική και φιλοσοφική άποψη- να παίζει το ρόλο που έπαιζε από γεννήσεως των κοινωνιών αλλά και συνεχίζει να παίζει στις μέρες μας. Άρα η κατάργηση ενός θεσμού, ή μιας σύμβασης, θα έρθει φυσιολογικά μέσα από τις γενικότερες ανατροπές και αλλαγές που θα επισυμβούν.

Όλα αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά, γι' αυτό και συμμερίζομαι απόλυτα την επιθυμία των ομοφυλόφιλων για τη θεσμοθέτηση του μεταξύ τους γάμου, δοθέντος ότι και οι ίδιοι βλέπουν πως δεν πρόκειται σε τελευταία ανάλυση παρά για μια νομοθετική ρύθμιση των οικονομικών βασικά σχέσεων που απορρέουν απ' τη συμβίωσή τους. Όταν κηρέψει κάποια ή κάποιος σε ένα «νόμιμο» ζευγάρι ή απλώς χωρίσει, ο νόμος καθορίζει επακρι-

βώς και τα της κληρονομιάς, αλλά και το τι δικαιούται ο καθένας εκ των συζύγων από την κοινώς κληθείσα περιουσία, σε περίπτωση διαζυγίου.

Ας είμαστε, λοιπόν, ειλικρινείς και προπάντων, λιγότερο υποκριτές. Υπάρχουν χιλιάδες ζευγάρια ομοφυλοφίλων που, αδιαφορώντας για το πώς ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας τους αντιμετωπίζει ή για το γεγονός ότι η κεφαλή της Εκκλησίας τους απειλεί με το πυρ το εξώτερο, αποφάσισαν να ζήσουν και να μοιραστούν μαζί τα όποια οικονομικά βάρη. Ποιός θα τους στερήσει το δικαίωμα να μπορούν να υπαχθούν σε κάποιες νομοθετικές ρυθμίσεις (το δυνατόν δίκαιες) έτσι ώστε να έχουν μετά το τέλος της σχέσης τους (θάνατος ή χωρισμός εν ζωή δηλαδή) την αντιμετώπιση που έχουν όλα τα άλλα ζευγάρια;

Στο τέλος τέλος, αυτό είναι θέμα της πολιτείας και των κομμάτων. Δεν καταλαβαίνω γιατί τα πολυτελή ράσα και οι πάρες γίνονται τιμητές κάποιων ανθρώπων σαν τον Αλέκο Αλαβάνο, επειδή απλώς τολμά να πει τα αυτονόητα. Ή μάλλον καταλαβαίνω, αλλά

βαριέμαι να ασχοληθώ παραπάνω με το ιερατείο και τα καμώματά του».

Άσφαλώς θά προσέξατε, ότι ο άρθρογράφος **δέν μᾶς λέγει**, αν ή ομοφυλοφιλία είναι παρά φύσιν εκδήλωσις. Αυτό τό αποφεύγει, διότι αφ' ενός μέν δέν μπορεί νά ισχυρισθῇ, ότι ή ομοφυλοφιλία είναι φυσική πρᾶξις, αφ' ετέρου δέν θέλει νά παραδεχθῇ, ότι ή ομοφυλοφιλία είναι αφύσικος πρᾶξις. Τόσον αντικειμενικός είναι. Έτσι μετατοπίζει τό ζήτημα, στήν κατοχύρωσι τῶν οικονομικῶν δικαιωμάτων τῶν συμβιούντων ομοφυλοφίλων παραβλέπων σκοπίμως ἤ ἄγνων, ότι αὐτά ρυθμίζονται νομικῶς, κατὰ τήν βούλησίν των, δι' ὑπογραφῆς συμβάσεως μεταξύ των, ὥστε διά τήν ἐξασφάλισίν των δέν ἀπαιτεῖται ὀθῆθεν γάμος.

Ὁ ἀρθρογράφος ἐπίσης ἀποφεύγει σκοπίμως νά ἀναφερθῇ στό ἀνήθικον, ἀντικοινωνικόν κ.τ.λ. τοῦ φαινομένου τῆς ομοφυλοφιλίας καί ἀδιαντρόπως στρέφει τά βέλη του, κατὰ τῶν «πολυτελῶν ράσων». Νά μάθῃ λοιπόν αὐτός ὁ κύριος, ὅτι τά ράσα είναι φαινομενικῶς πολυτελῆ (διότι πραγματικῶς δέν είναι χρυσᾶ, οὔτε αἱ πέτραι, πού φέρουν πολύτιμοι) πρός συντή-

ρησιν τῆς *βυζαντινῆς παραδόσεως*. Ἀκόμη νά μάθῃ, ὅτι τά ράσα τῶν Ἑλλήνων ἱερέων εἶναι αἱματοβαμμένα στούς ἀγῶνας, ὑπέρ τῆς Πατρίδος, ἀπό τούς ὁποίους βεβαίως ἀπουσιάζουν οἱ ψευδογυναικωτοί ψευδοθηλυπρεπεῖς ὁμοφυλόφιλοι.

Ἄν οἱ πολιτικάντηδες, πού ὑποστηρίζουν τούς ὁμοφυλοφίλους καί κάνουν δηλώσεις ὑπέρ αὐτῶν, δίδουν συνεντεύξεις, γράφουν δημοσιεύματα κ.τ.λ. εἶναι συνεπεῖς πρὸς ὅσα διακηρύσσουν νά ζητήσουν, ἐδῶ καί τώρα, νά νομοθετηθῇ, ὅτι δέν εἶναι ἔλλειψις ἥθους ἡ ὁμοφυλοφιλία καί συνεπῶς νά μὴ ἀποτελεῖ λόγον ἀποπομπῆς τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐκ τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων κ.τ.λ. Τό τολμοῦν;

Ὅπως εἶναι γνωστόν δέν μπορεῖ εἰς ὁμοφυλόφιλος νά εἶναι Ἀξιωματικός ἢ Δικαστής κ.τ.λ. ἀλλά ὅταν ἐκδηλωθῇ ἡ διαστροφή του τόν ἀποπέμπουν ἐκ τοῦ σώματος, πλὴν τοῦ κοινοβουλίου. Οἱ βουλευταὶ λοιπόν, πού δέν θεωροῦν τὴν ὁμοφυλοφιλίαν μειωτικὴν καί ἀπαξιωτικὴν νά εἰσηγηθοῦν νόμον καταργήσεως τῶν πειθαρχικῶν διατάξεων, πού τὴν διέπουν. Μάλιστα ὁ κ. Ἀλευράς, ὁ κ. Μάνος, ὁ κ. Ἀλαβάνος κ.τ.λ. νά ζητήσουν νά θεωρῇται ἡ ὁμοφυλοφιλία εἰδι-

κόν προσόν, κατὰ τὰς προσλήψεις δημοσίων ὑπαλλήλων καί νά χορηγοῦνται μόρια βαθμολογίας, ὑπέρ τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Ἐπικρατεῖ ἢ μᾶλλον φαίνεται, ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ διάχυτος γνώμη νά μὴ ἐπικρίνωμεν τοὺς ὁμοφυλοφίλους, διότι αὐτό εἶναι ἀνελεύθερον, ἄνθρωποι εἶναι καί αὐτοὶ καί ἄλλα τέτοια ψευδοπροοδευτικά. Τοὺς ἀκροδεξιούς νά τοὺς ἐπικρίνωμεν, νά τοὺς ὑβρίζωμεν, νά τοὺς ἀποκλείωμεν ἀπὸ παντοῦ, ὅχι ὅμως τοὺς ὁμοφυλοφίλους. Σχετικῶς διηγοῦνται τό ἀνέκδοτον, πού ὁ υἱὸς λέγει στὸν πατέρα του, πὼς θέλει νά παντρευθῇ. Καλῶς ἀπαντᾷ ὁ πατὴρ καί ποίαν θά πάρῃς; Θά πάρω τὸν Μῆτσο! Ποιόν Μῆτσο; Τὸν Μῆτσο τὸν ὑδραυλικό. Αὐτόν τὸν φασίστα; Ποτέ!

Κυκλοφορεῖ κι' ἄλλο. Κάποιος πηγαίνει, στὴν ἀρμοδίᾳ ὑπηρεσία καί ζητεῖ νά ἀλλάξῃ τό ὄνομά του. Διὰ νά τό ἀλλάξετε, τοῦ λέγουν, χρειάζονται προϋποθέσεις καί κατ' ἀρχὴν πὼς ὀνομάζεσθε; Ἀδόλφος Πούστης, ἀπαντᾷ. Ἄ, τότε βεβαίως δικαιῶσθε νά πάρετε ἄλλο ὄνομα. Ποιό προτιμᾶτε; Θέλω νά τό κάνω Γιώργος Πούστης, διότι τό Ἀδόλφος θυμίζει Χίτλερ...

Τό Ἑλληνικόν κράτος μέ τόν Νόμο 3341/2005 ἐκύρωσε τήν συνθήκη διά τήν θέσπισιν «Συντάγματος τῆς Εὐρώπης» στό ὁποῖον (ἄρθ. 11-81) προβλέπονται ἀπαγορεύσεις. Συγκεκριμένως ὀρίζεται ἐκεῖ, ὅτι:

«Ἄρθρο 11-81

Ἐπαγόρευση διακρίσεων

1. Ἀπαγορεύεται κάθε διάκριση ἰδίως λόγω φύλου, φυλῆς, χρώματος, ἐθνικῆς καταγωγῆς ἢ κοινωνικῆς προέλευσης, γενετικῶν χαρακτηριστικῶν, γλώσσας, θρησκείας ἢ πεποιθήσεων, πολιτικῶν φρονημάτων ἢ κάθε ἄλλης γνώμης, ιδιότητος μέλους ἐθνικῆς μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, ἀναπηρίας, ἡλικίας ἢ γενετήσιου προσανατολισμοῦ.

2. Ἐντός τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος καί μέ τήν ἐπιφύλαξη ὅποιασδήποτε ἀπό τῆς ἐιδικῆς του διατάξεως, ἀπαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ἰθαγενείας».

Μεταξύ τῆς ἀπαγορεύσεως διακρίσεων περιλαμβάνονται δύο, πού πρέπει ἰδιαιτέρως νά προσέξωμεν. Πρώτη εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις διακρίσεων λόγω «πολιτικῶν φρονημάτων». Ἔτσι γράφουν, ἀλλά κάνουν ἄλλοιως, διότι

ἀπαγορεύεται ἡ ὑποστήριξις φασιστικῶν, ναζιστικῶν πολιτικῶν φρονημάτων, τά ὅποια εἰς τὰς περισσότερας χώρας τῆς Εὐρώπης διώκονται. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἡ ὑποστήριξις πολιτικῶν φρονημάτων ἐναντίον τοῦ σιωνισμοῦ ἢ ἐναντίον τῆς δημοκρατίας, πού ρητῶς προστατεύεται ἀπό ἄλλα ἄρθρα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος (1-45, 1-46, 1-47 κ.ἄ.) τά ὅποια τήν κατοχυρώνουν. Δηλαδή τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα γραπτῶς καθιερώνει τήν ἐλευθερίαν τῶν πολιτικῶν φρονημάτων, ἐνῶ πραγματικῶς δέχεται μόνον ἓνα φρόνημα: τό δημοκρατικόν.

Δευτέρα εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις διακρίσεως λόγω «γενετήσιου προσανατολισμοῦ». Πρόκειται περί ἀπαγορεύσεως, πού ἐκμεταλλεύονται οἱ κίναιοι. Μία πρακτική συνέπεια αὐτῆς τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι, ὅτι ὅταν τό Δημόσιον (Στρατός, Δικαιοσύνη κ.τ.λ.) ἡ ἰδιῶται σκοπεύουν νά προσλάβουν προσωπικόν δέν δικαιοῦνται νομικῶς νά ἀποκλείσουν ἕναν κίναιο, διότι τοῦτο ἀντίκειται στό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα! Μέ ἄλλα λόγια ἂν στήν ἐταιρείαν σας ἐμφανισθῇ κάποιος σεσημασμένος κτηνοβάτης, νεκρόφιλος, κοπρολάγνος κ.τ.λ. ἐσεῖς δέν δι-

καιούσθε νά τόν απορρίψετε εξ αίτίας τῆς διαστροφῆς του, τήν ὁποίαν τό Εὐρωπαϊκόν Σύνταγμα ὀνομάζει ὠραιοποιημένως: «γενετήσιον προσανατολισμόν» τήν ἐλευθερίαν τοῦ ὁποίου τό Εὐρωπαϊκόν Σύνταγμα ἐπιβάλλει γενικῶς καί ἀορίστως!

Τήν ἀπαγόρευσιν κάθε διακρίσεως λόγῳ φυλῆς τήν καταλαβαίνω, ἀλλά τό λόγῳ χρώματος τί σημαίνει; Ἡρεῖ τό λόγῳ φυλῆς. Τό χρώμα ποῦ πηγαίνει; Τέλος πάντων ἡ διάκρισις λόγῳ φυλῆς ἀπαγορεύεται. Σύμφωνοι. Τί σημαίνει αὐτό; ὁ Μαῦρος θά παύσῃ νά εἶναι Μαῦρος; ὄχι βεβαίως δέν θά παύσῃ, ἀλλά δέν ἐπιτρέπεται νά τόν ἀντιμετωπίζετε διαφορετικῶς, λόγῳ τῆς φυλῆς του. Ἐν τάξει. Ἡ πραγματικότης ὅμως παραμένει. Ὁ Μαῦρος θά εἶναι Μαῦρος καί ἐγώ ποῦ δέν θέλω τούς Μαύρους, διότι ἔτσι μοῦ ἀρέσει θά εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τούς δεχθῶ; Ἐπειδή τό γράφει τό Εὐρωπαϊκόν Σύνταγμα; Ἄς γελάσω.

Ἡ φυλετική διάκρισις ἀπαγορεύεται νομικῶς, ἀλλ' ὄχι πραγματικῶς. Οὐδεὶς νόμος θά μέ ἀναγκάσῃ νά τιμῆσω τούς Μαύρους, νά ἐγκρίνω γάμους μέ Κιτρίνους, νά ἔχω φίλους Πακιστανούς, ἐνῶ ψυχικῶς δέν τούς θέλω.

Καί διά νά διευκολύνω ὅλους ὅσους μέ ἀποκαλοῦν «ρατσιστή» δηλώνω, ὅτι εἶμαι. Ἡ φυλετική διάκρισις σημαίνει αὐτό, πού ἐννοοῦν αἱ λέξεις. Νά διακρίνεται κάθε φυλή, ἀπό τήν ἄλλη. Δέν σημαίνει καταπίεσις, ὅπως ψευδῶς ὑπονοοῦν, διότι καταπίεσις ὑπέστησαν περισσότερο οἱ Λευκοί, ἀπό τούς Λευκοὺς καί οἱ Μαῦροι, ἀπό τούς Μαύρους. Ἡ καταπίεσις ἢ ὁποιαδήποτε καταπίεσις οἰουδήποτε εἶναι κατακριτέα καί πρωτίστως κατακριτέα εἶναι ἡ καταπίεσις, πού μέ ἐξαναγκάζει νά δέχωμαι στήν Πατρίδα μου ἀλλοφύλους, τούς ὁποίους δέν ἐπιθυμῶ. Ἀδίστακτος «ρατσιστής» εἶναι ὁ Ἀλβανός, πού χωρίς νά ἐρωτήσῃ κάποιον καί παρανόμως εἰσβάλλει, στήν χώραν μου καί μοῦ ἐπιβάλλει τήν παρουσίαν του, πού δέν τήν θέλω. Ἀδίστακτος «ρατσιστής» εἶναι ὁ κίναϊδος πού διαμαρτύρεται, διότι τόν ἀποκαλοῦμε κίναϊδο, μολονότι εἶναι. Μὲ τὰς διαμαρτυρίας οἱ κίναϊδοι φωνάζουν, διά νά μᾶς πείσουν, ὅτι κρύβοντες τήν ἀλήθειαν (ὅτι εἶναι κίναϊδοι) εἴμεθα κοινωνικοὶ «ρατσισταί». Δηλώνω ὅτι εἶμαι κι' ἀπό αὐτό, ὥστε ὡς δικηγόρος οὐδέποτε θά δεχθῶ νά ἔχω πελάτην ἕναν κίναϊδο, ἕναν Ἑβραῖο ἢ κάποιο κάφρο. Μέσα στό γονίδιό

μου κυριαρχεί ἐδῶ καί χιλιετίας τό: «πᾶς μὴ Ἑλλήν δάρδαρος» πού δέν πρόκειται νά τό ἀλλάξω ποτέ, διότι οὔτε μπορῶ, οὔτε θέλω.

Τάς διακρίσεις τῶν κιναιδῶν, ἀπό τούς φυσιολογικούς τάς ἀποκαλοῦν: «κοινωνικό ρατσισμό»! Δηλαδή ὁ κιναιδισμός κατέστη κοινωνικόν γεγονός ἄξιον προστασίας, ὥστε ὅποιος κατηγορεῖ τόν κιναιδόν, διά τήν ἀνωμαλίαν του νά καταγγέλεται ὡς «κοινωνικός ρατσιστής». Ἔ, λοιπόν εἴμεθα καί ἀπό αὐτό.

6. Ἡ τηλεοπτική προβολή τοῦ κιναιδισμού!

ΤΟ ΘΕΜΑ ΔΕΝ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟΪΤΑΙ ΣΤΟ, ἂν ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ δικαιοῦνται νά εἶναι ὁμοφυλόφιλοι. Τό θέμα ἐπικεντροῦται στό, ἂν αὐτό, πού κάνουν εἶναι *φυσιολογικόν*. Οὐδεῖς ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι διάγουν, κατά φύσιν, ἀλλά παρά φύσιν. Ἡ ἐκδήλωσίς των εἶναι ἐκδήλωσις ἀντιφυσική.

Γεννᾶται τό ἐρώτημα: τί κακό κάνουν αἱ τηλεοράσεις, πού συνεχῶς προβάλλουν τούς ὁμοφυλόφιλους; Ποῦ βλάπτουν τήν κοινωνίαν; Θά σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως. Ὡς γνωστόν τάς τηλεοπτικές ἐκπομπάς παρακολουθοῦν ἀνήλικοι, μικρά παιδιά, τά ὅποια βλέπουν, ὅτι δέν

είναι κακόν, τό νά εἶναι κάποιος ὁμοφυλόφιλος. Ἔτσι αἱ τηλεοράσεις ἐθίζουν τά παιδιά εἰς αὐτήν τήν ιδέα, μέχρι σημείου νά τά παρασύρουν νά σχετίζονται συναισθηματικῶς κατ' ἀρχήν, μέ ὁμοφύλους των καί ὄχι μέ ἑτεροφύλους. Ἡ τηλεόρασις μαθαίνει τά παιδιά, ὅτι τό νά ἀγαπήσῃ ἓνα ἀγόρι, ἄλλο ἀγόρι ἢ ἓνα κορίτσι, ἄλλο κορίτσι, ὄχι μόνον δέν εἶναι κακό, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι προοδευτικόν! καί ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσουν τούς μαθαίνουν, ὅτι ἀποτελεῖ κοινωνικήν ἐξέλιξιν, ὁ νέος νά κάνῃ «ἔρωτα» μέ νέον καί ἢ νέα, μέ νέα. Αὐταί αἱ σχέσεις μεταξύ ὁμοφύλων εἶναι ἐξ ἴσου ἀποδεκταί, ὅπως αἱ σχέσεις μεταξύ ἑτεροφύλων.

Ἡ φύσις ἀντιθέτως ἐνομοθέτησε (φυσικός νόμος) τόν θεσμόν τοῦ ζεύγους, δηλαδή τήν σωματικήν ἔνωσιν, πού πραγματοποιεῖται ἀνάμεσα στό ἀρσενικό καί στό θηλυκό, ὅλα τά ἄλλα, τά ὅποια ἄλλα εἶναι ἀφύσικα καί συνεπῶς καταδικαστέα. Ὅπως, ἂν δέν σεβώμεθα τούς νόμους τῆς Πολιτείας ἢ κοινωνία μοιραίως διαλύεται, τό ἴδιο συμβαίνει κι ἂν δέν σεβώμεθα τούς νόμους τῆς φύσεως, οἱ ὅποιοι ἰσχύουν ἀναλλοίωτοι, ἀπό τῆς ἐμφάνισεως τοῦ ἀνθρώπου. Μερικοί δέν θέλουν νά τούς σέβω-

νται. Χάριν τῆς συζητήσεως λέγω δικαίωμά των -ἂν καί ὡς ἀντικοινωνικό φαινόμενο δέν μπορεῖ νά εἶναι δικαίωμα- νά παραβιάζουν τήν φύσιν. Ὅχι ὅμως ἡ ἀφύσικος συμπεριφορά των νά ἐκλαμβάνεται καί νά διαφημίζεται, ὡς φυσιολογική. Διότι τοῦτο εἶναι ὀφθαλμοφανές ψεῦδος καί κάτι χειρότερον προκαλεῖ ἐκμαυλισμόν, διά τόν ὅποιον εὐθύνονται αἱ **πρόστυχοι τηλεοράσεις**. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, τόσον ἐλάχιστοι, ὥστε τονίζουν τόν κανόνα, πού εἶναι ἡ **τηλεοπτική χυδαιότης**. Ἡ προβολή τῶν ὁμοφυλοφίλων γίνεται ἀπό τηλεοράσεις, διά κάποιον λόγον, εἴτε διότι πληρώνονται, ἀπό τούς εἰσαγωγεῖς τῆς διαφθοράς, εἴτε διότι οἱ ἐξουσιασταί τῶν τηλεοπτικῶν σταθμῶν εἶναι ἑκφυλοι.

Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἄλλοιῶς κάποτε θά πληρώσουν.

Αἱ τηλεοράσεις -προσέξατε τοῦτο- ποτέ, ποτέ, μά ποτέ, οὔτε μίαν φοράν ἡσχολήθησαν, μέ τά προβλήματα τῶν νέων ἀγροτῶν, τῶν κτηνοτρόφων, τῶν ἐργαζομένων εἰς συνεργεῖα, τῶν ὑπαλλήλων τῶν πολυκαταστημάτων, τῶν ἀπόρων, τῆς ἀγάμου μητρότητος κ.τ.λ. ἀλλά ἀσχολοῦνται συνεχῶς, μέ τούς ὁμοφυλοφίλους!

Νά προσθέσω ακόμη, ότι διά τās τηλεοράσεις του εκφυλισμού δέν υπάρχουν οί Έλληνικοί υπόδουλοι πληθυσμοί τής Ίωνίας, του Πόντου, τής Β. Ήπειρου, τής Ανατολικής Ρωμυλίας κ.τ.λ. Αί τηλεοράσεις δέν ένδιαφέρονται, διά τούς Έλληνες εκείνους, πού οί θάρβαροι γείτονες τούς καταπιέζουν καί σταθερώς τούς άφελληνίζουν. Τό μέγα πληθυσμιακό καί έδαφικό τμήμα του Έλληνισμού, πού άγκομαχεΐ άφήνει άδιαφόρους τās τηλεοράσεις, πού έξαντλούν όλο τό ένδιαφέρον τους, στην προβολή καί στην υπεράσπισι των όμοφυλοφίλων. Όταν έλθη ή ώρα θά επανέλθωμεν στό θέμα, όπως πρέπει.

Οί όμοφυλόφιλοι συγκρινόμενοι μέ τās πόρνas εΐναι καταφανώς άίσχροί, διά πολλούς λόγους π.χ. αΐ πόρνα κάνουν κάτι φυσιολογικόν οί όμοφυλόφιλοι όχι, αΐ πόρνα προσφέρουν, κατά μίαν άποψιν, κοινωνικόν έργον, διά του άγοραίου έρωτος τής πανδήμου Αφροδίτης, οί όμοφυλόφιλοι, κατά κοινήν όμολογίαν εΐναι άντικοινωνικοί, αΐ πόρνα δύνανται νά δημιουργήσουν οικογένεια καί εμφανιζόμεναι νά μή προκαλούν τό δημόσιον άίσθημα, οί όμοφυλόφιλοι προσποιοῦνται θηλυκότητα, δέν γεννοῦν

καί εμφανιζόμενοι προκαλούν άλλοτε οϊκτον, άλλοτε άντιπάθειαν.

Τό ζήτημα τής όμοφυλοφιλίας δέν εΐναι νέον, ούτε του καιρού μας. Πάντοτε υπήρχε, ως άντιφυσική εκδήλωσι, πού επέσυρε τήν κοινωνική περιφρόνησι. Στην εποχή μας, όμως παρατηροῦνται διαφοραί έν σχέσει, προς άλλας εποχάς καί συγκεκριμένως.

Πρώτον, μέχρι πρότινος οί όμοφυλόφιλοι απέκρυπταν τήν διαστροφήν των, ένω τώρα τήν επιδεικνύουν τηλεοπτικώς, δίχως αιδώ, δίχως συστολήν. Έμφανίζονται στην τηλεόρασι, διαφημίζουν τήν άνωμαλίαν των καί επιτίθενται εναντίον όσων τούς επικρίνουν. Ακόμη λίγο θέλουν νά μάς πούν, ότι τό σωστό εΐναι ή όμοφυλοφιλία καί τό λάθος ή έτεροφυλοφιλία.

Δεύτερον, ή έπιστήμη μέχρι πρότινος παρεδέχετο όμοφώνως τό άποδεδειγμένον, ότι οί όμοφυλόφιλοι πάσχουν ψυχοσωματικώς. Τώρα έπαρουσιάσθησαν κάποιοι, συνήθως ψυχολόγοι, οί όποιοι διά λόγους τηλεοπτικής προβολής δικαιολογούν τά πάντα, μεταξύ των όποίων καί τήν όμοφυλοφιλίαν. Τό άληθές εΐναι, ότι δέν στηρίζονται εις έπιστημονικάς διαπιστώσεις καί αποφεύγουν νά πάρουν θέσι, στό έρώτημα: άν

ή ομοφυλοφιλία είναι διαστροφή ή όχι; Αποφεύγουν απαντήσεις με γενικότητας, συνήθως ασχέτους προς τό θέμα. Ωστόσο η συντριπτική πλειοψηφία των ειδικών επιστημόνων (ψυχιάτρων, ψυχοπαθολόγων, ψυχολόγων κ.τ.λ.) δέχεται, ότι η ομοφυλοφιλία είναι *παρέκκλιση εκ του φυσικού* και αναζητούν την αιτία της, διά νά τήν θεραπεύσουν. Ελάχιστοι είναι εκείνοι, πού απέχουν, στό νά καταδικάσουν τήν ομοφυλοφιλία. Αύτοί δέν ἔχουν κίνητρον τήν επιστημονικήν ἀλήθειαν, ἀλλά νά δημιουργήσουν θόρυβον, γύρω ἀπό τό ὄνομά των.

Τρίτον, παλαιότερον οἱ ομοφυλόφιλοι ἐκινούντο στό περιθώριον, διότι ἡ κοινωνία τοὺς κατεφρόνει καί ἦσαν δακτυλοδεικτούμενοι. Τώρα εὐρίσκονται, στό προσκήνιο τῆς δημοσίας ζωῆς, ιδίως στήν τηλεόρασι, ὅπου συνωστιζονται. Ἐπί πλέον ὅποιαδήποτε ἀντίδρασις, ἐναντίον τῶν ομοφυλοφίλων συναντᾷ ἀμέσως τήν κατακραυγή τῶν ΜΜΕ μέ τυποποιημένες φράσεις π.χ. «αὐτό ἀφορᾷ στήν ιδιωτική τους ζωή», «εἶναι θέμα ἐπιλογῆς», «δέν ἐνοχλεῖ κανένα», «μήν εἴσθε κατὰ τῶν μειονοτήτων», «σεβασθῆτε τήν ιδιαιτερότητά τους» καί ἄλλα τέτοια, ἄνευ οὐσίας.

Τέταρτον, ἐδῶ καί μερικά χρόνια ὁ χαρακτηρισμός, πού ὁ λαός ἐχρησιμοποιεῖ διά τοὺς ομοφυλοφίλους ἦτο κυρίως τό κοινόν: «πούστης», τό εὐγενέστερον «κίναϊδος», τό οὐδέτερον «τοιούτος» καί τά γνωστά: «ἀδελφή», «κουνιστός», «ὀπισθογεμής», «πισωγλέντης» κι' ἄλλα εἰρωνικά. Τώρα ἐτυποποίησαν μερικούς ὅρους προεξάρχοντος τοῦ «ὀμοφυλόφιλος» καί πρὸς ὠραιοποίησιν τά ξενόφερτα: «τραβεστί», «τρανσέξουαλ» καί «γκαϊϋ».

Ὅπως ὅμως καί νά λεχθῇ ὁ ομοφυλόφιλος, δέν ἀλλάζει ἡ πραγματικότης, ὅτι δηλαδή ἐκεῖνος ὁ διεστραμμένος πράττει, κάτι μὴ φυσικόν. Δι' ἓνα διάστημα προσεπάθουν νά καθιερώσουν τόν ὅρο: «τρίτο φύλον» πού δέν ἐπεκράτησε καί ἀφοῦ ἀπέτυχαν τώρα, ὅταν τοὺς ἀποκαλέσῃς «τρίτο φύλον» διαμαρτύρονται, θυμώνουν.

Εἰς μίαν τηλεοπτικήν ἐκπομπήν (EXTRA, Μάϊος 2005) πού ἐτόλμησαν νά μέ καλέσουν, διά μίαν συζήτησιν περὶ ομοφυλοφιλίας, ὅταν εἶπα τόν ὅρο «πούστηδες» διεμαρτυρήθη ὁ τηλεπαρουσιαστής, διότι τέτοιας λέξεως τὰς ἀπαγορεύει τό Ραδιοτηλεοπτικόν Συμβούλιον. Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε τό Ραδιοτηλεοπτικόν

Συμβούλιον δέν ἐνοχλεῖται, μέ τήν προβολήν τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀλλά μέ τόν λαϊκό χαρακτηρισμόν τους, πού ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔτσι τούς γνωρίζει *ὅλος ὁ κόσμος*. Φαίνεται λοιπόν ὅτι τό τηλεοπτικό Συμβούλιο διώκει λέξεις καί ὄχι πράξεις. Μέ ἄλλα λόγια δέχεται νά προβάλλεται συνεχῶς ἓνας πούστης, ἀλλ' ἀπαγορεύει νά τόν πῆς πούστη! Δέν σοῦ ἐπιτρέπει δηλαδή νά λέγῃς αὐτό, πού ὁ ἄλλος εἶναι. Ἐπειδὴ ἡ λέξις «πούστης» ἔχει ὑποτιμητικήν σημασίαν πρέπει νά μεταχειρίζεσαι διαφορετικήν λέξιν π.χ. «γκαϊῦ» ἐνῶ καί τά δύο «πούστης-γκαϊῦ» σημαίνουν τό ἴδιο πράγμα. Ἀναλογικῶς μία γυνή θά θίγεται ἂν τήν ἀποκαλῇ «πουτάνα» ἐνῶ δέν θά θίγεται, ἂν τήν ἀποκαλῇ «πόρνη». Τό ὀρθόν εἶναι νά ὀνοματίζωμεν τά πάντα, μέ τό ὄνομά των.

Ἡ προσπάθεια τῶν κιναιδῶν νά ἐπιβληθοῦν στήν δημοσίαν ζωήν, διά τῆς προβολῆς ἀπό τά ΜΜΕ καί διά ποικίλων νομιμοποιήσεων ἐγένετο πάντοτε, μέ τήν βοήθειαν τοῦ κράτους! Δηλαδή μέ τήν βοήθεια πολιτικάντηδων, πού κατεῖχαν ἀξιώματα π.χ. Τήν 13-4-1988 διάφοροι κίναδοι ὑπέγραψαν καταστατικόν ἰδρύσεως σωματείου, μέ τήν ὀνομασίαν «Ἑλληνι-

κή Ὅμοφυλοφιλική Κοινότητα» τό ὅποιον τήν 5-5-1988 ὑπέβαλαν στό Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν πρὸς ἐγκρισιν. Πρὶν ἐγκριθῇ τό καταστατικόν καί νομίμως συσταθῇ τό σωματεῖον τῶν κιναιδῶν ἡ Γενική Γραμματεία Νεότη-
τας(!) τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν σπεύδει καί χορηγεῖ τήν 25-4-1988 μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 2859/88 ἀπόφασίν της 300.000 δρχ. (πού τότε ἦτο σοβαρό ποσόν) στό σωματεῖο τῶν κιναιδῶν, ἐνῶ ἀκόμη δέν εἶχε νομίμως συσταθῇ αὐτό!

Ἀδιαντρόπως στό χρηματικό ἔνταλμα τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ πού ἐκδίδεται (3733/88) ἀναφέρεται ὡς δικαιούχος ἡ «Ἑλληνική Ὅμοφυλοφιλική Κοινότητα». Ὑπεύθυνος τῆς ἐνισχύσεως τῶν κιναιδῶν ἦτο ἡ Μελίνα Μερκούρη.

Παραδόξως τό Πρωτοδικεῖον ἐγκρίνει τό κιναιδικόν σωματεῖον, τό ὅποιον κατὰ τό καταστατικόν του (ἄρθ. 34) σκοπὸν ἔχει τήν «συμβολήν στή μελέτη καί προβολή τῆς ὁμοφυλόφιλης ἐκφράσεως... στήν ἀλλαγὴ στάσεως καί συμπεριφορᾶς τοῦ κοινῶ πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς κατανόησεως τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς θεμιτῆς ἐρωτικῆς ἐκφράσεως»!

Τό κιναιδικό σωματείο ἀσφαλῶς ἀντίκειται στὰ χρηστά ἥθη πού προστατεύονται ἀπό τό σύνταγμα (ἄρθ. 5 παρ. 1) καί στόν νόμο (ἄρθ. 105 παρ. 3 Α.Κ.) πού ἀπαγορεύει σωματεῖα, μέ ἀνήθικον σκοπόν, ὅπως εἶναι αἱ σαρκικαί σχέσεις μεταξύ ὁμοφύλων, πού ἀπό τόν νόμον χαρακτηρίζονται «παρά φύση ἀσελγεια». Ἐπίσης τό Ποινικόν Δίκαιον (Ἀ. Κονταξής: «Ποινικός Κώδιξ» τόμ. Β' σελ. 2135 κ.ἑ.) θεωρεῖ τήν ἐρωτική σχέσι μεταξύ γυναικῶν «ἀσελγεια παρά φύσιν» (ὅρα καί ἄρθρα 336-339 Π.Κ.). Ἐπομένως ἡ ἔννομος τάξις καί δὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἀρνεῖται τό «παρά φύσιν» στό ὅποῖον συστηματικῶς ἐπιδίδονται οἱ κίναιδοι. Ἀλλά κάποιος δικαστής ἀπεδέχθη τό «παρά φύσιν», ἀπέρριψε τά «χρηστά ἥθη» καί ἐνέκρινε σωματεῖον κιναιδῶν.

Ὅταν ἀνέλαβε τήν ἐξουσίαν ἡ «Νέα Δημοκρατία» ἀπέστειλα, στόν τότε ὑπουργόν Πολιτισμοῦ καί ἐπιστημῶν τήν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1990
Πρός τόν
Ἑπουργόν Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν
κ. Τζ. Τζανετάκη

Ἐνταῦθα

«Αξιότιμε κ. Ὑπουργέ,

Ἡ προκάτοχός σας κυρία Μελίνα Μερκούρη - Ντασσέν, ὑπό τήν ιδιότητά της ὡς ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν, ἐνέκρινε τήν χρηματοδότησιν τῆς «Ομοφυλοφιλικῆς Κοινοῦτιος Ἑλλάδας» μέσω τῆς «Γενικῆς Γραμματείας Νέας Γενιάς».

Ἡ προαναφερθεῖσα χρηματοδότησις ἦτο παράνομος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τά χρηστά ἥθη καί ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ Ὑπουργείου σας, το ὁποῖον σκοπόν ἔχει τήν προαγωγὴν τῶν Ἐπιστημῶν καί τοῦ Πολιτισμοῦ καί ὄχι τήν διάδοσιν τῆς ομοφυλοφιλίας. Μάλιστα σὰς πληροφορῶ, ὅτι ἡ κυρία Μερκούρη, ἐνῶ ἐπεχορῆγει οικονομικῶς τοὺς κιναιδούς, ἀπέρριψε αἴτησιν συμπαραστάσεως εἰς ἐπιστήμονας ἐρευνητὰς διὰ τήν ἀποκρυπτογράφησιν τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α.

Ως Έλλην φορολογούμενος πολίτης αντιλαμβάνομαι ότι είναι δυνατόν να γίνουν καταχρήσεις δημοσίου χρήματος, αλλά θεωρώ αδιανόητον, χρήματα τών φορολογουμένων να διατίθενται υπέρ οργανώσεων ομοφυλοφίλων και εις τούτο θα συμφωνήσω μί έχων το ήθος τής κυρίας Μερκούρη. Επιθυμώ, λοιπόν, κ. Υπουργέ νά σάς ρωτήσω τά ακόλουθα:

1. Προτίθεσθε να συνεχίσετε την χρηματοδότηση τής «Ομοφυλοφιλικής Κοινότητας Ελλάδας», τής οποίας προεδρεύει ο συνεργάτης τού βουλευτού κ. Γεωργίου Παπανδρέου, Βαλλιανάτος;
2. Σκοπεύετε να αναζητήσετε τα παρανόμως καταβληθέντα χρήματα εις τούς κιναίδους;
3. Δύνασθε νά μέ πληροφορήσετε ποίος υπάλληλος τού Υπουργείου σας εισηγήθη την χρηματοδότηση τών Ομοφυλοφίλων;

Έν αναμονή άπαντήσεώς σας
διατελώ μετά τιμής
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Έπί τής άνωτέρω αναφορᾶς-αιτήσεώς μου πού έστάλη συστημένη στό Έπουργείον

(άριθμ. 6167/23-7-90) ό κ. Τζανετάκης δέν κατεδέχθη νά μου άπαντήσει κατά παράβασιν τού Συντάγματος (άρθ. 10) καί τής δεοντολογίας. Προφανώς διότι ήθελε νά ύποστηρίξη τούς κιναίδους. Άλλην εξήγησιν δέν βλέπω. Τήν έπιστολήν μου αύτήν παρέλαβε ό Πάνος Βίγλαρης (Ιωάννης Μπαλάσκας) στό βιβλίον του: «Ό λαός μας έν έκπνευμῷ, πώς άνορθοῦται» (έκδ. 1991, σελ. 49-50) καί πάλιν τό ύπουργείον Πολιτισμοῦ καί Έπιστημῶν έσιώπησε...

Παρά τάς προσπάθειάς, πού συνεχώς καταβάλλουν οί κιναιδοι δέν κατώρθωσαν νά άναγνωρισθοῦν, υπό τής κοινωνίας. Διάφοροι «προοδευτικοί» καί πρό παντός οί έξουσιάζοντες τά ΜΜΕ ένισχύουν ὅσον δύνανται τούς ομοφυλοφίλους, μέ χρήματα, δημοσιότητα κ.τ.λ. Άλλά οί άκρογωνιαῖοι λίθοι κάθε κοινωνίας δέν συμβιβάζονται, μέ τούς άνωμάλους. Άκόμη καί στήν Άμερικήν τούς έχουν στήν άκρην π.χ. στά «Νέα» (16-11-2002) διαβάζομεν:

«Απέλυσαν γκέι στρατιώτες

Εννέα γλωσσομαθείς στρατιώτες, μεταξύ των οποίων έξι αραβόφωνοι, απολύθηκαν από τον αμερικανικό στρατό επειδή ήταν

ομοφυλόφιλοι. Επτά από τους στρατιώτες απολύθηκαν όταν είπαν στους ανωτέρους τους ότι είναι γκέι και άλλοι δύο όταν συνελήφθησαν μαζί σε ώρα που θα έπρεπε να βρίσκονται στα καταλύματά τους, δήλωσε χτες στο Σαν Φρανσίσκο εκπρόσωπος δικτύου νομικής προστασίας των στρατευμένων, μιας οργάνωσης που υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων στις αμερικανικές Ένοπλες Δυνάμεις».

Προσωπικώς, όπως κάθε ελεύθερος άνθρωπος, πιστεύω στην άτομικη ελευθερίαν, μέτρον τό Έθνικόν συμφέρον ή άλλοιώς τι τό συμφέρον τής εθνικής κοινωνίας. Όπως δέποτε ανήκω εις εκείνους, πού αρνούνται τήν διαφθοράν τών ήθων, διότι αυτή τελικώς βλάπτει τήν κοινωνίαν, τήν εθνικήν κοινωνίαν, έφ' όσον άλλη δέν υπάρχει.

Στό χώρο τής διαφθοράς τών ήθων κινούνται οί ομοφυλόφιλοι, οί όποιοι εάν περιορίζονται, στόν άτομικό τους εκφυλισμό δέν αποτελούν κοινωνικό κίνδυνο. Όταν όμως επιδιώκουν διάδοσιν τής ανωμαλίας των, δικαιολόγησιν και νομιμοποίησιν αυτής, άμέσως

καθίστανται επικίνδυνοι φθορεΐς ήθων και σαν τέτοιοι πρέπει νά αντιμετωπισθοῦν, τόσον οί ομοφυλόφιλοι και περισσότερον ακόμη οί υποστηρικταί των.

Είμαι απολύτως βέβαιος, από τας συζητήσεις πού είχα μέ υποστηρικτάς τών κιναιδων, ότι δέν τούς υποστηρίζουν, έπειδή τό πιστεύουν, άλλ' έπειδή έπιθυμούν νά φαίνωνται «προοδευτικοί» όπως και άλλου έπισημαίνω. Αυτόι οί υποστηρικταί είναι άνήθικοι και χειρότεροι από τούς ομοφυλοφίλους, διότι σύν τοῖς άλλοις ψεύδονται.

Έχω τήν γνώμην, ότι αν δέν υπήρχαν οί υποστηρικταί τών ομοφυλοφίλων (ΜΜΕ και πολιτικάντηδες) οί κιναιδοι θά παρεμερίζοντο, εκτός κοινωνίας. Έξ αίτίας όμως τών υποστηρικτῶν τους έχουν δημοσιότητα, προβολή, δημόσιον βήμα όμιλίας, πολιτική και οικονομική ενίσχυσι και πίσω από όλα αυτά ό υποκινητής διεθνής σιωνισμός.

Πάντως πρέπει νά σημειώσω, ότι όσοι τηλεπαρουσιασται προβάλλουν εκπροσώπους τών ομοφυλοφίλων είναι και οί ίδιοι κιναιδοι ή έστω κιναιδιζουν. Αί τηλεοράσεις μάλιστα θεωροῦν αναγκαῖον νά ακούγωνται αί απόψεις των

όμοφυλοφίλων, λόγω έγκυρότητός των! π.χ. ή τηλεόρασις MEGA τήν 10-9-2005 καί ώραν 23.30 άναμετέδωσε (τάχα τόσο ενδιαφέρουσα ήτο) έκπομπήν μέ καλεσμένο τόν Γρ. Βαλιανάτο, πού άδιαντρόπως έδήλωσε, ότι τοῦ άρέσουν οί άνδρες, ενώ ο παρουσιαστής καί ή παρουσιάστρια έχαριεντίζοντο μαζί του καί απέκάλεσαν τόν κιναιδισμό: «ιδιαιτερότητα»!

Τήν άνωτέρω έκπομπή προβολής τής όμοφυλοφιλίας έκαναν ο Φ. Σεργουλόπουλος καί ή Μ. Μπακοδήμου. Ντροπή τους.

7. Προοδευτική «έπιστήμη» καί κίναδοι.

Η ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ πολιτικάντηδων επέτυχαν οί άξιοπρεπεῖς άνθρωποι νά διστάζουν, διά νά μή πῶ νά φοβοῦνται, νά καταφερθοῦν έναντίον τῶν όμοφυλοφίλων. Μέσα των σκέπτονται, ότι ή όμοφυλοφιλία εἶναι ελάττωμα, αλλά τήν σκέψιν των δέν τήν έξωτερικεύουν, έπειδή άνησυχοῦν μήπως τούς κατηγορήσουν οί τάχα προοδευτικοί. Έκεῖ έφθάσαμεν οί όμοφυλόφιλοι νά διαμορφώνουν τήν κοινήν γνώμην. Αυτό πρέπει νά σταματήσει. **Οί φυσιολογικοί άνθρωποι δέν θά ύποκύψουν στους άνωμάλους.** Δέν πρέπει. Δι' αυτό όταν έρχεται ή συζήτησις μή

μένετε σιωπηλοί, μή φέρεσθε μέ απάθεια. Όχι. Άμέσως καταγγείλατε τούς διεστραμμένους, οί όποιοι άδικαίωτοι, από τούς νόμους τής φύσεως προσπαθοῦν νά δικαιωθοῦν, από τούς νόμους τοῦ κράτους. Οί νόμοι τής φύσεως όμως εἶναι άνίκητοι. Οί θηλυκίζοντες όμοφυλόφιλοι δέν θά γίνουν γυναῖκες, οὔτε αἱ άρσενικίζουσai λεσβίαι θά γίνουν άνδρες. Ἡ όμοφυλοφιλία εἶναι καταδικασμένη νά μείνη στό κοινωνικόν περιθώριον, όπου συνωστίζονται αἱ διαστροφαι. Ἡ ὑγίης ψυχικῶς, ήθικῶς καί σωματικῶς κοινωνία καταφρονεῖ τήν όμοφυλοφιλία, τήν όποιαν ὑποστηρίζουν διεφθαρμένοι, ὑποπτοι καί ψευτοπροσδευτικοί. Οί τελευταῖοι οὔδέποτε θά ἤθελαν νά δοῦν τό παιδί των όμοφυλόφιλο. Τώρα λέγουν, ὅτι ἂν τό παιδί των ἐπιλέξη τήν όμοφυλοφιλίαν θά τό ἐδέχοντο. Ψεῦδος. Ὑποκρισία.

Βασική ἀρχή τοῦ δικαίου, ἀλλοιώτικα πάσης ἐννόμου τάξεως, εἶναι οἱ νόμοι τής πολιτείας νά συνάδουν, πρὸς τούς νόμους τής φύσεως. Ἀλλοίμονον ἂν ἡ νομοθεσία ενός κράτους προέβλεπε ρυθμίσεις ἀντιθέτους, πρὸς τούς φυσικούς νόμους. Τότε ἡ κοινωνία θά διελύετο, από ἐσωτερικήν σῆψιν. Πρόοδος εἶναι

νά προάγης τά φυσικά σου προσόντα. Δέν εἶναι πρόοδος νά ἀντιτίθεται στήν φύσιν, εἴτε τοῦ άνδρός, εἴτε τής γυναίκος.

Ἐκτός από τήν παραβίασι τοῦ φυσικοῦ νόμου, πού καθιέρωσε, από τήν ἐμφάνισι τής ζωῆς τό ἄρρεν καί τό θῆλυ (τρίτο φύλο δέν ὑπάρχει) ἔχομεν καί τήν παραβίασι τοῦ αἰσθητικοῦ νόμου, διότι εἶναι πράγματι ἀντιαισθητικόν νά βλέπης ἕναν μαντράχαλο, πού προσπαθεῖ νά λικνισθῇ μέ γυναικεῖο βηματισμό ἢ νά γυμνώνεται κάποιος όμοφυλόφιλος, πού γυναικοφέρνει καί νά τοῦ κρέμεται ἕνα πέος. Ὡς δικηγόρος εἶδα πολλές φορές τήν Δευτέρα πρωτὶ νά ὀδηγοῦν στό Αὐτόφωρο Δικαστήριον συλληφθέντας ἐκδιδομένους όμοφυλοφίλους. Τό θέαμά των ἦτο οἰκτρόν καί δέν δύναται νά εἶναι ἀλλοιῶς, ὅταν ἐντός γυναικειάς περιβολῆς εὐρίσκεται ἕνας ἀξύριστος άνδρας. Ἐκτός από οἰκτρόν τό θέαμα προκαλεῖ λύπην, διά τόν ἐξευτελισμόν, πού ὑφίστανται ἐκεῖνα τά νέα παιδιά, πού ὁ κόσμος τά βλέπει μέ ἀηδία ἢ διάθεσι εἰρωνίας. Εἶναι σωστό αὐτό; Ἐσεῖς τί πιστεύετε; μήπως ἔπρεπε νά τά συγχαροῦν; Βεβαίως συμφωνῶ, ὅτι ἡ παθολογική κατάστασίς των πρέπει νά διορ-

θωθῇ, ὅταν αὐτό εἶναι δυνατόν ἀνατομικῶς κι ἂν εἶναι ἀδύνατον τότε νά παραμερισθοῦν, ὡς ἐκφυλα πρόσωπα κι' ὅχι νά μᾶς τοὺς προβά- λουν στὴν τηλεόρασι, ὅπου μέ αὐθάδεια χιλίων πιθήκων μᾶς παραδίδουν μαθήματα συμπερι- φορᾶς καὶ κατηγοροῦν τὴν κοινωνίαν ὡς ἀνα- χρονιστικὴν, ἐπειδὴ δὲν ἀποδέχεται τὴν δια- στροφὴν των.

Ἡ αἰσθητικὴ πλευρὰ τῆς ὁμοφυλοφιλίας δὲν εἶναι κάτι σημαντικόν, ἀλλὰ τὴν ἀνέφερα χάριν τῆς πληρότητος τοῦ θέματος καὶ διὰ νά δείξω, ὅτι στὴν ὁμοφυλοφιλία δὲν ὑπάρχει κάτι, πού νά θεωρῆται καλόν ἢ ἔστω ὠφέλιμον, ἀπεναν- τίας πρόκειται περὶ ψυχосωματικῆς ἀνωμα- λίας, πού εἶναι φαινόμενον ἀντιφυσιολογικόν, ἀντικοινωνικόν, ἀντιθητικόν, ἀντιαισθητικόν... Δὲν ἔχει οὔτε ἓνα ὑπέρ. Δὲν ἔχει οὔτε ἓνα θετικόν. Καί δι' αὐτό ὅσοι τὴν ὑποστηρίζουν εἶναι στεῖροι *ἀρνηταί τῆς πραγματικότητος*.

Οἱ περισσότεροι εἰδικοί ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται μέ τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας διστα- κτικῶς, μήπως καὶ δεχθοῦν ἐπίθεσι, ἀπό τοὺς ὁμοφυλοφίλους ἢ μήπως κακοχαρακτηρισθοῦν, ἂν ἐκφέρουν ἐπιστημονικὴν γνώμην, πού δὲν ἀρέσει, στοὺς διεστραμμένους. Ἔτσι ἐκεῖνοι οἱ

ἐπιστήμονες χρησιμοποιοῦν ἐπιλεγμένας ἐκφρά- σεις π.χ. τὴν ψυχосωματικὴν ἀνωμαλίαν, πού ὁ ἀνὴρ ἔλκεται ἀπὸ ἀνδρα καὶ ἡ γυνὴ ἀπὸ γυναῖκα τὴν ἀποκαλοῦν, μέ τόν γενικόλογό ὁρισμό: «διαταραχὲς τῆς ταυτότητος τοῦ φύ- λου». Σχετικῶς ὁ καθηγητὴς στὰ Τ.Ε.Ι. τῆς ψυχιατρικῆς Εὐάγ. Παπαγεωργίου γράφει («Ψυχιατρική» Ἀθ. 2004, σελ. 2004).

«Διαταραχὲς τῆς ταυτότητος τοῦ φύλου.

Πρόκειται για καταστάσεις στις οποίες το άτομο εμφανίζει σεξουαλική συμπεριφορά η οποία αποκλίνει ἀπὸ τα γενετήσια χαρακτη- ριστικά τῆς βιολογικῆς τοῦ ταυτότητος. Κυριότερες μορφές ἐκφρασης τῶν συμπερι- φορῶν αὐτῶν εἶναι η ὁμοφυλοφιλία, ο τραν- σεξουαλισμός ἢ διαφυλετικὴ διαταραχὴ καὶ ο τρανβεστισιμός ἢ παρενδυσία.

Ὅσο ἀφορὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία, πρόκειται για τὴ σεξουαλικὴ ἐλξη ἐνός ἀτόμου πρὸς άτομα τοῦ ἰδίου με αὐτό φύλου. Στις περιπτώσεις αὐτές συμβαίνει η σεξουαλικὴ παρόρμηση τοῦ ἀτόμου να ακολουθεῖ τις ἐνορμήσεις τοῦ ἀντίθετου φύλου. Τότε ο ἀντρας θα ἐπιθυμεί τὸν ἀντρα, ἐνῶ η γυναῖκα θα ήθελε να «συνουσιαστεί» με μια ἄλλη γυναῖκα.

Η ομοφυλοφιλική σεξουαλική προτίμηση είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε από μόνη της να μη θεωρείται μια ψυχιατρική διαταραχή. Εξ άλλου στα ομοφυλόφιλα άτομα θα συναντήσουμε ολόκληρο το φάσμα της ψυχοπαθολογίας που βρίσκουμε και στα ετεροφυλόφιλα».

Είλικρινως άπορώ, μέ τήν «έπιστημονικήν άποψιν», κατά τήν όποιαν, ή όμοφυλοφιλία είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε από μόνη της νά μή θεωρηται πιά ψυχιατρική διαταραχή. Άρα αϊ ψυχικαί διαταραχαί εξαρτώνται, από τό πόσον είναι διαδεδομένα! Άπό ποίαν ποσότητα καί άνω έχομεν ψυχιατρική διαταραχή; Δηλαδή μάς λέγουν όλίγοι ή έστω έλάχιστοι όμοφυλόφιλοι έχουν ψυχιατρική διαταραχή, ένω πολλοί όμοφυλόφιλοι δέν έχουν ψυχικήν διαταραχήν! Είναι ώσάν νά λέγωμεν όλίγοι φυματικοί είναι άσθενείς, ένω πολλοί φυματικοί δέν είναι άσθενείς. Τούλάχιστον παραδέχονται, ότι ή όμοφυλοφιλία άποτελεϊ «διαταραχήν τής ταυτότητας του φύλου».

Ό καθηγητής τής ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου Άθηνών Ν. Βαϊδάκης («Η σεξουαλική συμπεριφορά του άνθρώπου» εκδ.

«ΒΗΤΑ» Άθ. 2005, σελ. 149 κ.έ.) γράφει:

«Νομοθέτες επεδίωξαν το ίδιο πράγμα, χαρακτηρίζοντας την ομοφυλοφιλία παράνομη και αξιόποινη πράξη, ενώ οι ψυχίατροι, κατατάσσοντάς την στις ψυχικές διαταραχές, προσπάθησαν να τη «θεραπεύσουν». Ωστόσο, καμιά απ' αυτές τις ενέργειες δεν πέτυχε την εξάλειψη της ομοφυλοφιλίας. Αυτό όμως που κατόρθωσαν συχνά ήταν να εμφυσήσουν στο ομοφυλόφιλο άτομο ένα συναίσθημα ενοχής και αποξένωσης. Απλοί άνθρωποι αλλά και επιστήμονες εκφράζουν καταδικαστικές θέσεις, που διαμορφώνουν ένα εχθρικό κοινωνικό κλίμα προς τα ομοφυλόφιλα άτομα. Αυτό πάντως δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς η ομοφυλοφιλία ήταν -και συνεχίζει να αποτελεί- ένα ισχυρό «ταμπού» της ανθρωπίνης σεξουαλικότητας και κατά πάσα πιθανότητα θα εξακολουθεί να είναι για αρκετό ακόμα καιρό. Πρόσφατα, με την εμφάνιση του AIDS, η ομοφυλοφιλία, έγινε πάλι το επίκεντρο πολλών συζητήσεων.

Η ομοφυλοφιλία θεωρείται μια έκφραση της ανθρωπίνης σεξουαλικότητας, η οποία βέβαια δεν προάγει την αναπαραγωγή του είδους».

Βεβαίως οι νομοθέται και οι ψυχίατροι δεν κατώρθωσαν να εξαλείψουν την ομοφυλοφιλία, όπως δεν κατώρθωσαν να εξαλείψουν τον φόνο, την κλοπή κ.τ.λ. πού όπως και η ομοφυλοφιλία θα εξακολουθούν να υπάρχουν, ως αντικοινωνικά φαινόμενα. Έπειδή δεν κατωρθώθη η εξαλειψίς των δεν σημαίνει, ότι πρέπει να τὰ δεχθῶμεν και να τὰ νομιμοποιήσωμεν. Ο κ. καθηγητής θεωρεί την ομοφυλοφιλία ως «μία έκφραση τῆς ἀνθρώπινης σεξουαλικότητας». Σύμφωνα, όπως «έκφραση τῆς ἀνθρώπινης σεξουαλικότητας» είναι η κτηνοβασία, η κοπρολαγνεία, ο αὐνανισμός κ.τ.λ. Η έκφρασις τῆς ἀνθρώπινης «σεξουαλικότητος» είναι φυσική και ἀνώμαλος. Η ομοφυλοφιλία τί είναι από τὰ δύο; Τὴν ἀπάντησι δίδει ὁ Ellis ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους συγγραφεῖς γιὰ τὴ σεξουαλικότητα.

Ὁ Ellis ὀρίζει τὴν ομοφυλοφιλία ὡς: «σεξουαλικὸ ἐνστικτο πού ἐμφυτα στρέφεται ἀνώμαλα πρὸς πρόσωπα τοῦ ἰδίου φύλου» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 153).

Περαιτέρω διαβάζομεν στό προαναφερθέν σύγγραμμα, ὅτι:

«Η παραδοσιακή θέση θεωρεί την ομοφυλοφιλία ως ένα είδος αρρώστιας ή, στην καλύτερη περίπτωση, ως μια εκδήλωση διαταραγμένης προσωπικότητας. Τέτοιες απόψεις υποστηρίζονται ακόμα σε αρκετά ιατρικά συγγράμματα.

Σύμφωνα με τον **Marmor**, οι υποστηρικτές της άποψης ότι η ομοφυλοφιλία αποτελεί ψυχοπαθολογική εκδήλωση στηρίζονται στις εξής θέσεις: (α) Η ομοφυλοφιλία είναι μια παρέκκλιση από το βιολογικό κανόνα, δηλαδή δεν προάγει την αναπαραγωγή του είδους. Πίσω απ' αυτή την άποψη υπάρχει η θέση ότι η ετεροφυλοφιλία είναι ο βιολογικός κανόνας και, άρα, η φυσιολογική κατάληξη της ψυχοσεξουαλικής ανάπτυξης... κ.τ.λ., κ.τ.λ.»

και από τὴν παραδοσιακή θέσι ἐφθάσαμεν κατόπιν διαμαρτυριῶν τῶν ομοφυλοφίλων!!! στά ἀκόλουθα παράδοξα (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 176-177):

«Η θέση της «ομοφυλοφιλίας» ως διαγνωστικής κατηγορίας άλλαξε σημαντικά από το 1960. Στην πρώτη έκδοση του Διαγνωστι-

κού και Στατιστικού Εγχειριδίου για τις Ψυχικές Διαταραχές (**DSM-I**), που δημοσιεύτηκε το 1952 από την Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία, η ομοφυλοφιλία κατατάσσεται από την κοινωνικοπαθητική (**sociopathic**) διαταραχή της προσωπικότητας ως σεξουαλική παρέκκλιση και αποτελούσε παθολογική συμπεριφορά.

Στη δεύτερη έκδοση του **DSM-II**, που δημοσιεύτηκε το 1968, δεν υπήρχε πλέον η κατηγορία της κοινωνικοπαθητικής διαταραχής της προσωπικότητας, αλλά η ομοφυλοφιλία παρέμενε ενταγμένη στις σεξουαλικές παρεκκλίσεις, ενώ τα άτομα με τις παρεκκλίσεις περιγράφονταν ως ανίκανα να αποκαταστήσουν φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά προς χάρη της παρεκκλίνουσας πρακτικής.

Το 1973, μετά από πολλές διαμαρτυρίες των ομοφυλοφίλων και με την υποστήριξη πολλών ψυχιάτρων, η Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία αποφάσισε να αφαιρέσει την ομοφυλοφιλία από τις διαγνώσεις των ψυχικών διαταραχών. Η απόφαση αυτή προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις και το θέμα τέθηκε σε ψηφοφορία μεταξύ των μελών της Αμερικανικής

νικής Ψυχιατρικής Εταιρείας, η οποία με ποσοστό 58% (λίγο περισσότεροι από 10.000 ψήφοι) επικύρωσε την απόφαση. Ωστόσο, η απόφαση αυτή δεν έγινε αποδεκτή από πολλούς ψυχιάτρους, όπως φάνηκε από μια ψηφοφορία που διεξήγαγε το περιοδικό **Medical Aspect of Human Sexuality** το 1977 και στην οποία από τους πρώτους 2.500 (εκτός των 10.000 που ψήφισαν) που απάντησαν, το 69% θεωρούσε την ομοφυλοφιλία ως παθολογική και όχι ως μια φυσιολογική ποικιλία. Παρόλα αυτά, η επίσημη άποψη παρέμεινε και στο **DSM-III**, που δημοσιεύτηκε το 1980, η ομοφυλοφιλία δεν εμφανίζεται ως διάγνωση. Αναφέρεται όμως η εγωδιστονική ομοφυλοφιλία στην κατάταξη των ψυχοσεξουαλικών διαταραχών, με την έννοια ότι αποτελεί ψυχολογική διαταραχή μόνο για όσους ομοφυλόφιλους είχαν πρόβλημα. Τα διαγνωστικά κριτήρια της διαταραχής αυτής απαιτούσαν ο ομοφυλοφιλικός προσανατολισμός να είναι μια επίμονη και βαθιά ριζωμένη άποψη του ατόμου, ήπια δυσφορική (δηλαδή, να μην είναι αρεστή στο άτομο), ενώ από μόνη της η σύγκρουση

του ομοφυλοφίλου με την κοινωνία δεν αξιολογείται για τη διάγνωση».

Πρός τιμήν του ό Έλλην καθηγητής επικρίνει τήν λήψη επιστημονικών αποφάσεων, μέ τήν μέθοδο τής ψηφοφορίας, πού εἶναι μέν δημοκρατική, ἀλλ' ὄχι ἐπιστημονική:

«Εἶναι, ωστόσο, τουλάχιστον περίεργο μια επιστημονική εταιρεία να ορίζει με ψηφοφορία (ακόμα και αν ψηφίζουν υποτιθέμενες αυθεντίες) αν μια κατάσταση αποτελεί διαταραχή ή όχι. Η ιστορία επιστημονικών διενέξεων που φορτίζονται με συναισθηματισμούς δεν διευκρινίζεται, παρά με καθαρές σκέψεις και ορθολογική αξιολόγηση των δεδομένων.»
(ἐνθ. ἄνωτ.)

Στό βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Γ. Κρεατσά («Σεξουαλική Ἀγωγή» ἐκδ. «Ἑλληνικά γράμματα» Ἀθ. 2003, σελ. 229 κ.ε.) ὁ συνάδελφός του Ν. Σαλάκος, χαρακτηρίζει τήν κτηνοβασία, ἡδονοβλεψία, ἐπιδειξιμανία, νεκροφιλία κ.τ.λ. καθώς καί τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς «διαταραχές τής σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς».

Ὁ ψυχίατρος Ν. Μάνος στό σύγγραμμά του: «Βασικά στοιχεία κλινικῆς ψυχιατρικῆς» («University studio press» Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 682,690,693) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «οἱ σεξουαλικές παρεκκλίσεις παλιότερα ὀνομάζονταν σεξουαλικές διαστροφές». Παλιότερα. Πόσο παλιότερα; Νά καί ἡ λεκτική ὠραιοποίηση τῆς χυδαιότητος: «παλιότερα» ἢ κοπρολαγνεία, ἡ νεκροφιλία, ἡ κτηνοβασία κ.τ.λ. «ὀνομαζόνταν σεξουαλικές διαστροφές» τώρα καλοῦνται «σεξουαλικές παρεκκλίσεις»! Δηλαδή τό πρόστυχο περιεχόμενο μετέβαλε τό ὄνομα καί μόνον. Ὁ κ. Μάνος γράφει, ὅτι:

«Πάρα πολλοί ἄνθρωποι θεωροῦν τήν ετεροφυλοφιλία σαν κάτι δεδομένο στις σχέσεις τους με τους ἄλλους ανθρώπους και σαν τή μόνη φυσιολογική ἢ ἐπιτρεπτή σεξουαλική λειτουργία. Υπάρχει, ὁμως, ἕνας μεγάλος αριθμός ἀντρῶν καί γυναικῶν που προτιμοῦν σεξουαλικούς συντρόφους του ἰδίου φύλου».

Ὁ συγγραφεύς ἀποφεύγει νά πάρη θέσιν, ἂν ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι φυσιολογική σεξουαλική λειτουργία, διότι ἂν ἰσχυρισθῇ κάτι τέτοιο ὅλοι θά γελάσουν. Προσθέτει ὅμως κάτι, πού δικαι-

ολογεί τήν ομοφυλοφιλία, διότι παραπλανητικῶς γράφει:

«Γιατί ἄλλοι ἄνθρωποι αναπτύσσουν ετεροφυλόφιλο και ἄλλοι ομοφυλόφιλο προσανατολισμό; Δεν υπάρχουν ξεκάθαρες απαντήσεις.»

Ἔτσι ἔ; διερωτᾶται γιατί ἄλλοι ἄνθρωποι ἀναπτύσσουν ετεροφυλόφιλο καί ἄλλοι ομοφυλόφιλο προσανατολισμό; καί δέν εὐρίσκει ἀπάντησι. *Μά ὁ φυσικός νόμος εἶναι ἡ ετεροφυλοφιλία* καί δι' αὐτό τήν προτιμοῦν οἱ ἄνθρωποι, διότι ἂν ὅλοι διαλέξουν τήν ομοφυλοφιλία θά ἐξαφανισθῇ τό ἀνθρώπινο εἶδος. Ἐκ φύσεως λοιπόν ὑπάρχει *ἡ ἑλξις ἄρρενος καί θήλεως*. Ἐκ φύσεως ἔλκονται τά ἀντίθετα φύλα κι' ὄχι τά ὅμοια. Γράφων ὅμως, ὅτι ἄλλοι ἄνθρωποι προτιμοῦν τήν ετεροφυλοφιλία κι' ἄλλοι τήν ομοφυλοφιλία παραπλανᾶ, διότι εἶναι ὡσάν νά λέγῃ ἄλλοι προτιμοῦν τό θουνό κι' ἄλλοι τήν θάλασσα, (δύο ἐξ ἴσου ἀποδεκτά), ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἄλλοι προτιμοῦν τήν φύσιν καί ἄλλοι τήν παραφύσιν.

Τέλος σχετικῶς μέ τήν ομοφυλοφιλίαν ἀφιερώνει κεφάλαιον διά τήν θεραπείαν της! Γράφει:

«Πολλά εἶδη θεραπειῶν ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ στην προσπάθεια να βοηθήσουμε τα άτομα που θέλουν να αλλάξουν τον ομοφυλοφιλικό τους προσανατολισμό. Ψυχοθεραπεία, ψυχανάλυση και θεραπεία συμπεριφοράς εἶναι οἱ πιο συνηθισμένοι τρόποι, ὅλοι, ὅμως, εἶχαν περιορισμένη αποτελεσματικότητα. Ορισμένοι κλινικοί υπολογίζουν ὅτι το ἓνα τρίτο των ομοφυλόφιλων ἀντρῶν που ἀρχίζουν θεραπεία με σκοπό την ἀλλαγὴ του σεξουαλικοῦ τους προσανατολισμοῦ ἐπιτυγχάνουν ν' ἀλλάξουν τον προσανατολισμό τους σε ετεροφυλοφιλικό. Ἄλλοι, ὅμως, εἶναι πιο απαισιόδοξοι για την πιθανότητα ἐπίτευξης ἀλλαγῆς διαρκείας του σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ με τη βοήθεια οποιασδήποτε θεραπείας. Για τους ἀντρες, παράγοντες που φαίνονται να εἶναι ὑπὲρ της πιθανότητας ἐπίτευξης ετεροφυλοφιλικοῦ προσανατολισμοῦ εἶναι ἡ ηλικία (κάτω των 35 ἐτῶν), κάποια ἐμπειρία με ετεροφυλόφιλη διέγερση και υψηλὸς βαθμὸς κινητοποίησης για ἀλλαγὴ. Πολύ λίγα στοιχεῖα υπάρχουν για ομοφυλόφιλες γυναῖκες».

“Αρα, βλέπετε, υπάρχουν άτομα, πού θέλουν νά αλλάξουν τόν όμοφυλοφιλικό τους προσανατολισμό. Ασφαλώς ούδείς έτεροφυλόφιλος θέλει νά αλλάξει τόν έτεροφυλοφιλικό του προσανατολισμό καί νά γίνη όμοφυλόφιλος.

Οί όμοφυλόφιλοι (καί εἰς αὐτούς εὖγε) προσφεύγουν εἰς πολλά εἶδη θεραπειῶν, διά νά ἐπανέλθουν στήν φυσιολογική ζωή.

Οἱ καθηγηταί τῆς ψυχολογίας καί τῆς βιολογίας ἀναγνωρίζουν δύο γένη: τό ἀρσενικό καί τό θηλυκό, διά τά ὅποια καθιερώθη ὁ ὅρος «φύλον» πού προσδιορίζεται ἀπό σωματικές διαφοράς καί ἀναγνωρίζεται ἐπίσης, ὅτι ἡ φύσις ἀνέθεσε στό κάθε φύλον συγκεκριμένον ρόλον:

«Χρησιμοποιούμε τή λέξη «φύλο» όταν αναφερόμαστε στα δύο γένη, το αρσενικό και το θηλυκό, τον άντρα και τη γυναίκα και χαρακτηρίζουμε με τον ὄρο αὐτό βασικά τις βιολογικές - σωματικές του ιδιαιτερότητες. Με σύγχρονες διαγνωστικές μεθόδους το φύλο μπορεί να διαπιστωθεῖ κιόλας ἀπό τον πέμπτο μήνα τῆς κύησης.

Υπάρχει ἐπίσης μια διαφοροποίηση του ρόλου των φύλων στην αναπαραγωγή· η διαφοροποίηση αὐτή φαίνεται στο ὅτι η

κύηση, ο τοκετός και ο θηλασμός έχουν ἀπό τή φύση επιφυλαχτεί για τή γυναίκα. Εδώ τελειώνουν ὅλες οι βιολογικές διαφορές ἀνάμεσα στα δύο φύλα».

(Ν. Παπαδόπουλος:
«Ψυχολογία» 'Αθ. 2001, σελ. 147)

Οἱ όμοφυλόφιλοι εἰς ποῖον φύλον ἀνήκουν; καί τί ἔχει ἐπιφυλάξει ἡ φύσις δι' αὐτούς; Πουθενά καί τίποτε. Διότι εἶναι ἐκτός καί ἐναντίον τῆς φύσεως.

Ὁ ἴδιος καθηγητής στό βιβλίο του, πού προανέφερα (σελ. 104) στό κεφάλαιο περί σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς ἀναφέρει:

«Στην εκλογή συντρόφου του ἄλλου φύλου σπουδαῖο ρόλο παίζουν οι συνομήλικοι φίλοι του εφήβου και οι ἐμπειρίες του. Ο πρώτες ἐρωτικές ή και σεξουαλικές ἐμπειρίες αποτελοῦν για μια ομάδα ἐφήβων ἀφετηρία - γνώρισμα μίας νέας κατάστασης στην ἐξέλιξή τους γενικά και στην ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητάς τους (Ὁχι σπάνια μάλιστα θεωροῦνται ὡς ἐπικύρωση του «ανδρισμοῦ» του νέου και ἀσφαλώς αὐτή η ἐπικύρωση δεν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητη για τή φυσιολογι-

κή εξέλιξη της σεξουαλικής λειτουργίας). Οι πρώτες επαφές με το άλλο φύλο, με ερωτικό χαρακτήρα, γίνονται συνήθως στα 14-16 χρόνια (στα ευρωπαϊκά πλαίσια). Πρόκειται σ' αυτή την ηλικία βασικά για σχέσεις αγάπης με «ρομαντικό» περιεχόμενο. Όμως εξυπηρετούν την ανάγκη του ατόμου για γνωριμία με το άλλο φύλο και το προετοιμάζουν για μια ουσιαστικότερη σχέση. Η σχέση αυτή χαρακτηρίζεται από αμοιβαία παροχή και αποδοχή (που σημαίνει ότι κανένας από τους δύο συντρόφους στη γενετήσια σχέση δεν μπορεί να είναι για τον άλλο απλώς ένα αντικείμενο). Αυτό σημαίνει ότι έτσι δίνεται η ευκαιρία και η δυνατότητα ανάπτυξης προσωπικής ευθύνης για τον άλλο και για τις συνέπειες μιας συντροφικής σχέσης ανάμεσα στον νέο και τη νέα».

Η φυσιολογική εξέλιξη της σεξουαλικής λειτουργίας ασφαλώς δεν συμβαίνει στους κιναιδούς, όπως συμβαίνει, σέ γνωριμία με τό άλλο φύλο ή σχέσεις ανάμεσα στό νέο καί στή νέα. Αύτά τά φυσιολογικά δέν γίνονται στους όμοφυλοφίλους είτε τούς νομιμοποιήσουν τόν

«γάμο» είτε όχι, διότι είναι θέματα *ἀποκλειστικής ἀρμοδιότητος τῆς φύσεως*.

Έν τῷ μεταξύ κάποιοι «ειδικοί» πού ἐξετάζουν τά προβλήματα τῶν ζευγαριῶν ἐπεκτείνονται καί στά προβλήματα, πού ἀναπτύσσονται στά ζευγάρια τῶν όμοφυλοφίλων. Οἱ F. Dattilio καί Ch. Padesky στό βιβλίον τους: «Συμβουλευτική ζευγαριῶν» (Έλλ. ἔκδ. «Έλληνικά Γράμματα» Αθ. 1995, σελ. 154) ἔχουν κεφάλαιον μέ τίτλον: «Όμοφυλόφιλα ζευγάρια» καί μᾶς ἀναλύουν, τί πρέπει νά γίνη, ὅταν ἓνα όμοφυλόφιλο ζευγάρι ἀντιμετωπίζει «κρίσεις στή σχέση του» π.χ.:

«Εάν ἓνας ἄνδρας στο όμοφυλόφιλο ζευγάρι ἔχει πεποιθήσεις ή φόβους ἐνάντια στήν όμοφυλοφιλία, τα προβλήματα στή σχέση μπορεί να χρησιμοποιηθοῦν κατά τέτοιο τρόπο ὥστε να οδηγήσουν το άτομο να σκεφτεῖ: «Πιθανόν να μην είμαι όμοφυλόφιλος - αυτό είναι το πρόβλημα».

Τί σκέψεις! πού θεωρεῖ πρόβλημα, τό ὅτι πιθανῶς δέν εἶναι όμοφυλόφιλος...

Σώνει καί καλά αὐτοί οἱ κάποιοι, ὑποτίθεται, ειδικοί θεωροῦν ἰσοδύναμα τά φυσιολογικά

ζευγάρια μέ τά όμοφυλόφιλα ἢ ἀλλοιώτικα τά προβλήματα, πού δημιουργοῦνται μεταξύ φυσιολογικῶν ζευγαριῶν εἶναι τά ἴδια μέ ἐκεῖνα, πού δημιουργοῦνται μεταξύ τῶν όμοφυλοφίλων ζευγαριῶν.

Ἡ «συμβουλευτική όμοφυλοφίλων ζευγαριῶν» ἀποβλέπει στό νά λύσῃ τά τυχόν προβλήματά τους, ὥστε νά διατηρηθῇ ἡ συμβίωσις των, παραβλέπουσα, ὅτι τά όμοφυλοφιλικά ζευγάρια εἶναι αὐτά τά ἴδια τό ὅλον πρόβλημα, πού θεραπεύεται μόνον μέ τήν ἐπάνοδο -ὅπου εἶναι δυνατόν- στήν φυσιολογική σεξουαλική ζωή.

8. Ὁ ἀντικοινωνισμός τῆς όμοφυλοφιλίας καί κίνδυνοι ἐξ αὐτῆς.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΟΜΟΦΙΛΟΦΙΛΟΙ, ΠΟΥ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ Τῆς τέχνης καί τῶν ἐπιστημῶν. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλά πρέπει νά παρατηρήσωμεν, ὅτι δέν ἔγιναν προσωπικότητες, ἐπειδή ἦσαν όμοφυλόφιλοι. Οὔτε ἀνεγνωρίσθησαν, διότι ἦσαν όμοφυλόφιλοι. Ἀπεναντίας οἱ ἴδιοι οὐδέποτε παρεδέχθησαν, ὅτι καλῶς πράττουν, οὔτε ἐζήτησαν ποτέ κάποιο δικαίωμα, ὑπέρ τῶν όμοφυλοφίλων, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ὑπεστήριξαν δημοσίως ἢ ἰδιωτικῶς.

Ὡστόσο οἱ κίμαιδοι τοὺς ἐκμεταλλεύονται

πραγματικῶς λέγοντες ὅτι ὁ δεῖνα καλλιτέχνης εἶναι ὁμοφυλόφιλος καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος συμπεραίνουν, ὑπὲρ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, μολοντί ὁ δεῖνα καλλιτέχνης οὐδέποτε ἐπῆνεσε τό πάθος του. Καί περί αὐτοῦ πρόκειται. Εἶναι ἓνα πάθος, στό ὁποῖο ὑποκύπτουν, μέ συνέπεια τήν κοινωνική τους ἀπαξίωσι. Καί ὄχι μόνον. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους των ὑπόκεινται εἰς κάθε εἶδους ἐκβιασμούς, ἐκ μέρους τῶν ἐφημέρων ἢ μονίμων «ἐραστῶν» τους.

Ὁ ἐκβιασμός δέν εἶναι κατ' ἀνάγκην οἰκονομικός. Εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐκμεταλλευόμενοι τήν ὁμοφυλοφιλίαν στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας (Βάσαλ, Φίλμπε κ.ἄ.) τά ἐχρησιμοποιοῦν, ὡς κατασκόπους των.

Ὁ ἐκβιασμός τῶν ὁμοφυλοφίλων δέν εἶναι νέος. Ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἔχομεν πληροφορίας, ὅτι οἱ κίναιδοι ἦσαν θύματα ἐκβιαστῶν. Σχετικῶς ἡ Γαλλίς καθηγήτρια πανεπιστημίου Catherine Salles γράφει («Ἡ ἄλλη ὄψη τῆς Ἀρχαιότητος» Ἑλλ. ἐκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1998, σελ. 79):

«Σ' αὐτούς τους κύκλους, οἱ συκοφάντες ἢ επαγγελματίες καταδότες δρουν μ' ευχέρεια. Ξέρουμε κυρίως τιν ἐνοχλὴ δράση τους στον πολιτικό κόσμο. Στόχος τους εἶναι καὶ οἱ γιοὶ καλῶν οἰκογενειῶν, ἐκβιάζοντάς τους με χρήματα, ὅταν τους πιάνουν σε καταστάσεις που τους ἐκθέτουν. Εκβιάζουν καὶ τὶς οἰκογένειες τῶν νεαρῶν, ἀπειλῶντας νὰ φέρουν στο φῶς τὰ καμῶματα τῶν βλασταριῶν τους. Ἡ Αθήνα εἶναι ἓνα χωριό καὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ κρυφτοῦν ἐνασχολήσεις ἀσύμβατες με τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ πολίτη!»

Ἀκόμη διατρέχουν κινδύνους βιαιοπραγιῶν, καθόσον συναναστρέφονται, μέ ἀδίστακτα πρόσωπα καί κίνδυνον διασυρμοῦ, ὅσων τοὺς ἀπέμεινε ὀλίγη ἀξιοπρέπεια. Αἱ βιαιοπραγίαι φθάνουν μέχρι τοῦ φόνου, ὅπως συνέβη στήν περίπτωση Ἀνωτάτου Δικαστοῦ (Β.Α.) πού εὐρέθῃ δολοφονημένος εἰς ἄντρον ὁμοφυλοφιλίας, χωρίς νά ἀνακαλυφθῇ ὁ δολοφόνος του.

Θά ἐνθυμῆσθε ἐπίσης τήν περίπτωσι τοῦ ὁμοφυλοφίλου «συγγραφέως» Ταχτσή, ὁ ὁποῖος ἐκυκλοφόρει μέ γυναικεῖα ἐνδύματα στήν Συγγοῦ καί ἐδολοφονήθη, ἀπό ἄλλους

διεστραμμένους. Τόν διεφήμισαν. Τόν προέβαλαν τόσο έντόνως, ώστε ένα άθλιο βιβλίο του («Τό τρίτο στεφάνι») έπώλησε εκατοντάδας χιλιάδας αντίτυπα, έν αντίθεσει προς άλλα ώφέλιμα και δημιουργικά βιβλία, πού πωλούν 2.000 - 3.000 αντίτυπα τό πολύ.

“Όλοι εκείνοι, πού τόν επήνουν άπεσιώπουν τήν πρόστυχον συμπεριφοράν του μέ φράσεις τύπου: «σεξουαλική συνήθεια», «ιδιόρρυθμος επιθυμία», «άνθρώπινη αδυναμία» κ.τ.λ. Ούδεις είπεν, ότι αυτό πού έκανε ήτο άπαράδεκτον. “Όλοι τό έσκέφθησαν, αλλά ούδεις κατήγγειλε τήν άνηθικότητά του. Άπεναντίας έθεώρησαν άξιον σεβασμού τόν δυστυχισμένον εκείνον, πού έκυκλοφόρει ντυμένος γυναίκα τήν νύχτα άναζητών συντροφιά άνωμάλων, πού τελικώς τόν απήλλαξαν, από τήν έλεεινήν ζωήν του.

Είναι γνωστοί ποιηταί και ζωγράφοι όμοφυλόφιλοι. Αυτόους τούς τιμοϋν όχι διατί είναι όμοφυλόφιλοι, αλλά διά τό έργον των, τό όποϊον, όπως είπαμε δέν σχετίζεται μέ τήν όμοφυλοφιλίαν, ούτε προέρχεται εξ αύτης. Είναι σπουδαίοι καλλιτέχναι, πού διασύρονται από έπαίσχυντο πάθος. Ή κοινωνία τούς τιμά, διά τό πρώτο, τούς κατηγορεί, διά τό δεύτε-

ρον. Δημιουργοϋν ως καλλιτέχναι και όχι ως όμοφυλόφιλοι.

Ή αποκάλυψις ενός όμοφυλοφίλου, πού κατέχει δημόσιον αξίωμα τόν εκθέτει άνεπανορθώτως και πάντοτε οδηγεί στην παραίτησι ή απόλυσί του ή ή αποκάλυψις ενός όμοφυλοφίλου, πού έχει κάνει οίκογένεια αποτελεϊ βαρύτατο πλήγμα, διά τούς οίκείους του.

Πράγματι ό φόβος τέτοιων καταστάσεων συνθλίβει ψυχικώς τούς όμοφυλόφιλους, μέ αποτέλεσμα νά τούς δημιουργοϋνται πολλά ψυχολογικά προβλήματα, τά όποϊα όμως αποτελοϋν επακόλουθα του μοναδικού τους προβλήματος, πού είναι τό πάθος των, διότι εξ αυτού προέρχονται όλα τά ύπόλοιπα.

Ίπ' αύτάς τάς συνθήκας διαπιστοϋται εύκόλως, ότι ή όμοφυλοφιλία δέν άφορά, εις μίαν απλήν εκδήλωσιν του ιδιωτικού βίου, όπως είναι π.χ. ή όρειβασία, ή συλλογή γραμματοσήμων, ή αγορά πινάκων ζωγραφικής, ή οδηγησις κ.τ.λ. αλλά εις **βλαπτικήν εκδήλωσιν του ιδιωτικού βίου**, μέ επίζημίους επιπτώσεις, όπως π.χ. ή χαρτοπαιξία, ό αλκοολισμός, τά ναρκωτικά κ.τ.λ. Αί τελευταίαι εκδηλώσεις, στάς όποίας έντάσσεται ή όμοφυλοφιλία προ-

ξενοῦν κακό στό ἄτομο πού τάς κάνει, στήν οἰκογένειά του καί στήν κοινωνία καί ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, ὡς ἀντικοινωνικά πρέπει νά καταπολεμηθοῦν.

Συνεπῶς λέγομεν καί στήν ἐλευθερία τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, ἀλλά μέ ὅριον τό *κοινωνικόν συμφέρον*. Δηλαδή σταθμιζόμεν, ἂν ἡ διάδοσις ἐκδηλώσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ὠφελῇ ἢ βλάπτῃ τήν κοινωνίαν. Ἐάν ὠφελῇ νά διαδοθοῦν. Ἄν βλάπτῃ νά ἐκδημευσθοῦν. Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοian ἡ Πολιτεία ὀφείλει νά καταπολεμήσῃ τά *ναρκωτικά*, τόν *ἀλκοολισμόν*, τήν *χαρτοπαιξίαν*, τήν *ὁμοφυλοφιλίαν*, διότι μέ τοξικομανεῖς, ἀλκοολικούς, χαρτοπαίκτας καί ὁμοφυλοφίλους δέν προοδεύει ἡ κοινωνία, ἡ ὅποια κοινωνία, ἀλλά μέ τήν ἐξάπλωσιν τῶν ἀνωτέρω ἐκφυλίζεται καί θνήσκει. Ἄν αὐτό ἐπιδιώκουν οἱ πολιτικάντηδες μας εὐρίσκονται, στόν σωστόν δρόμον, μέ τήν ὑποστήριξιν πού παρέχουν στούς ἐμπόρους ναρκωτικῶν (νομιμοποίησις ἐμπορίας μικροποσοτήτων δι' ἰδίαν χρῆσιν), στήν χαρτοπαιξίαν (καζίνο, τυχερά παιγνίδια, χαρτοπαικτικά λέσχαι), στόν ἀλκοολισμό (πώλησις οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν παντοῦ) καί τήν ὁμοφυλοφιλία (δημόσια δηλώσεις ὑπέρ, τηλεοπτική προβολή κ.τ.λ.).

Εἰς ἓνα ὑγιές πολιτικόν σύστημα ὅλα τά ἀντικοινωνικά στοιχεῖα πρέπει νά ἐκλείψουν, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ. Τώρα στήν Πατρίδα μας ἐξ αἰτίας τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καί ἐν ὀνόματι τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν (;) καί τῶν προσωπικῶν δεδομένων (;) προωθοῦνται τά ἀντικοινωνικά στοιχεῖα, ὡς ἀναπτυσσόμενα ἀποστήματα, στό σῶμα τῆς κοινωνίας.

Ἐάν συνεχισθῇ ἔτσι ἡ κατάστασις τότε θά ἀποδυναμωθῇ τό Ἔθνος, διότι μέ τοξικομανεῖς, χαρτοπαίκτας, ὁμοφυλοφίλους καί ἀλκοολικούς δέν γίνονται Στρατοί, δέν συγκροτεῖται κρατική διοίκησις, δέν ὑπάρχουν πολιτικοί ἡγέται δέν, δέν καί ὅλα τά δέν, πού ἐπιφέρουν τήν διάλυσιν τῆς Ἑθνικῆς Κοινωνίας.

Τί θά γίνη; Πιστεύω, ὅτι θά ὑπάρξῃ ἀντίδρασις στό κατρακύλισμα. Ποῖοι θά τήν κάνουν; Τό γνωρίζω καί τό γνωρίζετε, ὅπως γνωρίζω καί γνωρίζετε ποῖοι θά τήν πληρώσουν καί αὐτήν τήν φοράν μάλιστα πολύ ἀκριβά.

Στήν ἠθική διάβρωσι, πού κάνουν οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἡ κοινωνία συνολικῶς δέν ἐπηρεάσθη. Ἰδιαιτέρως οἱ χῶροι τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῆς Ἀστυνομίας, Παιδείας κ.τ.λ. ἐξακολουθοῦν νά ἀπορρίπτουν τήν

όμοφυλοφιλίαν κατηγορηματικῶς. Τοῦτο εἶναι παρήγορον. Ὁ μόνος χώρος, πού ἡ όμοφυλοφιλία γίνεται δεκτή ἢ ἔστω συζητεῖται εἶναι ὁ χώρος τῆς ψευτοδιανοήσεως ἢ ἄλλως τῆς «θολοκουλτούρας» τῆς ὁποίας οἱ ἐκπρόσωποι, ὡς φορεῖς ἐκφυλισμοῦ καί παρακμῆς, ἀντιτίθενται πρὸς κάθε τί ὑγιές.

Οἱ όμοφυλόφιλοι εἶναι ἀδύνατον νά δημιουργήσουν μεταξύ των οἰκογένεια, ἢ ὁποία εἶναι κι' ὁ φυσικός σκοπός τοῦ γάμου. Κάποιοι διεφθαρμένοι, προτείνουν τήν υἰοθεσίαν παιδιῶν ἀπό «ζεύγη» όμοφυλοφίλων. Πρόκειται περί ρυπαρότητος, στήν ὁποίαν ἂν μεγαλώσῃ ἓνα παιδί θάναι δυστυχισμένο. Τά παιδιά γνωρίζουν πατέρα, μητέρα. Ἐδῶ τί γίνεται; Τό παιδάκι ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων θά μάθῃ τήν όμοφυλοφιλίαν, δηλαδή τήν διαστροφήν. Θά ὑποστῇ κι' ἄλλα ψυχικά τραύματα, πού δέν σκοπεύω νά τά περιγράψω, διότι ἀποκλείω νά ὑπάρξουν ἄνθρωποι, ἀποκλείω νά ὑπάρξῃ ἔννομος τάξις, πού θά συμφωνήσῃ στήν χυδαιότητα τῆς υἰοθεσίας, ἀπό όμοφυλοφίλους.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἀσχολούμεθα μέ τούς όμοφυλοφίλους ὄχι διότι ἐκπροσωποῦν κάποια κοινωνική δύναμι, ἀλλά διότι ἐκδηλώνουν μίαν

ἀφύσικον τάσιν. Τίποτε περισσότερο. Αὐτή δέ τήν ἀφύσικον τάσιν, ὡς πηγὴν ἀνηθικότητος καί ἐκπесμοῦ τήν ὑποκινοῦν οἱ ἐβραϊστωνισταί, στά πλαίσια τῆς τακτικῆς τῆς διαφθορᾶς τῶν Ἑθνικῶν Κοινωνιῶν, ὅπως τήν διδάσκουν τά «πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών».

Ἀφῆνω κατὰ μέρος τάς παθολογικάς καταστάσεις, πού οἱ όμοφυλόφιλοι προκαλοῦν στό ταλαίπωρον σῶμα των, μέ τήν διεστραμμένην ἔξιν των, διότι ἐκεῖναι δέν θίγουν τήν κοινωνίαν, παρά μόνον τήν ἀτομικήν των ὑγιείαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι στούς όμοφυλοφίλους δέν συγκαταλέγονται ὅσοι ἄνθρωποι εἶχαν τήν ἀτυχίαν νά ὑποφέρουν, ἀπό ἀνατομικήν διαμαρτίαν, ἀλλά μόνον οἱ ἐκφυλοί, οἱ ὁποῖοι φθάνουν στό σημεῖον νά ἐγχειρίζονται, δηλαδή νά ἀφαιροῦν τά ἀνδρικά γεννητικά ὄργανα καί νά θεωροῦν, ὅτι ἔγιναν γυναῖκες. Ἐνα τέτοιο ἀξιολύπητο ἄτομο τό ἐνεφάνιζαν ἐπὶ μακρόν αἱ τηλεοράσεις! ἔδιδε τηλεοπτικές συνεντεύξεις, ἐδημιούργησε «ἐρωτικὸν» δεσμό μέ Εἰσαγγελέα!! τοῦ ἔγραψαν τραγούδι! (γεια σου κύριε Εἰσαγγελέα-μέ τῇ Τζένη τήν ὡραία). Τζένη ἀπό ποῦ; ἐπειδὴ ἔκοψε τό αὐτό του ἔγινε Τζένη; Πάει, θά μᾶς τρελλάνουν.

Αί βρωμοτηλεοράσεις μᾶς ανέλυναν τούς «τραβεστί», τούς «τρανσέξουαλ», ώσάν αὐτά τά ἔλεεινά ὑποκείμενα νά ἐνδιαφέρουν τό κοινωνικόν σύνολον. Τέτοια πρόοδος...

Ἡ κοινωνία συνολικῶς ἀντιδρᾷ εἰς αὐτά τά φαινόμενα ἐκφυλισμοῦ, ἀλλ' ἀντιδρᾷ σιωπηλῶς, μέ ἄλλα λόγια παθητικῶς καί δέν ἀντιδρᾷ μέ πράξεις δηλαδή ἐνεργητικῶς, μέ ἐπιστολάς, τηλεφωνήματα διαμαρτυρίας πρός τά ΜΜΕ, μέ κλείσιμο τῶν χυδαιοτηλεοράσεων, μέ κινητοποιήσεις κ.τ.λ. Τό ἴδιο καί οἱ λεγόμενοι «φορεῖς» σιωποῦν, ὅπως ἀπαθῶς παρακολουθεῖ ἡ Ἀκαδημία, τά Πανεπιστήμια κι' ὅλοι ὅσοι ἐκ καθήκοντος πρέπει νά ἐπαγρυπνοῦν, χάριν τῆς κοινωνίας. Μόνον ἡ Ἐκκλησία διαμαρτύρεται καί ἀμέσως οἱ παρακμιαί στρέφονται ἐναντίον της, μέ ὕβρεις.

Μετά τάς τηλεοράσεις ἔρχονται οἱ ἐξ ἴσου βρώμικοι πολιτικάντηδες νά ὑποστηρίξουν τούς διεστραμμένους. Ἀλλά τούς πολιτικάντηδες, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκκαθαρίσεως τῶν λογαριασμῶν θά τούς κρεμάσουν, διά πολύ σοβαρῶτερα ἐγκλήματα, πρὶν φθάσωμεν στό κεφάλαιον, περί ὁμοφυλοφίλων.

Εὐτυχῶς ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας δέν ἀποδέχεται, οὔτε καὶ πρὸς συζήτησιν τήν ὁμοφυλοφιλία. Οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος πιστεύουν στάς παραδοσιακάς ἀξίας, ὅπως διατυποῦνται στό τρίπτυχον: «**Πατρίς-Θρησκεία-Οἰκογένεια**». Συγκεκριμένως εἰς ἔρευναν πού ἔγινε στό Πανεπιστήμιον τῆς Μακεδονίας, ἀπό τόν καθηγητήν ἐπικοινωνίας Γ. Πιπερόπουλον διεπιστώθη ὅτι:

«Φοιτῆς προτιμοῦν παραδοσιακές ἀξίες.

Ἐρευνα στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Συντηρητικοί καί με σαφή τάση πρὸς τῆς παραδοσιακές ἀξίες εμφανίζονται οἱ νέοι, ὅπως συνάγεται ἀπό ἔρευνα που διεξήχθη στη διάρκεια του λήγοντος ακαδημαϊκοῦ ἔτους στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας. Στην ἔρευνα συμμετείχαν 320 πρωτοετείς φοιτῆτες καί φοιτήτριες ηλικίας 18 ἕως 20 εἰσών. Το τρίπτυχο Πατρίς-Θρησκεία-Οἰκογένεια καταλαμβάνει -μακράν- τὴν πρώτη θέση στον «κατάλογο ἀξιών» τῶν νέων με ποσοστό 58% για τα ἀγόρια καί 60% για τα κορίτσια. Ἀμέσως μετὰ ακολουθοῦν το ἐπάγγελμα, ἡ φιλία, ὁ ἔρωτας ἀλλά καί ὁ ἀθλητισμός».

(«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 14-8-2005)

Αυτόνομητον, ότι ή όμοφυλοφιλία δέν άνήκει στάς παραδοσιακάς αξίας, στάς όποιās πιστεύει ή Έλληνική Νεότης. Ό κ. Άλαβάνος, ή κ. Καραμάνου καί άλλοι όμοιοί των μπορούν νά κατηγορήσουν τούς νέους καί τάς νέας μας επί συντηρητισμῶ καί νά άγανακτήσουν, πού ή νεότης μας προτάσσει τήν Πατρίδα κι' όχι τόν κοσμοπολιτισμό, τήν θρησκεία κι' όχι τήν άθεΐα, τήν οίκογένεια κι' όχι τήν όμοφυλοφιλική συμβίωση.

Η προαναφερθεΐσα σφυγμομέτρησις άποδεικνύει αυτό πού ύποστηρίζομεν, ότι δηλαδή **ή νεολαία μας είναι υγιής.**

Έπειδή άνέφερα τόν όρον «αύνανισμός» πρέπει νά διευκρινίσω, ότι ό όρος αυτός δέν σημαίνει εκείνο πού ύποθέτουν όλοι. Υπάρχει μία παρεξήγησις. Ό Αυνάν -άπό τό όνομα τοῦ όποίου προέρχεται ό όρος- είναι ένα άπό τά φανταστικά πρόσωπα τής Παλαιῆς Διαθήκης, ό όποιος δέν αὐτοϊκανοποιήθη, καθώς έννοεΐ ό αύνανισμός. Άπεναντίας πολλές φορές έκανε κανονικῶς έρωτα, δηλαδή συνουσιάζετο μέ τήν γυναίκα τοῦ θανόντος άδελφοῦ του, αλλά στήν κρίσιμον στιγμήν «έτραβήχθη» διότι δέν ήθελε νά έγκυμονήση ή νύφη του, άπό αυτόν. Έχο-

μεν δηλαδή εφαρμογήν άντισυλλήψεως. Μεταφέρω τό έβραϊκό παραμυθάκι, άπό τό «θεόπνευστον» βιβλίον τής Παλαιῆς Διαθήκης («Γένεσις» 38, 1-10) ὅπως δημοσιεύεται στήν δημοτική γλῶσσα (έκδ. «Έλληνικῆς Βιβλικῆς Έταιρείας» Άθ. 1977):

«38 Εκείνον τον καιρό ο Ιούδας έφυγε από τ' αδελφια του και εγκαταστάθηκε κοντά σ' έναν Οδολλαμίτη, που λεγόταν Ιράς.² Εκεί ο Ιούδας είδε την κόρη κάποιου Χαναναίου, που τον έλεγαν Σουά, την πήρε γυναίκα του και πλάγιασε μαζί της.³ Εκείνη έμεινε έγκυος και γέννησε γιο που τον ονόμασε Ηρ.⁴ Έμεινε και πάλι έγκυος και γέννησε γιο που τον ονόμασε Αυνάν.⁵ Και ξαναγέννησε γιο και τον ονόμασε Σηλά. Ο Ιούδας βρισκόταν στο Χαζβί όταν γεννήθηκε ο Σηλά.⁶ Για τον πρωτότοκο γιο του τον Ηρ ο Ιούδας του πήρε σύζυγο μια γυναίκα, που ονομαζόταν Ταμάρ.⁷ Ο Ηρ όμως δυσαρέστησε τον Κύριο, και ο Κύριος τον θανάτωσε.⁸ Τότε ο Ιούδας είπε στον Αυνάν: «Πήγαινε στη γυναίκα του αδερφοῦ σου και εκπλήρωσε το καθήκον σου ως αδερφός του άντρα της, να δώσεις απόγονο στον αδερφό σου».⁹

⁹ Ο Αυνάν, επειδή ήξερε ότι ο απόγονος δε θ' ανήκε σ' αυτόν, κάθε φορά που πλάγιαζε με τη γυναίκα του αδερφού του, έριχνε το σπέρμα στη γη, για να μη δώσει απόγονο στον αδερφό του.¹⁰ Αυτό που έκανε όμως δυσαρέστησε τον Κύριο, γι' αυτό τον θανάτωσε κι αυτόν».

Ἀποκαθιστῶ λοιπόν τόν Αὐνάν, διότι ἀδικεῖται, ἀφοῦ δέν αὐτοῖκανοποιήθη, ὅπως τόν συκοφαντοῦν.

9. Ἐκδηλώσεις ολοκληρωτικῆς διαφθορᾶς.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΞ' ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΘΩΝ έρχεται σήμερα πρώτη εἰς θανάτους νέων, ἀπό ναρκωτικά. Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν εἰς έρευνά του διεπίστωσε «ὅτι ἔχουν αὐξηθεῖ τὰ τραγικά οἱ θάνατοι ἀπό ναρκωτικά σέ ἡλικίες κάτω τῶν 17 ἐτῶν»!! («Ἀδέσμευτος» 1-8-2004).

Τὸ Πανεπιστήμιον ὅμως περιορίζεται, εἰς διαπιστώσεις, ἀλλὰ δέν κάνει κάτι, ὅπως ἀδιαφορεῖ καὶ τὸ διπλανόν του ἴδρυμα τῆς Ἀκαδημίας τῶν κοιμωμένων. Ὅσον ἀφορᾷ στοὺς πολιτικάντηδες νὰ ὑπενθυμίσω τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Γιώργου

Παπανδρέου (που ως υπουργός παιδείας είχε σύμβουλο τόν ομοφυλόφιλο Βαλλιαντάτο) ο οποίος με δήλωσίν του υπερασπίζεται «τὴν δυνατότητα τοῦ χρήστη κάνναβης νὰ καλλιεργεῖ στὸ σπίτι του μία μικρὴ ποσότητα γιὰ δική του μόνο χρήση» (περιοδικὸ «ΚΛΙΚ» τεύχος 122/1999, «Ἐλ. Τύπος» 4-3-2004). Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως δημοσιεύεται στὸν «Ἀδέσμευτο» (1-8-2004):

Χρήστες εἰσὼν 13!

Μία σύριγγα στο μπράτσο. Αυτόχειρες εἰσὼν δεκατριῶν! Αυτοὶ οἱ ἔφηβοι ξέμαθαν νὰ σκαρώνουν ποημάτια σε λευκώματα καὶ «πασπαλίζουν» τὸ παρόν καὶ τὰ κομματιασμένα τους ὄνειρα με τὴ λευκὴ σκόνη τοῦ θανάτου!

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη οἱ ἐρευνες κέντρων ἀπεξάρτησης, ἱατροδικαστῶν, πανεπιστημίων ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀστυνομίας ἐρχοῦνται νὰ επιβεβαιώσουν ὅτι ὁ ηλικιακὸς πῆχης τῶν χρηστῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν χρόνο με τὸ χρόνο κατεβαίνει, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή στὴ χώρα μας ἔχει ἀυξηθεῖ δραματικά ἡ χρήση ηρωίνης.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐρευνα που διενήργησε τὸ 2003 τὸ Κέντρο Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων (ΚΕΘΕΑ), ὅτι τὸ 83,4% που ζητά νὰ ἀπεξαρτηθεῖ κάνει χρήση ηρωίνης, ἐνῶ τὰ ποσοστὰ που ἀφοροῦν ἄλλες οὐσίες ὅπως χασίς, κοκαΐνη, ἀμφεταμίνες κ.ά. εἶναι πολὺ μικρότερα.

Ἡ ηρωίνη ἀποτελεῖ τὴν κύρια οὐσία κατάχρησης καὶ στους ἐφήβους, με τὰ κορίτσια νὰ προηγούνται με ποσοστὸ 62,9% ἐναντὶ τῶν ἀγοριῶν (49,2%).

Σύμφωνα με μία ἄλλη ἐρευνα που πραγματοποιοῦσε τὸ Εθνικὸ Κέντρο Τεκμηρίωσης καὶ Πληροφόρησης γιὰ τὰ Ναρκωτικά καὶ τὴν

Τοξικομανία, ένα στα επτά Ελληνόπουλα ηλικίας 13 έως 18 ετών έχει κάνει χρήση εισπνεόμενων ουσιών, όπως βενζίνη και κόλλα, ενώ την ίδια στιγμή έρευνα του Πανεπιστημίου αθηνών έδειξε ότι έχουν αυξηθεί τραγικά οι θάνατοι από ναρκωτικά σε ηλικίες κάτω των 17 ετών.

Αυτά βεβαίως δεν άνησυχούν τον δημοσιογραφικό κόσμο, που διά της επισήμου ενώσεώς του (ΕΣΗΕΑ) αγωνίζεται διά να μη όμιλήση ο ιστορικός Ντέιβιντ Ίρβινγκ, διότι εκθέτει απόψεις, που δεν αρέσουν στους Έβραίους. Ναρκωτικά, αλκοολισμός, κιναιδισμός, χαρτοπαιξία, εκτρώσεις είναι άσημαντα πράγματα. Τò σημαντικό είναι ένα και μόνον: να μη κατηγορήση κάποιος τους Έβραίους!

Έπί πλέον τὰ οίνοπνευματώδη «δίνουν και παίρνουν» υπό τὰ άπαθή βλέμματα τών κομμάτων. Τὰ δημοσιεύματα είναι συγκλονιστικά.

Βουτηγμένοι στο αλκοόλ έφηβοι και παιδιά

Άπό 12 ετών ξεκινά ή κατανάλωσις που σύμφωνα με έρευνα: «...άνησυχητικές διαστάσεις τείνει να λάβει τò φαινόμενο τής κατανάλώσεως του αλκοόλ που έχει επεκταθεί και στις νεανικές - έφηβικές ηλικίες τών 12, 14 και 17 ετών»!! («Χώρα» 23-6-2002). Και λοιπόν; Ποιός νοιάζεται; Αύριο οί «προοδευτικοί» θά χαρακτηρίσουν τούς αλκοολικούς «μειονότητα» και θά απαιτούν να μη τούς ονομάζωμεν έτσι (αυτό που είναι δηλαδή) άλλοιώς θά μās χαρακτηρίσουν «κοινωνικούς ρατσιστές».

Ἀκόμη, ἐξ αἰτίας τῆς ὀργανωμένης διαφθορᾶς *χάνεται ἡ φυλή μας*, ἀπὸ τὰς ἐκτρώσεις! Χανόμεθα ὡς Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες. Ἐξαφανίζομεθα βιολογικῶς. Σὲ μερικὰ χρόνια, τὸ πολὺ σὲ 20, στὴν χώρα αὐτή, ποὺ κάποτε ἐλέγετο ΕΛΛΑΣ δὲν θὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες. Αὐτὸ ἤθελαν οἱ πολιτικάντηδες. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνουν, ἂν τοὺς ἀφήσωμεν. Τὴν Ἀγίαν Πατρίδα μας θὰ τὴν γεμίσουν μὲ ἀλλοφύλους, ποὺ νομικῶς τοὺς Ἑλληνοποιοῦν καὶ ἐξορθρεύουν τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Τὴν Φυλὴν μας. Ἡ νεολαία εἶναι τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους. Μὲ νεολαία μαστιζομένη, ἀπὸ ναρκωτικά, ἀλκοολισμό, χαρτοπαιξία, ἐκτρώσεις καὶ κιναιδισμό τὸ ἔθνος δὲν ἔχει μέλλον. Χρειάζονται λοιπὸν χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ληφθοῦν μέτρα. Τί εἴδους μέτρα; *Μόνο ἓνα: κρέμασμα τῶν ἐνόχων τῆς διαφθορᾶς.*

Ἐν τέλει διαβάσατε στὴν «Χώρα» (10-12-2003) τὴν τραγικὴ πραγματικότητα:

Δραματικά τα ποσοστά στα κορίτσια ηλικίας 14-19 ετών

**Διπλάσιες οἱ ἐκτρώσεις
ἀπὸ τὶς γεννήσεις στὴν Ελλάδα!**

Σε οριακά επίπεδα ἔχει φθάσει πλέον τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς χώρας μας, καθὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μειωμένες γεννήσεις ἔχουμε αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκτρώσεων σὲ κορίτσια ηλικίας 14-19 χρόνων, μὲ ποσοστὸ ἓνα στα τρία.

Τα παραπάνω απογοητευτικά καὶ ανησυχητικά στοιχεία γιὰ τὴ χώρα μας προέκυψαν στὸ πλαίσιο τῆς ἐκδήλωσης ποὺ διοργάνωσε τὴν περασμένη Κυριακὴ ὁ Σύλλογος Πατρῶν γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ. Αναλυτικότερα, ὅπως προέκυψε ἀπὸ τὴ συμπλήρωση ἀνώνυμων ἐρωτηματολογίων ἀπὸ ἑφηβες τὸ 1998 στὴ Μαιευτικὴ καὶ Γυναικολογικὴ Κλινικὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ποὺ ἐδρεύει στὸ Ἀρεταίειο, ἓνα στα τρία κορίτσια ηλικίας 14 ἕως 19 ετῶν ἔχει κάνει ἐκτρώση.

Σε αὐτὸ ἔρχεται νὰ προστεθεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα υπερέχουν πληθυσμιακά ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν αλλοδαπῶν, μόλις κατὰ

200.000, καθώς και ότι ο αριθμός των εκτρώσεων είναι διπλάσιος από αυτόν των γεννήσεων, με αποτέλεσμα το δημογραφικό να παίρνει ιδιαίτερα ανησυχητικές διαστάσεις.

Τα στοιχεία

Παράλληλα, συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία που κατέθεσε στην εκδήλωση, ο διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών μαιευτήρας - γυναικολόγος και μέλος του Διεθνούς Κολεγίου Αθηνών κ. Δημήτρης Παπαευαγγέλου, ο οποίος αναφέρθηκε και στις σημαντικές ψυχολογικές επιπτώσεις που έχει μία έκτρωση για μια νέα κοπέλα.

«Οι νευρολογικές κλινικές είναι γεμάτες από γυναίκες που ζουν τα συμπτώματα μετά την έκτρωση, ενώ την ίδια στιγμή ο ανδρικός πληθυσμός κάθεται άνετα στην πολυθρόνα του σπιτιού του και παρακολουθεί τηλεόραση», είπε χαρακτηριστικά ο κ. Παπαευαγγέλου, ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στις κύσεις που γίνονται για εμπορικούς λόγους, όπου τα παιδιά φυλάσσονται σε ειδικούς θαλάμους, μέχρι να βρεθεί ο πλούσιος αγοραστής...

Επιπλέον, σύμφωνα και με τα στοιχεία της Εταιρείας Οικογενειακού Προγραμματισμού, κάθε χρόνο πραγματοποιούνται στην Ελλάδα 200.000 εκτρώσεις, αριθμός διπλάσιος από αυτόν των γεννήσεων.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι στον μεγάλο αριθμό των εκτρώσεων σημαντικό ρόλο παίζει και η νοοτροπία των Ελληνίδων, οι οποίες αντιμετωπίζουν τη διακοπή της κύησης ως μια μέθοδο αντισύλληψης, ενώ επισκέπτονται για πρώτη φορά τον γυναικολόγο τους, σε ηλικία 25 ετών και αυτό αν προκύψει κάποιο γυναικολογικό πρόβλημα ή μία εγκυμοσύνη.

Τέλος, στην εκδίλωση παραβρέθηκε και ο τέως υπουργός Στέλιος Παπαθεμελής, ο οποίος παρουσίασε την εικόνα του δημογραφικού προβλήματος, επισημαίνοντας ότι «το ελληνικό έθνος απειλείται με αφανισμό εάν συνεχιστεί η κατάσταση αυτή, σε ό,τι αφορά στα ποσοστά των γεννήσεων. Το ότι είμαστε χώρα γερόντων, αυτό είναι γνωστό. Όπως γνωστό είναι, ότι πολλά δημοτικά σχολεία σήμερα οφείλουν τη λειτουργία τους στην παρουσία παιδιών αλλοδαπών, που έχουν εγκατασταθεί στη χώρα μας. Αν και έχουμε ήδη ξεκινήσει να ζούμε τις επιπτώσεις αυτού του μεγάλου προβλήματος, πολύ φοβάμαι ότι δεν έχει γίνει πλήρως αντιληπτή η απειλή του αφανισμού του λαού μας».

Δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, πὺλ συνεχῶς ἐπιδεινοῦται θὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωὴ τους κάποιοι. Ἐνθυμηθῆτε μὲ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅπως δῆποτε.

Τὸ μίασμα τῆς διαφθορᾶς ἐπεκτείνεται καὶ στὴν τέχνη τῆς παρακμῆς. Παραθέτω τρία παραδείγματα, ἀπὸ τὸ πλῆθος, πὺλ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου.

Κατ' ἀρχὴν σᾶς θέτω ὑπ' ὄψιν τὸ μυθιστόρημα τῆς κας Ἑρσης Σωτηροπούλου: «Ζίγκ - ζάγκ στὶς νερατζιές» (ἐκδόσεις «Κέδρος») ὅπου χρησιμοποιεῖται ἡ ἐξῆς χυδαιολογία:

Αὐτὴ τότε κόντρινε τὸ παιχνίδι. Μπλοφάρει. Ἐλεγε πόσο υπέροχο εἶναι νὰ εἶσαι ἄρρωστος, ὅτι ὁ πυρετός φτιάχνει τὴν καλύτερη μαστούρα κι ὅτι τὸ πιο ἄγριο σεξ γίνεται μετὰ τὸ χειρουργεῖο ὅταν εἶσαι ἀκόμα ναρκωμένος. Κι ὅτι μια φορὰ μέσα στὴν εντατικὴ εἶχε δει ἕνα δικέφαλο πέος. «Ἐνα δικέφαλο πέος, ἐπιτέλους!»

.....

Και πὺς θα υποδεχθεῖς τὴ νέα χιλιετία, Σινι; Με μια μπίρα στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸν πούτσο στὸ ἄλλο.

Χι, χι.

.....

Αὐτὸ ξαναπέστο.

Χέσε μας.

Γαμώ τὰ μεγαλεία μου. Ὁ πατέρας ἐκπνέχτηκε στὸ σύμπαν πὺλ εἶχε στείλει τὴ Σίσυ.

Γαμώ το.

Παιδιά εἶναι αὐτά; Σε ρωτᾶω.

Σε παρακαλώ, ηρέμισε. Το μωρό...

.....
Τι κάνατε εκεί μέσα; Πώς σε έκανε έτσι,
βλάκα; Ε, βλάκα.

Σε παρακαλώ, ηρέμισε.

Γαμώ τα υπουργεία μου.

.....
«Μαλάκα, που ήσουν;» ρώτησε ο Π.
«Η αδελφή μου, μαλάκα, πρέπει να την
πάρω από κει μέσα.»

.....
Είχε ωραίους ώμους και μικρά μυτερά στήθη.
Δεν φορούσε σουτιέν κι αν ο Σιντ μπορού-
σε ν' αφήσει τον εαυτό του να κοιτάξει ελεύ-
θερα, θα διέκρινε τις ρώγες της να ξεχωρί-
ζουν σκληρές και τσιτωμένες σαν κουκού-
τσια ελιάς.

«Φοράω φακούς επαφής», είπε εκείνη σαν
να απαντούσε σε ερώτηση.

«Σοβαρά; Δεν το είχα προσέξει.»

«Όλοι λένε ότι αυτό προσέχουν πρώτα.»

Έμειναν σιωπηλοί. Ο Σιντ σκώθηκε να
πάρει ένα δεύτερο ποτό. Η πορεία που έπρε-
πε να ακολουθήσει μέχρι να κυλήσει η ώρα,

να σκωθούν μαζί και να της προτείνει να
πάνε σπίτι του παρουσιαζόταν ξεκάθαρη
μπροστά του. Δεν θα χρειαζόταν μεγάλη
προσπάθεια, ήταν σίγουρος. Αλλά έπρεπε να
προσέξει. Όχι παραπάνω από τρία ποτά. Όχι
παραπάνω από τρία ποτά. Όχι τρελές θεω-
ρίες.

«Οι φίλοι σου τι κάνουν;»

Η Τζούλια σήκωσε τους ώμους.

«Εκείνος ο ψηλός έπρεπε να την έχει πατή-
σει μαζί σου.»

«Είναι γκαίυ.»

«Γκαίυ;»

«Μόνο με γκαίυ κάνω παρέα», δήλωσε η
Τζούλια. «Μέ άντρες γκαίυ», διευκρίνισε.

.....
Τον κοίταξε σαστισμένη.

«Τελικά, είσαι πολύ περίεργος», είπε.

Τώρα θα σε γαμήσω, μην πεις κουβέντα,
σκέφτηκε.

.....
«Σ' αγαπώ», είπε η Νίνα κι αγκάλιασε το
ψυγείο. Ήταν σχεδόν στο ύψος της. Το
ψυγείο τρεμούλιασε μ' ένα μικρό βογγητό κι
έμεινε πάλι σιωπηλό. Κράτησε κι αυτή την

αναπνοή της. «Σ' αγαπώ», ξαναείπε χαϊδεύοντας την ψυχρή επιφάνεια.

.....

Ἡ ἀγάπη καὶ τὰ χαϊδεύματα στὸ ψυγεῖο, καθὼς καὶ τὰ προηγούμενα αἰσχρολόγια ἐξετιμήθησαν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, πού ἠγόρασε ποσότητα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Τὸ χειρότερον, ὅπως πληροφοροῦμαι «τὸ ὑπουργεῖον παιδείας ἔχει ἀγοράσει καὶ ἀποστέλλει περὶ τὰ 1.000 ἀντίτυπα στὸν Ἑλληνισμό καὶ ἄλλων χωρῶν» («Παρόν» 7-11-2004) καὶ τὸ χειρίστον τὸ ὑπουργεῖον παιδείας ἔβαλε τὸ χυδαιολόγον βιβλίον εἰς σχολικὰς βιβλιοθήκας!! (ἐνθ. ἄνωτ.).

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος κ. Δημ. Ρῖζος διαμαρτύρεται («Ἀδέσμευτος» 31-12-2004) διὰ τὰς ἐκδηλώσεις ἐκφυλισμοῦ, τὰς ὁποίας ἐπιχορηγεῖ τὸ ψευδεπίγραφον ὑπουργεῖον «πολιτισμοῦ»! Προσέξατε τὰς φωτογραφίας, ἰδίως ἐκείνη πού τὸ ἐβραϊκό (ἔχει περιτομή) πέος ἐκσπερματίζει, στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ!! Διατὶ τὰ ἀνέχεσθε αὐτά; Μήπως δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι πίσω τους ὑπάρχει ὁ ἐπίβουλος ὑποκινητής;

«Να πού φαγώθηκαν τα 50 δισ!..

Απίστευτης βρωμιάς «πολιτιστικές»

βαρβαρότητες

Και λέγαμε **που** ξοδεύτηκαν, ποιοι έφαγαν τα **143** εκατομμύρια ευρώ (κάπου **50** δισ.!) της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας. Μιλάμε για ἀπίστευτο **πασοκικό φαγοπότι!**

Ε, λοιπόν, θυμηθήκαμε μερικές από τις **ακριβές, πολυδάπανες, ...υψηλού επιπέδου «πολιτιστικές»** εκδηλώσεις...

...Ὅπως ἐκείνη τὴν ἐκθεση με το... **καρπούζι που το «πήδαγε» ο ανώμαλος «δημιουργός» του εξαμβλώματος!...**

Ἡ ὅπως τὴ βάρβαρη, τὴν **ανόσια** ανατριχίλα του **Εσταυρωμένου** (συγχώρα μας, Θεέ μου) με τα σικαμένα γεννητικά ὄργανα του ἐπίσης διαστροφικοῦ **«καλλιτέχνη»!**...

Σ' αὐτές, λοιπόν, τὶς βλακώδεις **βαρβαρότητες** (καὶ αἰσχροτίτες) που οἱ «προοδευτικοί» του ΠΑΣΟΚ ἀποκαλοῦσαν «**καλλιτεχνικές δημιουργίες**», **φαγώθηκαν τα 50 δισ.!**

(Κι ἐσύ, συνταξιούχε, με τὴν ἱλιγγιώδη σύνταξη τῶν 250 ευρώ, περιμένεις να πάρεις καὶ το... **ΛΑΦΚΑ σου!...**)»

Στήν εφημερίδα «ΣΤΟΧΟΣ» (8-9-2005) ο έμπνευσμένος δημοσιογράφος κ. Χατζηγιώγος έδημοσίευσε τὸ ἀκόλουθον χαρακτηριστικὸν σχόλιον:

Ἄντρο Εβραίων και κιναιδων η ΕΤ-3

Σε άντρο των πάσης φύσεως «μειονοτήτων» έχει εξελιχθεί η «ΕΤ-3». Παρακολουθούσαμε το βράδυ της περασμένης Δευτέρας την εκπομπή «Ο δρόμος προς τον πλησίον είναι μακρύς», η οποία ήταν εξ ολοκλήρου αφιερωμένη στους κιναιδους! Επί μια ώρα, λοιπόν, βλέπαμε πέντ' έξι ομοφυλόφιλους Θεσσαλονικιούς να μας διηγούνται την ιστορία της ζωής τους. Πότε διεπίστωσαν ότι τους αρέσουν τα αγοράκια, πως δεν πήγαν φαντάροι,

πως τα βρήκαν με τους γονείς τους που αντιδρούσαν και άλλα τέτοια ωραία...

Το γενικό συμπέρασμα της εκπομπής που μεταδόθηκε από το Κρατικό Κανάλι της Βορείου Ελλάδος ήταν ότι οι ομοφυλόφιλοι είναι οι πιο δημιουργικοί και ευχάριστοι άνθρωποι του κόσμου, ότι χωρίς αυτούς η Κοινωνία μας δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει και άλλα τέτοια προπαγανδιστικά υπέρ του κιναιδισμού...

Την προπερασμένη Δευτέρα η ίδια εκπομπή είχε κάνει ένα υμνητικό αφιέρωμα στους Εβραίους της Θεσσαλονίκης. Ένας απ' αυτούς τους συμπαθέστατους απογόνους του Αβραάμ τόλμησε να μας διηγηθεί το εξής ανήκουστο ανέκδοτο: Επί Χούντας ένας αντισημίτης δάσκαλος πληροφορείται ότι στην τάξη του υπάρχει ένα Εβραϊόπουλο, αγνοώντας ποιό είναι, λέει στους μαθητές: «Όποιος είναι Εβραίος, να ανοίξει την πόρτα και να βγει έξω»! Ουδείς μαθητής κινείται και ο δάσκαλος επανέρχεται: «Όποιος ήταν Εβραίος και έγινε Χριστιανός, να ανοίξει την πόρτα και να βγει έξω»! Το μικρό Εβραϊόπουλο σπκώνεται, πάει στον τοίχο και απευθυνόμενο στην εικόνα του Χριστού, του λέει:

«Έλα Χριστέ μου, πάμε να φύγουμε. Βλέπεις κι εσύ ότι κανείς δεν μας θέλει!»
Με τέτοια ελεεινά ανέκδοτα που εμπλέκουν και τον Χριστό μας προσπαθεί να κάνει φιλοεβραϊκή προπαγάνδα η «ΕΤ-3»... Προ μηνός, η ίδια εκπομπή παρουσίαζε Ελληνίδες που έχουν παντρευτεί νέγρους και μας έλεγαν πόσο εξαίρετοι σύζυγοι και θαρβάτοι εραστές είναι οι μαύροι! Ντροπή σου «ΕΤ-3»!

Πράγματι όμοφυλοφιλία, φιλοσημιτισμός και αντιρατσισμός πηγαίνουν μαζί. Αποδείξεις υπάρχουν πολλά π.χ. ο Ιταλός πολιτικός Ρόκο Μπουτιλιόνε υπεύθυνος του χαρτοφυλακίου της Δικαιοσύνης και των πολιτικών ελευθεριών κατηγόρησε τους όμοφυλοφίλους γεγονός, που προεκάλεσε την αντίδραση των Εβραίων, οι οποίοι επιδιώκουν τον έκφυλισμόν. Ο γνωστός από την πολεμικήν του, κατά του Στρατηγού Ντέ Γκωλ Έβραϊος Ντάνιελ Κοέν Μπεντίτ έπετέθη κατά του Μπουτιλιόνε («Έλευθεροτυπία» 26-10-2004):

«Υπερασπιζόμαστε τη δημοκρατία και έχουμε πια απαυδήσει με την αυταρχική συμπεριφορά αυτού του ανθρώπου»

Είναι φυσικόν οι Έβραϊοι να υπερασπίζονται την δημοκρατίαν, διότι όπως έστημείωσε στο «Τετράδιον τῶν σκέψεών» του ο Ιωάννης Μεταξάς (Κηφισιά 22-1-1940). «Οί Έβραϊοι είναι φυσικά μέ τις δημοκρατίες. Γιατί μέ άλλο σύστημα δέν ήμπορουν νά επικρατήσουν. Είναι λίγοι, καπιταλισταί καί διεθνισταί...».

Άλλως τε στά «πρωτόκολλα» οί Έβραϊοι διακηρύσσουν εὐθέως πόσο τούς χρειάζεται ή δημοκρατία μέ τας «ἐλευθερίας» της, διά νά κυριαρχήσουν. Ὑπέρ τῶν εβραϊκῶν ἀπόψεων ἐτάχθη ή Εὐρωδουλεύτης τοῦ ΠΑΣΟΚ Μαριλίζα Ξενογιαννακοπούλου πού συγκαταλέγει τήν όμοφυλοφιλία «στis εὐαισθησίς της κοινῆς γνώμης»! («Έλευθεροτυπία» 26-10-2004).

Τό παραπάνω δημοσίευμα τοῦ «Αδесμεύτου» σᾶς παρουσιάζει τήν ἀθλιότητα της διαφθοράς, πού ἐπιβάλλουν στήν δημοσίαν ζωήν, μ' ἓναν καί μοναδικόν σκοπόν: νά διαλύσουν τὸ Ἑλληνικόν ἦθος.

Ἐντός τοῦ ρυπαροῦ περιβάλλοντος της διαφθοράς κινουῦνται οί κίναιοι, ὡς ἐκδήλωσις ἐκφυλισμοῦ. Οἱ ἴδιοι εἶναι ἀξιολύπητοι. Ἡ κοινωνία πρέπει νά τούς λυτηθῇ καί νά τούς

άντιμετωπίση ανθρωπιστικῶς. Ἐκείνους ὅμως κυρίως ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, πού προβάλλουν, διαδίδουν καὶ ὑποστηρίζουν τὸν κιναιδισμό πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση ἀλλοιῶς, ὄχι δηλαδή ὡς διεστραμμένους ἀλλὰ ὡς ὑπονομευτὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Κοινωνίας καὶ ἀμέσως νὰ τοὺς συντρίψῃ ἀνηλεῶς.

Οἱ ἀποθρασυνθέντες κίναιδοι διακηρύσσουν μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι «ἐπηρεάζουμε πλέον ἀνοικτὰ πολιτικούς, μόδα καὶ τέχνη»! («Real people» ἔνθετο εἰς «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» τεύχος 32, Ὀκτ. 2005). Στὸ προαναφερθὲν περιοδικὸν ὁ κ. Τάσος Θεοδωρόπουλος μᾶς πληροφορεῖ, διὰ τὸ βραβεῖο, πού ἐπῆρε ἓνα βιβλίον «μὲ ἥρωες φιλήδονους, ἐκκεντρικούς, καλλιεργημένους, πού παίρνουν ναρκωτικά καὶ κάνουν σέξ σὲ σκοτεινὰ πορνοσινεμά»!

Πῶς νὰ τὸ κάνωμεν; ἐμεῖς πού δὲν εἴμεθα προοδευτικοὶ δὲν θεωροῦμε πρότυπον, διὰ τοὺς νέους τοὺς «φιλήδονους πού παίρνουν ναρκωτικά καὶ κάνουν σέξ σὲ σκοτεινὰ πορνοσινεμά».

Πῶς νὰ τὸ κάνωμεν; Ὑπάρχουν δύο κόσμοι. Ἐμεῖς πού θέλομεν τὸν νέον πολεμιστὴν, αὐτοκυρίαρχο, δημιουργὸ καὶ ἄλλοι, πού τὸν θέλουν ναρκωμανή, φιλήδονο καὶ σὲ πορνοσινεμά.

Μὲ ποῖον εἶδος ἀνθρώπων θὰ προχωρήσῃ ἡ Ἑλλὰς εἶναι αὐτονόητον.

Ὡστόσον πρέπει νὰ προσέξωμεν, πού στὸ ἄρθρον οἱ ὁμοφυλόφιλοι διατυμπανίζουν, ὅτι: «ἔχουμε τέτοια ἐπιρροή στὰ ΜΜΕ πού ὅλα τὰ κανάλια καὶ τὰ περιοδικά...». Σύμφωνοι. Γνωρίζομεν τὴν ἐπιρροὴν τῶν κιναίδων στὰ ΜΜΕ καὶ τὴν ἔχομεν καταγγεῖλει. Πρὸς τὸ παρόν.

Στὰ πλαίσια τῆς ἐκστρατείας διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας περιλαμβάνονται, ὅπως εἶδατε προηγουμένως τὰ ναρκωτικά καὶ ὁ κιναιδισμός, καθὼς ἐπιδιώκουν οἱ μισέλληνες καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, διότι μὲ ναρκωμανεῖς καὶ κιναίδους δὲν γίνονται ἐθνικοὶ ἀγῶνες.

Ἀναμφισβήτητος τὰ Ἕθνη ἐπιζοῦν καὶ προοδεύουν ὄχι μὲ ναρκωμανεῖς καὶ κιναίδους ἀλλὰ μὲ ιδεολόγους ἀγωνιστὰς καὶ δημιουργικοὺς ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις τὰ ΜΜΕ προβάλλουν τοὺς πρώτους καὶ ἀποσιωποῦν τοὺς δευτέρους, ἐνῷ οἱ διεφθαρμένοι πολιτικάντηδες ζητοῦν νομιμοποίησιν τῶν «μαλακῶν» ναρκωτικῶν!

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ὅμως, εἶναι ὑγιής καὶ δὲν ἀνέχεται αὐτά. Ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τῆς ὑγιοῦς διαθέσεως τῆς κοινωνίας μας

αποτελούν αί κατά καιρούς σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης, από το «Εύρωβαρόμετρον». Έτσι βάσει υπευθύνου δημοσκοπήσεως τὸ 81% του Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐμπιστεύεται τὸν Στρατό, πὺ ἐρχεται πρῶτος στὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην, ἐνῶ τὰ κόμματα, μόλις μὲ 17% ἐρχονται τελευταῖα! («Βῆμα» 27-7-2003). Νέα δημοσκόπησις δεικνύει, ὅτι ὁ λαὸς ἐμπιστεύεται τὸν Στρατὸν μὲ ποσοστὸν 83%. Τὰ πολιτικὰ κόμματα πάλιν εἶναι τελευταῖα, στὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐφημερὶς «Ἕθνος» (3-2-2004) σχολιάζει σχετικῶς:

«Εμπιστοσύνη

Ἡ ἐλληνικὴ κοινὴ γνώμη στὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία (83%) ἐμφανίζεται νὰ ἐμπιστεύεται τὸν θεσμό τοῦ στρατοῦ, ἐνῶ θετικὰ τοποθετοῦνται ἐπὶ τοὺς δέκα ἀπέναντι στον θεσμό τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ἐλληνικὸ νομικὸ σύστημα, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν θεσμό τῆς αστυνομίας.»

Καὶ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ λαὸς τὰ κόμματα; ὅταν οἱ πολιτικάντηδες μετέχουν στὴν διαφθορὰ μὲ πολλοὺς τρόπους, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν κλεψιά, ὅπως κατήγγειλε εἰς συνέντευξίν του,

στὴν «Ἐλευθεροτυπία» (19-10-2004) ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης, πὺ χαρακτηριστικῶς εἶπεν:

«Ἔτσι εἶναι ὅπως τὰ γράφεις, ἀλλὰ εἶσαι ὁ μόνος. Ἡ ἐιδικὴ δωσιδικία τῶν πολιτικῶν ἐκτρέφει τὴ διαφθορά. Γιατί νὰ μὴ κλέβουν καὶ νὰ μὴν πλουτίζουν οἱ ὑπουργοί, ὅταν γνωρίζουν καλὰ ὅτι οὐδέποτε θὰ λογοδοτήσουν, μὲ αὐτὸ τὸν νόμο περὶ ευθύνης ὑπουργῶν. Μὲ τὸ Σύνταγμα, κ. πρόεδρε. Ἀκόμη χειρότερα...

Ἐχεις δίκιο. Μὲ τὸ ἴδιο τὸ Σύνταγμα. Παρέχει τοὺς ὑπουργοὺς διαρκὴ ἀμνηστία καὶ ἔτσι φουντώνει ἡ ἀσυνέπεια καὶ κλέβουν ὅλο καὶ περισσότεροι.

Καὶ τώρα τι γίνεται, κ. πρόεδρε, μὲ τὴν εξεταστικὴν ἐπιτροπὴ;

*Τὶ λες νὰ γίνει; Τίποτα. Πλήρως ἀδιέξοδο. Σκέπτομαι μάλιστα νὰ πῶ στον **Καραμανλὴ** νὰ βάλει φρένο στον **Ζορμπά**, στὴν ἐρευνὴ καὶ τὰ πορίσματα... Ἐχει κι ἄλλη δουλειὰ ἡ Βουλὴ.*

Μα ὅλο καὶ κάτι βγαίνει στο φῶς.

Καὶ λοιπόν; Ὅπου καὶ ἀν σκάψεις, σκάνδαλο θὰ βρεῖς. Ἀλλὰ δὲν βγαίνει ἀκρῆ, ἀφοῦ δὲν λογοδοτοῦν οἱ υπεύθυνοι...»

Πώ, πώ, μπόχα...

Ἐπίσης: «όλες οι έρευνες δείχνουν ότι η πλειονότης ούτε την εμπιστεύεται. Απλώς περνά περισσότερες ώρες μαζί της, ξέροντας με τι έχει να κάνει» («Ἐλευθεροτυπία» 15-10-2005).

Οἱ πολιτικάντηδες καὶ αἱ τηλεοράσεις, ποὺ ὑποστηρίζουν τοὺς κιναιδούς δὲν ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ, τῆς κοινωνίας μας δηλαδή.

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἀντώνιος ντὲ Ριβαρόλ (1753-1801), ποὺ ὑπῆρξε ἐκ τῶν πνευματωδεστέρων προσωπικότητων τοῦ 18ου αἰῶνος κατεδιώχθη, ὑπὸ τῶν ἀφηνιασμένων δημοκρατῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 καὶ ἀπέθανε ἐξόριστος, στὸ Βερολῖνον. Αὐτὸς εἶπεν τὸ ἐξῆς σημαντικόν: «Quand les peuples cessent d'estimer ils cessent d'obeir» δηλαδή: «ὅταν οἱ λαοὶ παύουν νὰ ἐκτιμοῦν, παύουν καὶ νὰ ὑπακούουν».

Ἄς τὸ προσέξουν αὐτὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεδειγμένως ὁ λαὸς δὲν ἐκτιμᾷ καὶ πολὺ περισσότερον δὲν ἐμπιστεύεται.

Ἄς τὸ προσέξουν αὐτὸ κι' ὅσοι νομίζουν, ὅτι τὰ κόμματα ἔχουν κάποια δύναμι.

Ἡ δύναμις ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐμπιστοσύνη. Ὁ νοῦν νοεῖται.

Εἰς ὅποιας Πολιτείας τῶν ΗΠΑ οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν δύναμι ἐκεῖ προσεπάθησαν νὰ νομιμοποιήσουν τὸν γάμο μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Στὴν Καλιφόρνια π.χ. οἱ Ἑβραῖοι ἔφεραν τὸ θέμα, πρὸς συζήτησιν στὴν βουλή, ἀλλὰ ὁ κυβερνήτης τῆς Πολιτείας ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Ἀρνολντ Σβαρτσενέγκερ (αὐστριακῆς καταγωγῆς) μὲ «νεῖο» ἔκλεισε τὸ θέμα.

Ὅπως ἀνεμένετο οἱ Ἑβραῖοι «κατηγόρησαν» τὸν Σβαρτσενέγκερ ὡς ἀκροδεξιό, ἐνεθυμήθησαν, ὅτι ὁ πατὴρ του ἦτο Ναζὶ κ.τ.λ. ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπέρασε. Ἔτσι ἀπεδείχθη, ὅτι εἰς ἀποφασισμένους μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ συνωμοτικὰ σχέδια ἀνωμάτων ἢ μή.

10. Ἐπίλογος

ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΜΕΛΕΤΗΝ, ΠΟΥ ΕΞΙΛΑΒΑΣΑΤΕ ΕΔΩΣΑ-
μεν, ὅσον ἐγένετο περιεκτικῶς, μίαν εἰκόνα
τοῦ κιναιδισμού ἢ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως
τώρα συνηθίζουν νά λέγουν.

Ἐδείξαμεν, ὅτι πρόκειται περί *διαστροφῆς*,
διότι παραβιάζει τόν φυσικόν νόμον τῆς ἔλξεως
τῶν ἀντιθέτων φύλων καί δημιουργεῖ ἀνώμαλον
σαρκικήν σχέσιν, μεταξύ ὁμοφύλων ἀτόμων.

Οἱ κίναῖδοι ἐπιδιώκουν μέ κάποιαν «νομμο-
ποίησιν» ἀφυσίκων σχέσεων νά δικαιολογήσουν
αὐτάς. Αὐτό ὅμως δέν γίνεται, διότι τό ἄρρεν
καί τό θῆλυ εἶναι φύλα, πού ψυχικῶς καί
σωματικῶς τά ἐπλάσε ἡ φύσις, δι' ὠρισμένην

βιολογικήν ἀποστολήν, τό καθένα, πού ὅπως-
δήποτε δέν ἀλλάζει μέ νόμους τῆς Πολιτείας.

Ἡ προβολή τῶν κιναιδῶν πραγματοποιεῖται
σήμερον ἐντόνως ἀπό τά ΜΜΕ καί ἰδίως, ἀπό
τάς τηλεοράσεις, πού σκοπῶντες ὑποστηρίζουν
τὴν ὁμοφυλοφιλία καί ἀπό τό ἀνήθικον κράτος
τῶν πολιτικάντηδων, πού συμπαρίσταται ποικι-
λοτρόπως, στὸν ἐκφυλισμὸν τῶν κιναιδῶν.

Ἀσφαλέςτατα ἡ Ἐθνικὴ Κοινωνία παραμέ-
νει ὑγιής. Οἱ κίναῖδοι οὔτε ἐπέτυχαν, οὔτε
πρόκειται νά ἐπιτύχουν τὴν ἐπιβολὴν των, στὸ
ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τό μόνο πού κατορθώ-
νουν εἶναι ἡ δημοσιότης των, λόγω τῆς προ-
παγάνδας, πού τοὺς προσφέρουν αἱ τηλεορά-
σεις καί οἱ πολιτικάντηδες.

Ἐδῶ, πού ἀπό τὴν Ἀρχαιότητα ἐτιμᾶτο ὁ
Ἔρως, ὡς Θεός καί αἰσθητικῶς τό κάλλος
τοῦ σώματος δέν εἶναι δυνατόν νά σταθῇ ὁ
προσβλητικὸς τρόπος χρησιμοποίησεως τῶν
σωμάτων, τά ὅποια προορίζονται δι' ἀνωτέρας
ἡδονάς κι' ὄχι δι' «αἰσχροεργίαν» ὅπως ἔλε-
γαν οἱ πρόγονοί μας.

Βεβαίως διεστραμμένοι ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν
καί θά ὑπάρξουν, καθόσον μερικοὶ ἄνθρωποι
παρεκκλίνουν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Αὐτός δέν εἶναι

λόγος νά καταδιωχθῶν. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι λόγος νά προβληθῶν, ἐπειδὴ πράττουν, κάτι αἰσχρόν σωματικῶς καί ψυχικῶς.

Τό ἄρρεν εἶναι, διά τό θῆλυ καί τό θῆλυ, διά τό ἄρρεν ἡ ὠραιότης τῆς ζωῆς, διότι ἡ φύσις συνέθεσε τήν μεγίστην ἀνάγκην διατηρήσεως τοῦ εἶδους, μέ τήν μεγίστην ἡδονήν τῆς «ἀφροδισίας» (σεξουαλικότης) τήν ὁποίαν εἶναι χαμερπές νά τήν διαστρέφωμεν.

Διά λόγους ψευδοπροοδευτικότητος διάφοροι πολιτικάντηδες προβάλλουν τούς ὁμοφυλοφίλους. Πιθανῶς νά εἶναι κρυφίως καί οἱ ἴδιοι, ἀλλά δέν ἔχουν τήν θρασύτητα τῶν φανερῶν, πού καμαρώνουν, ὅτι εἶναι κίναιδοι. Ὑστεροβούλως οἱ πολιτικάντηδες συνδέουν τήν πρόοδο, μέ τόν κιναιδισμό, ἔτσι, δίχως λογική καί τό χειρότερο, δίχως ντροπή.

Ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν, πού ὁδηγεῖ στήν διαφθορά καί ἐξ αὐτῆς στήν παρακμή τῆς κοινωνίας δέν τελεῖται τυχαίως, ἀλλά θάσει σχεδίου, πού οἱ σαπροὶ ἐγκέφαλοι τῶν «Πρωτοκόλλων τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» ἐσχεδίασαν, διά τήν διάβρωσιν τῶν Ἐθνῶν καί περιλαμβάνει: τήν ὁμοφυλοφιλίαν, τά ναρκωτικά, τόν ἀλκοολισμό, τά τυχερά παιχνίδια.

Ὅπως ἔχουν τά πράγματα σήμερα, τό πολιτικό κατεστημένο δηλαδή, μή περιμένετε κάτι καλό. Ἄν καί ὅταν ἀλλάξουν τά πράγματα καί ἀποκατασταθῇ ὁ νόμος καί ἡ τάξις στήν χώρα, τότε ἀπό μόνοι τους οἱ κίναιδοι θά χαθῶν, στήν νύκτα τοῦ κοινωνικοῦ περιθωρίου. Μέχρι τότε θά προκαλοῦν τήν ἀηδίαν. Τίποτε παραπάνω.

Ὅλα τά πράγματα στή ζωὴ ἔχουν σχέσιν μέ τήν πολιτικήν, ἡ ὁποία ρυθμίζει, ὡς ἐξουσία, τά πάντα. Τό ἀντικοινωνικόν φαινόμενον τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἐμφανίζεται, κατ' ἀρχήν στόν ιδιωτικόν βίον καί τελευταίως προβάλλεται, στόν δημόσιον, ὅπου ἐπιζητεῖ νά νομιμοποιηθῇ, ὡς θεμιτὴ πράξις. Στήν περίπτωσιν αὐτὴν ποία εἶναι ἡ στάσις τῶν πολιτικῶν συστημάτων; Τίθεται αὐτό τό ἐρώτημα.

Ὁ φασισμός, ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός καί ὅλα τά Ἐθνικά Ὀλοκληρωτικά πολιτεύματα, καθὼς καί αἱ δικτατορίαι ἐθνικιστικῆς ιδεολογίας, δίχως ἐξαίρεσιν καταπολεμοῦν τόν κιναιδισμόν, ὡς ἀφύσικον ἐκδήλωσιν, πού διασύρει τόν ἄνθρωπον, βλάπτει τά ἠθῆ τῆς κοινωνίας καί ἀντίκειται στόν οἰκογενειακόν θεσμόν. Τό ἴδιο γίνεται, ἴσως εἰς ἐπιεικέστερον βαθμόν

στά κομμουνιστικά καθεστώτα. Καί ἐκεῖ οἱ κίναιδοι δέν γίνονται ἀποδεκτοί, τοῦλάχιστον.

Ἐπί Ναζισμοῦ οἱ κίναιδοι ἔφεραν ὑποχρεωτικῶς ἓνα ρόζ περιβραχιόνιον. Στήν Ἀρχαίαν Σπάρτην οἱ κίναιδοι ὤφειλαν νά φοροῦν γυναικεῖα ἐνδύματα. Οὕτως ἢ ἄλλως, διά καθαρώς ἠθικούς λόγους ὁ κιναιδισμός ἦτο ἐκτός νόμου, στά ἐθνικιστικά πολιτεύματα, ἀσχέτως μορφῆς.

Ἀντιθέτως ἡ δημοκρατία ἀποδέχεται τήν ὁμοφυλοφιλίαν ἐν ὀνόματι τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ὅπως ὀνομάζει τόν ἐκφυλισμόν. Κί' ἀκόμη ἡ δημοκρατία μέ τās δῆθεν ἐλευθερίας της, ἐνομιμοποίησε τό λιανικόν ἐμπόριον ναρκωτικῶν π.χ. ὅποιος κατέχει μικροποσότητα, δι' ἰδίαν χρῆσιν δέν τιμωρεῖται, ὅπως δέν τιμωρεῖται ὅποιος πωλεῖ μικροποσότητα, δι' ἰδίαν χρῆσιν. Ἐπί πλέον ἐπληξε μέ σειράν μέτρων τήν οἰκογενειακήν τάξιν, τήν θρησκείαν, συνέβαλε στήν διάδοσι τῶν οἰνοπνευματοδῶν ποτῶν, στόν ἐκτραχηλισμόν τῆς νεότητος καί πολλά ἄλλα, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι ἡ ὑποστήριξις τοῦ κιναιδισμοῦ.

Ἡ δημοκρατία εἶναι τό μόνο πολίτευμα, πού θεωρεῖ τόν κιναιδισμόν ἄξιον προστασίας! Σέβεται τήν «ἰδιαιτερότητα» τῶν κιναίδων,

μέχρι τοῦ σημείου νά νομιμοποιῇ γάμους μεταξύ των καί νά κατηγορῇ τήν κοινωνίαν, πού δέν ἐξελίχθη (!) ἀρκούντως, ὥστε νά ἀναγνωρίζη τήν ὁμοφυλοφιλίαν, ὡς φυσιολογικήν σεξουαλικήν σχέσιν! Τό ἐπόμενο βῆμα εἶναι νά χαρακτηρίσῃ ἀνωμαλίαν τήν ἐτεροφυλόφιλον σεξουαλικήν σχέσιν.

Ἡ ἐπιμονή τῶν δημοκρατῶν, στήν ὑποστήριξι καί προβολή τῶν κιναίδων σημαίνει, ὅτι ἡ δημοκρατία ἐτοποθέτησε στό κέντρον τοῦ πολιτικοῦ της ενδιαφέροντος τόν πρωκτό, ὥστε εὐλόγως δύναται νά χαρακτηρισθῇ ἐπαινετικῶς «κωλοδημοκρατία».

11. Βιβλιογραφία

- ΑΙΣΧΙΝΗΣ: «Κατά Τιμάρχου», «Περὶ τῆς παραπρεσβείας».
ΒΑΪΔΑΚΗ Ν.: «Ἡ σεξουαλική συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου».
ΒΟΣΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ Θ.: «Ἀντιλεξικόν».
BALTRUSCH E.: «Σπάρτη».
BISCARDIA.: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο».
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Α.: «Ὁμοφυλοφιλία στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα».
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ Δ.: «Λεξικόν Ἑλληνικῆς Γλώσσας».
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: «Κατὰ Μειδίου», «Κατὰ Ἀνδροτίωνος».
DATILIO F. - PADESKY CH.: «Συμβουλευτικὴ ζευγαριῶν».
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ: «Ἥλιος», «Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια», «Παγκόσμια σοβιετικὴ».

FLACELIERE R.: «'Ο δημόσιος καί ιδιωτικός βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων».
 HOFMANN J.: «Ἑτυμολογικόν Λεξικόν Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς».
 ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Ν.: «'Ο γιατρός τῆς οἰκογενείας».
 ΚΡΑΤΣΑ Γ.: «Σεξουαλική ἀγωγή (Ν. Σαλάκος)».
 LAROUSSE: «Dictionaire».
 ΜΑΝΟΣ Ν.: «Βασικά στοιχεῖα κλινικῆς ψυχιατρικῆς».
 ΜΠΑΛΤΑΣ Χ.: «Λεξικό Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας».
 MAC DOWELL D.: «Τό δίκαιον στήν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων».
 ΜΕΤΑΞΑΣ Ι.: «Τετράδιον σκέψεων».
 MOSSE C.: «Ἡ γυναίκα στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα».
 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε.: «Ψυχιατρική».
 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ν.: «Ψυχολογία».
 ΠΑΥΛΟΣ: «Πρός Ρωμαίους», «Πρός Κορινθίους».
 ΠΛΑΤΩΝ: «Γοργίας».
 ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: «Ἀλέξανδρος», «Σόλων», «Περικλῆς».
 REINSBERG C.: «Γάμος, ἐταῖρες καί παιδευαστία στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα».
 ΣΟΥΪΔΑ: «Λεξικόν».
 ΣΤΟΒΑΙΟΣ: «Ἀνθολόγιον».
 ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ Ε.: «Ζίγκ-Ζάγκ στίς Νερατζιές».
 SALLES C.: «Ἡ ἄλλη ὄψη τῆς Ἀρχαιότητος».

12. ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΠΛΕΥΡΗ

Α. Ἐκδοθέντα Βιβλία

1. Οἱ Ἕλληνες
2. Οἱ Βάρβαροι
3. Οἱ Ἕλληνες Φιλόσοφοι
4. Ὁ Σωκράτης μπροστά στόν θάνατο
5. Ἄς μιλήσουμε γιά Ἑβραίους
6. Ὁ Ρατσισμός
7. Κοινωνιολογία
8. Ὁ Γέλως στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
9. Πολιτική προπαγάνδα
10. Ὁ Διωγμός τῶν Ἀρίστων
11. Ἀγία Σοφία
12. Μετακοιμουνισμός
13. Τό Ἑλληνικόν Ἀλφάβητον
14. Ἀξιωματικός καί οἱ Νεοραγιάδες
15. Κοσμοθεωρία τοῦ Ἑθνικισμοῦ
16. Ὁ Καπιταλιστής
17. Γεωπολιτική θέσις τῆς Μακεδονίας
18. Τά εἴκοσι πρωτόκολλα τῆς προδοσίας
19. Παράγοντες πολιτικῶν συγχρούσεων

20. Γκαϊμπελς-Ήμερολόγιον
21. Θέματα Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας
22. Σκόπιμα λάθη
23. Φύσις - Ήστορία Σκακιού
24. Ήωάννης Μεταξάς
25. Ποία Γλῶσσα καί γιατί;
26. Κριτική ιδεών
27. Ὁ Λαός ξεχνᾷ τί σημαίνει Ἀριστερά
28. 21 Ἀπριλίου 1967
29. Πᾶς μή Ἕλλην Βάρβαρος
30. Γλῶσσα καί μορφή τοῦ Χριστοῦ
31. Βασιλεία
32. Οἱ Ἐθνοπατέρες
33. Θρήσκευμα καί ταυτότης
34. Δικαιοσύνη
35. Λογική
36. Ἡ Σημαία

B. Ἐκδοθεῖσαι ἐργασίαι - Μελέται

1. Ρωσία 1917
2. Ὁ Μῦθος
3. Ἡ Ἀστυνομία στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
4. Τράπεζαι καί ἀσφάλειαι στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
5. Πόντιος Πιλάτος
6. Νεοελληνική Ήστορία 1915-1935
7. Καποδίστριας
8. Βαλαωρίτης
9. Ἐλευθέριος Βενιζέλος
10. Ὁ Καραγκιόζης
11. Σουρῆς